SUSAN DOYLE

Nu mă căsătoresc cu tine

Traducerea şi adaptarea în limba română de ALEXANDRA RUSU.

ALCRIS

Prolog

Case Brannigam urma să se însoare. Erau mulţi oameni care nu puteau să creadă aşa ceva. Îi era greu să creadă chiar şi lui însuşi.

Aromele tropicale şi sunetele exotice din Cancun pătrunzând prin ferestrele deschise ale micuţei camere de motel adăugau un plus de farmec zilei. Case începu să fluiere în timp ce îşi aranja nodul de la cravată. La naiba, dar se simţea bine. Auzind râsete şi o conversaţie în şoaptă, îşi dădu seama că pe lângă camera lui treceau cel puţin două persoane probabil unul dintre cuplurile din zonă. Îl cuprinse o dorinţă nestăpânită să fugă la fereastră şi să-i invite la nunta lui, care urma să aibă loc în mai puţin de jumătate de oră. Deşi urma să fie o nuntă restrânsă, doar cu cei doi miri, un ofiţer al stării civile şi un

martor angajat, Case şi-a dat deodată seama că şi-ar dori o nuntă tradiţională. Lumânări şi ornamente, flori,

familie şi prieteni. Florărese, chelneri în frac, invitaţi în ţinută de gală şi un unchi ameţit care să ţină un toast. Tradiţie ceva ce Case nu avusese niciodată în educaţia sa. Cina la care a tânjit întotdeauna cu înverşunare. Acum, la vârsta de 35 de ani, el voia să recupereze ceea ce îi lipsise până acum. El va avea o viaţă normală. Soţie, copii, o casă, o grădină. Un câine, poate doi. Mese de duminică. Liga Juniorilor, spectacole şcolare, excursii cu copiii.

Ar fi o schimbare frumoasă să doarmă în pădure, fără să se întrebe dacă este cineva acolo care să-l urmărească. Cu cravata aranjată i-a luat doar o clipă să-şi verifice ţinuta în oglindă. Părul său negru, de obicei dezordonat, acum era pieptănat cu grijă. Faţa lui, uşor pătrată, era proaspăt bărbierită, scoţând în evidenţă adâncitura din bărbie. Costumul negru era proaspăt călcat, fără nici o scamă, iar cămaşa albă, imaculată. Existau oameni cărora le-ar fi luat timp să-l recunoască, gândi el chicotind. Oameni pe care spera să nu-i mai vadă niciodată. Mulţumit de ţinuta sa se întoarse către pat, unde era certificatul de căsătorie şi o cutie mică în care era un inel simplu de aur. Le strecură pe amândouă în buzunarul interior al hainei. Cu prima ocazie o să cumpere un diamant pentru inel, aşa cum îşi promisese. Sau prefera Maddie un smarald, sau poate un rubin?

Cunoscând-o doar de două săptămâni, mai erau câteva lucruri pe care trebuia să le afle despre ea. Două săptămâni. Râse uşor şi scutură din cap. Cine

ar fi crezut? El venise la Cancun să se odihnească şi să se adune, să ia nişte decizii importante în legătură cu viitorul său. Era epuizat şi obosit după atâţia ani în serviciul guvernului. Si atunci a întâlnit-o pe Maddie. Drăguţa de Maddie Carmichael. Si deodată totul a devenit limpede. Acum ştia că de ceea ce avea nevoie era o femeie. O parteneră. Braţe delicate, un zâmbet plăcut, o inimă caldă. Toate aceste lucruri pline de viaţă le-a dispreţuit atât de tare în tinereţea lui nesăbuită! A ştiut în mai puţin de câteva ore că Maddie va fi soţia lui perfectă în „Viaţa Normală" pe care şi-o imagina pentru el însuşi. O fată dintr-un oraş mic, cu rădăcini adânci în familie şi în comunitate. Drăguţă din toate punctele de vedere, fata din spatele uşii alăturate, dulce din fire, poate puţin naivă. Ea a recunoscut că îi place să gătească - era chiar proprietara unui mic restaurant alături de tatăl ei, acasă în Mississippi. Iubea copiii. Hobbiurile ei erau cusutul şi pictatul cu acuarele. N-ar fi putut găsi o mireasă mai potrivită nici dacă şi-ar fi creat-o singur. Case abordase cucerirea lui Maddie cu aceeaşi intensitate şi dăruire care l-au făcut atât de respectat şi plin de succes în cariera sa.

S-a îndrăgostit de ea, a flatat-o, a curtat-o cu romantism. Intenţionat a ţinut-o în starea aceasta de euforie încât ea deşi era o persoană precaută a fost de acord să se mărite cu un om pe care-l cunoştea atât de puţin. El i-a promis luna de pe cer şi a făcut tot ce s-a putut ca să i-o ofere. Luna era cel mai mic

lucru pe care îl merita ea pentru că-l salvase dintr-o viaţă atât de anostă şi o amară singurătate. îşi mai privi o dată ceasul. Mai rămăsese o jumătate de oră. O jumătate de oră de celibat. O jumătate de oră de singurătate. O serie de lovituri rapide şi insistente în uşa camerei de motel îl făcură să privească întrebător. Cine ar putea fi? Cu Maddie trebuia să se întâlnească în biroul ofiţerului stării civile. Nu aştepta pe nimeni altcineva. Traversă camera şi deschise uşa, şi bombănind o înjurătură încercă s-o închidă din nou. O mână subţire şi fină apăru de după uşă.

- Trebuie să vorbesc cu tine, insistă roşcata înaltă de pe coridor, cu o voce răguşită pe care Case o cunoştea prea bine.

- Pleacă, Jade. Sunt ocupat.

- Haide, lasă-mă să intru. E important.

- La naiba! Mă însor într-o jumătate de oră.

Ochii de smarald al lui Jade erau plini de înţelegere. El n-o văzuse niciodată privindu-l în felul acesta. Nu-i plăcu să vadă în ochii ei emoţia.

- Mi-e teamă că va trebui să amâni, spuse ea repede.

Case îşi scutură capul, deşi o senzaţie neplăcută îl cuprinsese.

- Nici gând.

Jade îşi întinse înăuntru jacheta de la frumosul său costum verde închis.

- Am aici ceva care te va convinge, spuse ea cu o voce atent stăpânită, care îl făcu pe Case să

înţepenească.

- Oh, la naiba, Maddie. îmi pare atât de rău.

Maddie îşi verifică ceasul pentru a zecea oară în ultimele douăzeci de minute, conştientă că devenea demnă de milă, sub privirile ofiţerului stării civile şi a nevestei acestuia din partea cealaltă a biroului.

Case întârziase peste douăzeci de minute. Ceremonia trebuia se fie gata până acum. Trebuiau să fie deja căsătoriţi. Deci unde era?

- Doriţi să sunaţi din nou la hotel, domnişoară Carmichael? întrebă ofiţerul stării civile cu un uşor accent englezesc. Maddie zâmbi şi clătină din cap. Deja îl sunase pe Case de două ori. Nu răspunsese nimeni.

- Sunt sigură că e pe drum, spuse ea cu o încredere ce scădea rapid.

- Evident că a fost reţinut. Din cauza traficului, poate.

Domnul şi doamna Ruiz aprobară politicos, deşi Maddie putea să vadă îndoiala în ochii lor negri. Realiză că ei credeau că fusese trasă pe sfoară.

Oh, Doamne, dacă aveau dreptate? Işi strânse degetele, obrajii palizi începură să i se încălzească, de ruşine. Ce căuta ea acolo? se întrebă într-o răbufnire de panică. Cum s-a putut lăsa prinsă în această dureroasă şi stranie situaţie? Ea venise la Cancun doar pentru vacanţă o vacanţă câştigată la un concurs de la magazin ca acum să plângă. Plecase din Mississippi cu speranţa că o să se odihnească

poate chiar să se distreze puţin. Nu se aştepta să se implice într-o relaţie romantică de vacanţă si cu siguranţă nu plănuia să se mărite cu un bărbat întâlnit întâmplător pe plajă! O scurtă bătaie în uşă îi tăie respiraţia si o făcu să se întoarcă:

- Case? Dar Maddie recunoscu imediat femeia frumoasă care intra în cameră: Carmelita? întrebă surprinsă. Ce faci aici?

Carmelita era angajată la motelul unde stăteau Maddie şi Case . Maddie fusese fermecată de zâmbetul dulce al tinerei şi de felul ei de a fi, şi începuse s-o considere pe Carmelita o prietenă, una de care avea atâta nevoie când s-a îndrăgostit de un străin. Dorinţa de a vorbi cu altă femeie o făcuse pe Maddie să-i destăinuiască acesteia toată situaţia în care se afla. Carmelita era destul de tânără şi romantică pentru a fi fascinată de frumoasa poveste de dragoste la care era martoră. Ea chiar îi dăduse lui Maddie o batistă brodată care să-i poarte noroc în timpul ceremoniei. Carmelita nu mai zâmbea. Ochii ei mari şi negri erau plini de compasiune.

- Am un bilet pentru tine, spuse ea scurt.

Maddie se uită la bucata de hârtie, cuprinsă de un fior rece. Intr-un fel îi ştia conţinutul.

- Nu vine, nu-i aşa? şopti ea.

Carmelita clătină din cap.

- A trebuit să plece. Citeşte biletul.

Felul în care Carmelita o privea o făcu pe Maddie să se cutremure.

- Când a plecat?

- Nu de mult. Ei... el părea să fie foarte grăbit, răspunse fata cu mare grijă, reformulând repede propoziţia. Dar Maddie si-a dat seama.

- Ei? repetă ea. Nu a plecat singur?

Cumpănind între sinceritate si compasiune Carmelita dădu din cap.

- Nu, a plecat cu o femeie.

- O femeie? Maddie îsi apăsă cu mâna stomacul.

- Da. Era înaltă, foarte drăguţă, si avea părul roscat. Poate era sora lui, sugeră Carmelita, fără să stie că, Maddie aflase de la Case că nu are familie, că nu are pe nimeni.

- Probabil că era o urgenţă acasă? Citeste biletul, Maddie! repetă ea întinzându-i-l insistent.

Mâna lui Maddie tremura când în sfârsit îl luă. îl deschise cu grijă, de parcă i-ar fi putut exploda în faţă. „Maddie, îmi pare rău. A apărut ceva urgent si am fost nevoit să plec. Nunta trebuie amânată. Du-te acasă si asteaptă-mă. O să te sun imediat cum pot. Case”

Ceva a murit în Maddie si altceva a apărut în loc, născut din durere si supărare. Maddie Carmichael nu va mai fi niciodată aceeasi.

Capitolul 1

Indicaţiile cam incoerente pe care Case le-a obţinut de la băiatul stângaci de la Biroul de Informaţii s-au dovedit a fi mai bune decât se aşteptase. După cum i s-a spus, o luă la stânga la al treilea şi ultimul semafor al orăşelului Mitchel’s Fork, din Mississippi şi descoperi că ajunsese la destinaţie. Opri într-o parcare neaşteptat de aglomerată, stinse farurile şi suspină adânc.

I-a luat al naibii de mult să ajungă aici.

O firmă mare indica restaurantul „Mike şi Maddie”. Văzând numele lui Maddie, Case îşi mai lărgi nodul cravatei, căci simţi deodată că îl strângea prea tare.

Ciudat cât de clar îi vedea chipul în imaginaţia sa, după atâtea luni. Era de parcă o văzuse în urmă cu câteva minute. Faţa ei dulce şi ovală, încadrată de un păr şaten deschis şi lung. Un şaten-deschis către gri, cum şi-l descrisese ea cu o mişcare a nasului ei mic, dar lui Case îi plăcuse strălucirea şi aroma delicată a părului ce trecea de umeri. Gura ei era moale, cu buze cărnoase, de obicei nerujate, căci recunoscuse că avea o tendinţă să-şi mănânce rujul. Pe el nu-l deranjase lucrul acesta, niciodată nu fusese impresionat de un chip foarte machiat. Frumuseţea naturală a lui Maddie l-a atras din primul moment în care a văzut-o.

Ochii erau cea mai frumoasă trăsătură a chipului ei. Erau de un albastru-violet, parţial ascunşi de ochelarii folosiţi pentru miopie. Case putea să-şi

amintească încă, cum îşi ţinuse respiraţia când dăduse la o parte ochelarii pentru a o săruta pentru prima dată, şi privirea lui putuse cuprinde cu claritate acei ochi minunaţi. Avusese acea satisfacţie posesivă necaracteristică lui, că puţini erau aceia care puteau să se uite direct în ochii lui Maddie.

Era scundă aproape cu 30 cm mai scundă decât el care avea 1,82 m - şi mai degrabă uşor plinuţă decât cu o talie de manechin. Case considera că ea arăta numai bine. De fapt, fusese nerăbdător să cunoască în intimitate rotunjimile ei delicate.

Avusese destul timp să regrete cavalerismul său atipic de a nu se culca cu ea la prima ocazie care se ivise.

Ferrari-ul său lucios şi mare nu era la locul lui printre camioane şi celelalte vehiculele care se îngrămădeau în parcare. El se încruntă gânditor, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să-l schimbe cu un Jeep sau un Bronco. Căci el voia să se încadreze în peisajul de acolo.

întinse mâna spre uşă şi tresări când îşi scoase piciorul stâng din maşină. Trebuia să-şi facă curaj în timp ce ieşea afară. Nu putea să-şi scoată piciorul aşa, fără să-şi lege şireturile. Erau doar două săptămâni de când aruncase blestematele de cârje. Doctorii îi spuseseră că fusese al naibi de norocos că mai putea merge.

Ciudat cât de speriat era. De ar fi dat buzna într-o încăpere plină de vânzători de droguri tot ar fi avut mai multă încredere decât acum.

îşi drese glasul, îşi trecu mâna prin părul de curând aranjat şi îşi verifică rapid ţinuta. Costumul său negru în care urma să se căsătorească îi era cam larg. Recăpătase doar două kilograme şi jumătate din cele şapte pierdute în ultimele şase luni. Faţa lui arăta mai sfrijită decât fusese şi ochii îi erau încercănaţi. Şchiopăta acum şi câteva cicatrice noi şi urâte se adăugaseră la cele vechi împrăştiate pe trupul său timp de 35 de ani.

Spera ca Maddie să nu se sperie de aceste schimbări, deşi probabil că inima ei tandră se va înmuia de milă. în acel moment nu i-ar fi stricat puţin praf de puşcă - şi nu s-ar fi dat înapoi să folosească mila ei pentru a-l primi înapoi.

Străbătuse prea mult drum ca să renunţe la visul lui acum.

îşi îndreptă umerii şi porni şchiopătând spre restaurant, cu hotărâre. Case Brannigan era în misiune. Şi, aşa cum au dovedit-o faptele recente, rareori dădea greş când îşi punea ceva în minte.

Restaurantul era specializat în mâncăruri de casă. Pentru a fi în ton cu meniul, decorul încăperii era rural. O verandă lungă era plină de un rând de balansoare de lemn foarte mari, pe care se afla discret semnul „de vânzare”, iar uşile duble erau dintr-un lemn mâncat de vreme. Holul fusese proiectat să semene cu un magazin rural, cu o gamă de produse demodate pentru vânzare: cărţi de bucate, acadele, jucării simple, obiecte ţărăneşti de decor, chiar şi borcane cu miere şi gem.

Localul era aglomerat în această după-amiază de duminică, mulţi dintre clienţi fiind îmbrăcaţi în ceea ce păreau să fie cele mai bune haine, ceea ce-l făcea pe Case să creadă că aici obişnuiau ei să tragă după ce veneau de la biserică.

Case căuta prin mulţime chipul lui Maddie. Nu o văzu dar îşi spuse să fie calm. Instinctele lui, care rareori dădeau greş, îi spuneau că ea era acolo.

O femeie groaznic de slabă şi jenant de înaltă, într-o rochie albastră din dril cu un şorţ roşu cu model privea peste lume de la biroul de recepţie către principala sală de mese.

- Mâncaţi singur? îl întrebă cu un accent rural din Mississippi, cu care se obişnuise de când sosise în acest stat, dimineaţa.

- Da, răspunse el, deşi spera că nu va fi singur pentru mult timp. Puteţi să-mi spuneţi unde aş putea-o găsi...

întrebarea sa fu întreruptă de un fluierat rapid şi ascuţit.

- Masa patru-i gata, Hazel, strigă un tânăr de undeva din spatele femeii.

Hazel făcu cu mâna în semn de confirmare, aruncă o privire la carneţelul mâzgălit şi strigă:

-Anderson-ilor, masa vă e gata. Şi apoi privi spre Case. Numele?

Un pic tulburat de forfota familiară a locului, Case răspunse:

- Brann...

Fu întrerupt din nou, de data aceasta de un

bărbat în pantaloni din poliester largi şi fără curea, şi într-o cămaşă albă pătată cu mâncare.

- Cotletele de porc au fost cam arse azi, Hazel, se plânse el în timp ce trecea pe lângă familia cu cinci membri care se îndrepta spre masa patru. Spune-i lui Mike să fie mai atent, căci o să mă piardă de client.

- Leon, ne ameninţi de cinci ani că n-o să mai mănânci aici, îi răspunse Hazel, evident nepăsătoare. Ştii al naibii de bine că n-o să găseşti mâncare mai bună în partea asta a statului. Aşa că lasă prosteala şi dă-i drumu'.

Bărbatul îşi îndesă o şapcă ponosită pe părul castaniu şi subţire.

- Pe săptămâna viitoare, mormăi el pornind spre ieşire. Şi sper ca mâncarea să fie mai bună atunci.

Hazel dădu ironic din capul acoperit de păr sur şi murmură pentru sine:

- Dacă i-ar plăcea mâncarea mai mult, ar exploda. Privi iarăşi la Case, de parcă era surprinsă să-l vadă încă stând acolo. Cum spuneaţi că vă numiţi?

- Brannigam, răspunse el, o caut pe...

O blondă cu un teanc de meniuri învelite în plastic pe care le balansa cu precauţie ieşi în grabă din sala de mese. Cu spatele la Case, aruncă meniurile pe grătarul de lemn ataşat la una din părţile biroului de recepţie. Case suspină şi se dădu la o parte, observând în treacăt că blonda era tânără şi subţire şi că drilul albastru şi şortul roşu cu model i se potriveau mai bine decât lui Hazel.

- Câţi aşteaptă? o întrebă pe Hazel.

Case înţepeni când auzi glasul femeii. Se încruntă şi o privi mai îndeaproape. Nu putea fi...

- Două mese de două persoane şi una pentru o familie de şase. A, şi bărbatul acesta, spuse uitându-se la Case ca şi cum şi-ar cerut scuze. încă o dată, cum vă numiţi?

Blonda privi în jur şi îngheţă. Ea şi el spuseră în acelaşi timp:

- Brannigan.

- Brannigan!

Conştient că îi pronunţase numele cu un ton asemănător cu ura, Case se holba aproape şocat la femeia din faţa lui.

- Maddie?

Ce naiba îşi făcuse la păr?

Fostele bucle lungi şi şatene fuseseră tunse până la guler şi îşi făcuse şuviţe aurii. Purta părul pe spate, înfoiat şi un pic zbârlit, de parcă îl pieptănase cu degetele ei sau ale altcuiva. Nu mai purta ochelari, expunându-şi ochii ei mari, de un albastru-violet care erau scoşi în evidenţă de nişte gene lungi, accentuate cu măiestrie. Gura ei tandră era vopsită cu un roz-închis şi nu-şi mâncase rujul.

Rochia din dril, cu mâneci scurte, avea un decolteu mic, dar fusta era destul de scurtă pentru a scoate la iveală prea mult din picioarele ei frumoase. El o văzuse numai în haine decente, chiar excesiv de modeste. Ca şi Case, ea mai slăbise dar el nu avea nici un motiv să creadă că slăbirea ei era din cauza unei sănătăţi şubrede. De fapt arăta în formă,

aranjată şi bronzată arăta nemaipomenit.

Şi Case nu era deloc sigur că era de acord.

- Maddie? întrebă el din nou, în timp ce ea continua să se holbeze la el.

Chipul ei, care pălise la vederea lui, deodată se înroşi. Case zâmbi uşor ca răspuns la roşeaţa ei. Desigur, era surprinsă să-l vadă. Iar el n-o învinovăţea.

Şi apoi şi-a dat seama că roşul în obraji pe care arogant îl atribuise unei plăceri jenate, fusese un semn al unei furii care se aprindea. Ochii ei scânteiară, bărbia se ridica, trupul subţirel se îndreptă, pumnii ei se încleştară.

- Ieşi afară! spuse ea.

îi căzuse faţa. Nu se aşteptase ca ea să se arunce în braţele lui ei bine, poate se aştepta dar cu siguranţă el nu auzise bine. Cu siguranţă ea nu-i spusese adineauri să iasă afară din restaurant.

întinse o mână spre ea.

- Maddie, eu sunt, spuse el prosteşte, deşi ea-i pronunţase deja numele, Case.

- Ieşi afară! spuse ea, mai tare de data aceasta, făcându-i pe câţiva indivizi din apropiere să se uite curioşi.

- Ieşi afară!

- Ce na... Nu putea să creadă. Nu putea să fie ea femeia pe care o întâlnise la Cancun în urmă şase luni.

Femeia dulce şi sfioasă care-i răspunsese atât de tandru, care-l lăsase s-o strângă în braţe şi după o zi

de logodnă acceptase cererea în căsătorie.

Era posibil ca Maddie să aibă o soră geamănă mai puţin prietenoasă.

- Maddie? întrebă el din nou, nesigur.

- Maddie? Un bărbat cu o privire preocupată, cu ochi de un albastru spălăcit şi cu un păr subţire şaten- deschis, cum fusese cel al lui Maddie odată, intră în sala de mese.

- Ce se întâmplă acolo?

Hazel îşi drese glasul.

- Domnul vrea o masă, ecplică ea. Maddie... ă... l-a rugat să plece.

- Nu mai avem locuri, spuse Maddie, privirea ei susţinând-o pe a lui Case cu o lucire aspră. Nu mai sunt mese libere. Va trebui să meargă în altă parte să mănânce. Undeva în alt stat, de preferat.

Hazel se înecă.

Bărbatul, pe care Case îl bănuia a fi tatăl lui Maddie, era şocat.

- Madelyn, spuse el, aşa se vorbeşte cu un client? Ce te-a apucat?

- Asta au vrut să afle mai mulţi în ultima vreme, mormăi Hazel.

Case îi ignoră pe toţi, mai puţin pe Maddie.

- Trebuie să vorbim, îi spuse.

Ea îşi clătină capul aşa încât şuviţele aurii îi trecură ca nişte valuri peste faţă.

- Sunt ocupată.

- La naiba, Maddie!

Aceasta se răsuci pe un toc şi porni semeţ în altă

direcţie.

Case voi s-o urmeze.

Tatăl lui Maddie, Hazel, cu o privire urâtă, şi un bărbos într-o cămaşă roşie din flanel se aşezară în uşă, blocând drumul lui Case.

- Nu mi s-a părut că ar vrea să vorbească cu tine, mormăi muntele în flanel roşu, din spatele unei bărbi negre şi stufoase.

Case nu ştia de unde apăruse individul, dar privi braţele masive şi musculoase cu precauţie înainte de a se întoarce spre bărbatul mai scund şi mai puţin intimidant care era încruntat a îngrijorare.

- Sunteţi tatăl lui Maddie?

Bărbatul încuviinţă.

- Sunt Michael Carmichael. Tu cine eşti?

- Case Brannigam. Sigur că ea v-a vorbit despre mine. Trebuie să vorbesc cu ea.

- Case Brannigan? repetă Carmichael confuz. Şi-apoi îşi clătină capul. Nu mi-a vorbit niciodată de dumneata. Se uită la Hazel pentru a obţine o confirmare.

Hazel ridică unul din umerii osoşi.

- N-am auzit niciodată de el.

- Nici eu, murmură matahala bărboasă. Vrei să-l dau afară, Mike? Părea foarte nerăbdător.

Case se dădu un pas înapoi din instinct.

Mike observa şchiopătatul vizibil al lui Case, apoi negă din cap.

- Poate ar fi bine să vorbesc cu el mai întâi, Andy. Intoarce-te la mama ta, în regulă?

Case încerca să-şi revină din starea produsă de vestea că Maddie nu-i vorbise niciodată tatălui ei de el. Ea-l făcuse să creadă că relaţia dintre ea şi tatăl ei văduv era foarte strânsă. De ce nu-i spusese nimic despre bărbatul cu care urma să se căsătorească?

Răspunsul era, desigur, prea evident după felul în care îl primise Maddie. Ea nu se mai considera logodită. Case intenţiona să lămurească lucrurile. îndată ce va reuşi să vorbească cu ea.

Mike Carmichael încă îl privea cu precauţie. Case îşi ţinea bărbia în sus, făcea tot posibilul să arate ca un viitor ginere respectabil, şi schiţă un zâmbet plin de respect în timp ce-i dădea mâna.

- îmi pare bine să vă cunosc, domnule Carmichael. Sunt Case Brannigan, logodnicul lui Maddie.

Din fericire, Mike Carmichael era prea preocupat cu aglomeraţia de duminică la prânz ca să stea de vorbă cu Case, mai ales când se părea că Maddie plecase.

- O să vorbesc cu dumneata, îl avertiză Mike, de parcă fusese strigat din trei direcţii diferite.

- Spuneţi-mi cum că o găsesc pe Maddie, răspunse Case. Amândoi vom vorbi cu dumneavoastră mai târziu.

- Nu mi s-a părut că Maddie voia să fie găsită.

Mike gândise cu glas tare, studiindu-l atât de intens încât Case se simţea jenat ca un adolescent prezentat părintelui partenerei lui la bal.

- Nu-i atât de rău pe cât pare, îl asigură el pe tatăl

lui Maddie. Ea e pur şi simplu supărată pe mine acum. Va înţelege după ce voi avea ocazia să-i explic totul.

- Mike! Avem nevoie de tine la bucătărie, strigă cineva.

Mike oftă şi-şi trecu o mână prin părul care se rărea.

- Trebuie să plec. Probabil că Maddie a ajuns acasă acum. Hazel îţi va da adresa. Şi ai grijă cum te porţi cu fiica mea, ai auzit?

- Da, promise Case, nerăbdător să plece.

Mike mai ezită un moment, după care se întoarse, datorită unui alt strigăt.

Case respiră uşurat şi se uită la Hazel cea încruntată.

- Adresa? întrebă el, ştiind că ea auzise fiecare cuvânt.

încruntarea ei se adânci. îl privi pe Case din vârful capului până la pantofii de piele prăfuiţi.

- Când v-aţi întâlnit tu şi Maddie? întrebă ea.

Case nu fusese niciodată un om răbdător şi nu s-a deranjat niciodată să fie politicos când îi era pusă la încercare toleranţa. îşi adună toată voinţa să nu se repeadă la femeie ca să-i dea adresa fără atâta pălăvrăgeală.

îşi dădu seama că nu va obţine nimic de la ea dacă o va enerva.

- Ne-am întâlnit în Cancun, recunoscu el.

- A, aha! lătra ea. M-am gândit eu. Maddie n-a mai fost aceeaşi de când s-a întors din vacanţă. Şi-a

vopsit părul, şi-a pus lentile de contact, n-a mâncat mai nimic. Iese cu
Jackson Babbit, când toţi ştiu ce bărbat e ăsta, şi apoi, să spună tuturor că va pleca în curând în Europa şi nu ştie când se va întoarce.

Case se uită urât. Cine naiba era Jackson Babbit? Si mai precis, ce tip de individ era?

Si ce era cu planul lui Maddie de a pleca în Europa?

Ignorând haosul controlat din jurul lor, Hazel îşi clătină capul, continuându-şi gândurile.

- I-am spus atunci când a câştigat călătoria în Mexic să aştepte până când va putea cineva să meargă cu ea. Nu-i stătea în fire să plece de una singură. Dar era al naibii de hotărâtă să plece, şi cu siguranţă s-a întors complet schimbată. înainte era atât de dulce, liniştită şi amabilă.

Ea îi făcu semn cu degetul lui Case, de parcă hotărâse că el era de vină.

- De atunci, se poartă ca una din luptătoarele pentru emanciparea femeii. Spune ce gândeşte chiar dacă i se cere sau nu asta. A demisionat din clubul de caritate al femeilor din Mitchell’s Fork - mamă-sa s-ar întoarce în mormânt de-ar auzi una ca asta. întotdeauna a fost o Cormichael în acel club de când s-a fondat.

- Poate ai putea...

- Si acum s-a decis să plece şi să se regăsească. Nu ştiu de ce crede că poate face asta în Europa. Te poţi regăsi chiar aici, în Mitchell’s Fork, i-am spus.

Unde crezi că te-ai ascuns în ultimii 29 de ani?

- Chiar te-aş ruga să...

- Stii ce mi-a spus? răspunse Hazel, înainte ca el să-i mai poată spune ceva. „Vechea Maddie s-a ascuns în
Mitchell’s Fork în ultimii 29 de ani. Este una nouă, acolo pe undeva, şi intenţionez s-o găsesc.“ Nu-i ăsta cel mai tâmpit lucru pe care l-ai auzit vreodată?

Toată bolboroseala asta a lui Hazel îl făcea pe Case şi mai nerăbdător să ajungă la Maddie.

- Ia ascultă, spuse el, apropiindu-se de birou şi uitân- du-se la ea cu o căutătură specifică bărbaţilor masivi şi răi atunci când pun piciorul în prag. îmi dai adresa lui Maddie, sau am s-o caut singur?

Spre surprinderea lui, Hazel râse, departe de a fi intimidată.

- îmi plac bărbaţii autoritari, spuse ea. îmi aminteşti de fostul meu soţ, Roy. întotdeauna el era cel care...

- Dă-mi blestemata aia de adresă odată! urlă Case, în cele din urmă renunţând la calmul aparent.

- Vrei să-l dau afară de aici, Hazel? strigă bărbatul masiv în cămaşa de flanel roşu de la masa lui care se afla la câţiva paşi în spatele biroului lui Hazel, ceea ce i-a făcut pe toţi cei din jur să se uite curioşi.

- Nu, termină-ţi mâncarea, Andy, îi răspunse Hazel. îi dădeam doar o adresă.

Şi începu s-o spună, spre marea uşurarea a lui Case.

Maddie se plimba încă furioasă de la un capăt la

altul al dormitorului ei când telefonul de pe noptieră sună. Se holbă la aparat de parcă încerca să vadă cine era la celălalt capăt al firului. La al treilea apel, ea înşfăcă receptorul.

- Da? spuse ea, sperând să nu fie Case Brannigan.

- Maddie? Sunt Jill. Ţi-aminteşti prietena ta cea mai bună?

încruntându-se la tonul ciudat al vocii lui Jill, Maddie întrebă:

- Ce se întâmplă, Jill?

- Bună întrebare. De ce nu-mi spui tu ce se întâmplă?

- Ce să-ţi spun?

- De ce nu-mi spui cum naiba ai putut să te logodeşti fără să ştiu si eu. Sincer, Maddie, noi întotdeauna...

- Logodită? repetă Maddie, înmărmurită. Ce naiba tot spui acolo?

- Ceea ce vorbeşte toată lumea din oraş. Un tip grozav a intrat în restaurant şi s-a prezentat tatălui tău drept logodnicul tău în faţa a jumătate din populaţia din Mitchell’s Fork. Aşa că ce-ai ţinut ascuns? Are asta vreo legătură cu călătoria în Europa pe care o tot planifici? Ştie Jackson de tipul ăsta?

Maddie tresări. Jackson. O, Doamne. Şi ce naiba făcea Case Brannigan, dând năvală în oraş şi prezentându-se drept logodnicul ei? Dacă el credea că logodna lor mai era valabilă, Maddie intenţiona să-l pună cât mai curând la punct.

- Asta-i o greşeală, Jill, spuse ea înţepată. Crede-

mă, nu sunt logodită. Cu nimeni.

- Nu acelaşi lucru îl spune şi logodnicul tău, răspunse Jill, deşi părea mai mult amuzată decât jignită.

- Nu am un logodnic!

- Bine, bine. Nu e nevoie să ţipi.

Maddie făcu o grimasă si îşi schimbă tonul.

- Scuză-mă. Sunt un pic... stresată acum.

Jill râse.

- Pot să înţeleg de ce. Deci cine-i tipul, Maddie? Unde l-ai cunoscut? Si de ce crede că sunteţi logodiţi?

- E o poveste lungă şi aş prefera să nu ţi-o spun la telefon. Te deranjează dacă am să-ţi povestesc când o să ne vedem?

Jill suspină, dar fu de acord.

- O să-ţi cer toate detaliile siropoase, avertiză ea înainte de a închide.

Maddie îşi reţinu un geamăt.

Telefonul sună din nou peste două minute. Era doamna Underwood, o membră a bisericii lui Maddie, care cunoştea familia Carmichael încă dinainte de a se naşte Maddie.

- Am auzit cele mai interesante veşti în după-amiaza aceasta. Deci, tu şi Jackson v-aţi hotărât să legaţi nodul mai strâns? Trebuie să spun că sunt surprinsă. Nu m-aş fi gândit niciodată... totuşi nu-mi plăcea gândul că pleci singură în Europa.

- Nu sunt logodită cu Jackson, protestă Maddie automat.

- Nu? Atunci cu cine eşti logodită? întrebă

doamna Underwood surprinsă.

- Nu sunt logodită cu nimeni, răspunse Maddie, între- bându-se de câte ori va trebui să mai spună asta până la sfârşitul zilei. Mitchell’s Fork era un oraş mic. Stia prea bine cât de repede circulau veştile plecase de la restaurant cu mai puţin de o oră în urmă şi cât de distorsionate vor deveni după ce va spune de câteva ori : „Nu e decât o greşeală”.

- Dar Sarah Kennedy a spus că a auzit de la Martha Jean Claypoole că logodna ta a fost anunţată în restaurant în după-amiaza aceasta.

- Martha Jean a fost prost informată, replică Maddie, străduindu-se să continue: îmi pare rău, doamnă Underwood, dar chiar trebuie să închid. Mulţumesc că m-aţi sunat.

- Dar... dar...

Doamna Underwood încă bolborosea când Maddie puse uşor receptorul în furcă. Era prima dată când Maddie închidea cuiva telefonul. Acesta va fi încă un lucru de care îl va învinovăţi pe Case Brannigan, se gândi ea cu asprime.

Telefonul sună din nou.

Maddie oftă adânc şi se îndepărtă grăbită de el. Nu mai putea trece prin asta încă o dată. Nu acum. Avea nevoie să se gândească.

Se îndreptă rapid spre uşa dormitorului, aproape să se împiedice de uniforma din dril pe care o aruncase pe jos după ce se schimbase în pantaloni scurţi şi tricou. Dădu hainele la o parte cu piciorul, lăsându-le grămadă, deşi nu se potriveau cu aspectul

ordonat al camerei.

Trebuia să iasă afară. Avea nevoie de timp înainte de a se întâlni cu Case.

Căci ştia că se va mai întâlni cu el. Cât de curând.

Capitolul 2

Case începuse să se întrebe dacă Hazel nu-l făcuse să se învârtească în loc, în mod deliberat. Conducea de 10 minute de când o luase pe autostradă, iar singurul semn de viaţă erau vacile care păşteau pe păşunile care încadrau şoseaua asfaltată. Simţi o uşurare când ajunse în vârful dealului şi văzu o casă mare la capătul drumului.

Optimismul său creştea pe măsură ce se apropia de casă. E minunat, se gândi el, privind în jur şi aprobând. Era exact ce avusese el în minte când se hotărâse să se retragă în America rurală şi să ducă o viaţă liniştită, normală.

Casa de ţară era albă, cu două etaje, cu obloane negre şi o verandă de la un capăt la altul, pe care se afla şi un leagăn. Se mai vedeau cărări pietruite, răsaduri care abia se iveau, garduri de lemn albe, un eleşteu strălucitor mai departe, şi chiar o pereche de câini care se întindeau pe peluza deasă şi frumos tunsă din faţa casei.

O altă casă, mai mică, era într-o parte o casă de oaspeţi, poate, sau poate casa muncitorilor.

Parcă ar fi un tablou al lui Norman Rockwell, se gândi Case încuviinţând cu mulţumire din cap. Perfect. Ar fi pariat oricât că Maddie Carmichael pe care o întâlnise la Cancun crescuse într-un loc ca acesta.

Parcă în drumul circular şi ieşi din maşină. Cei doi câini alergară spre el, lătrând. I-a trebuit doar o clipă

de precauţie ca să-şi dea seama că dădeau din coadă şi că păreau absolut încântaţi să-l vadă. Le mângâie capetele lăţoase şi renunţă repede să le ghicească rasa. Amândoi arătau ca nişte corcituri pentru el. Corcituri mari, gălăgioase şi prietenoase.

O bătrână cu păr de un alb aproape orbitor apăru de după un colţ al casei, bătând pământul cu un baston masiv de lemn în timp ce mergea. Păru surprinsă să-l vadă pe Case.

- Cine sunteţi?

- Mă numesc Case Brannigan. O caut pe Maddie.

Femeia îl studie pe Case din cap până-n picioare era
obişnuit să fie examinat ca un exponat, gândi el resemnat. Şi apoi ea dădu din umeri.

- Probabil că e în camera ei. Sună la uşă şi întreab-o pe menajeră. Trebuie să mă uit la trandafiri.

- Atunci n-am să vă reţin, murmură Case, deşi femeia trecuse deja de el. Se simţea un pic ameţit în timp ce urca cele trei trepte ale verandei.

Sună de două ori înainte ca uşa să fie deschisă de un bărbat scund, cu picioarele cam strâmbe, îmbrăcat într-o cămaşă western şi jeanşi decoloraţi care atârnau pe sub o burtă lăsată.

- Cu ce pot să vă ajut? întrebă el.

Gândindu-se că ar putea avea vreo 45-49 de ani, Case se întrebă cine era. Un îngrijitor? Poate soţul menajerei? O caut pe Maddie, explică el.

- Maddie? Bărbatul îşi îndreptă capul şi-i făcuse

aceeaşi „inspecţie” care-i era acum atât de cunoscută lui Case. Nu e înăuntru.

Case se încruntă, bănuind că Maddie dăduse instrucţiuni să i se spună că era plecată. Din moment ce bătrâna îi spusese că ea era acolo, nu avea nici cea mai mică intenţie să plece.

- Mi s-a spus că e înăuntru, insistă el.

- Si eu vă spun că nu-i.

Case începea să se enerveze. Cunoştinţele sale l-ar fi putut avertiza pe acest individ că nu era bine să-l enervezi pe Case Brannigan.

- Exact, cine eşti? întrebă el pe şleau.

- Frank, răspunse acesta şi apoi adăugă ca din întâmplare: menajera.

- Adică, soţul menajerei? întrebă Case crezând că a înţeles greşit.

Frank negă din cap.

- Menajera, corectă el. Ai vreo problemă cu asta?

Pe Case începea să-l doară capul. Respiră adânc.

- Singura mea problemă acum e că trebuie să vorbesc cu Maddie spuse printre dinţii încleştaţi. Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune unde este.

- Tu eşti tipul care le spune tuturor că e logodnicul ei?

Sprâncenele lui Case se ridicară.

- De unde ştii?

Frank dădu din umeri.

- Vorbele circulă repede pe-aici.

Trecuse mai puţin de o oră de când Case îşi

făcuse apariţia în restaurant.

- Un radio-şanţ dat naibii, mormăi el.

Frank chicoti:

- Da. Deci, tu eşti tipul?

- Eu sunt tipul cu care o să se căsătorească Maddie Carmichael, spuse Case cu hotărâre.

Rânjetul lui Frank se lărgi.

- O să se mai căsătorească acum? Căci, din câte am auzit trebuie mai întâi să o convingi.

- Exact asta intenţionez să fac îndată ce reuşesc să vorbesc cu ea.

- Ai putea s-o cauţi în josul pârâului, spuse Frank părând că ajunsese la o concluzie. Urmează cărarea ce trece de casa mea, de acolo, şi mergi înspre pădure. Şi apoi o ţii pe drumul acela până ajungi la pârâu. Maddie se plimbă pe acolo când vrea să fie singură cu gândurile ei.

- Mulţam, spuse Case, deja coborând treptele.

- N-ai pentru ce, replică neobişnuita „menajeră”. Tre’ să mă-ntorc la bucătărie. Am o prăjitură la cuptor care cred că-i gata. Noroc.

- A, mulţam, spuse Case din nou în timp ce Frank închidea uşa.

- Ciudat, şopti Case, şchiopătând pe cărarea pe care i-o arătase Frank. Spera ca pârâul să nu fie prea departe în pădure. Deşi îşi recăpătase în mare mobilitatea dinainte, nu era sigur că va rezista unui drum dificil.

Lucrurile nu mergeau deloc aşa cum le plănuise

când sosise în Mitchell’s Fork.

O briză de mai încreţea suprafaţa pârâului, făcând ca apa să se lovească de pietrele de un gri lucitor de pe mal. Deasupra capului, noile frunze de primăvară foşneau în aceeaşi briză, lăsând umbre mişcătoare pe pământ. Stând pe un strat gros de iarbă, Maddie îşi sprijinea spatele de trunchiul unui copac şi îşi ţinea ochii închişi, în timp ce asculta trilul câtorva specii de păsări şi gâlceava a două veveriţe jucăuşe.

De obicei îşi găsea liniştea în această pădure. Era ca un sedativ pentru ea. Dar azi îi era extrem de greu să se relaxeze. Nici măcar natura nu-i putea calma neliniştea cauzată de apariţia bruscă a lui Case Brannigan în viaţa ei.

- Maddie!

Nu fu surprinsă să audă vocea lui în spatele ei. Suspină, ştiind că nu era decât o chestiune de timp. Nu se uită în jur când spuse:

- Pleacă!

- Nu

Ei bine, a meritat să încerce. îşi întoarse capul şi se uită în sus la el. Era îmbrăcat cam elegant pentru o plimbare în pădure, într-un costum negru, cămaşă albă şi cravată. Era mai slab decât şi-l amintea şi avea cearcăne sub ochi, care nu existaseră înainte. Din păcate, încă îl găsea cel mai atractiv bărbat pe care-l văzuse vreodată. Nu că ar mai avea vreo importanţă, se asigură ea rapid.

El mai făcu un pas şi ea observă că şchiopăta destul de tare. Ce se întâmplase cu el? Dar, mai

presus de toate, ce căuta el aici?

Pentru că ea nu spunea nimic, Case îşi drese glasul.

- Arăţi schimbată.

- Şi tu.

- Am petrecut câteva luni în spital.

Ea simţi că el se aştepta ca ea să arate milă şi îngrijorare. Ţinu în ea orice emoţie.

- Da?

El se încruntă când încuviinţa din cap.

- Da

- îmi pare rău.

încruntarea lui se adânci.

-Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat?

- Nu neapărat.

Case scoase un sunet de nemulţumire şi-şi trecu o mână prin păr.

Ea îşi aminti că el făcea des acest gest , motiv pentru care bretonul îi cădea pe frunte aşa cum se întâmpla şi acum. Nu voia să-şi amintească cât de minunat găsea acest cârlionţ înainte, îşi spuse că nu-i mai plăcea în mod deosebit acum.

- Ce-i cu tine, Maddie? întrebă Case cu o exasperare tipic masculină. De ce te porţi aşa? De ce eşti atât de supărată pe mine? N-am plecat fără să-ţi las un bilet.

O, lăsase un bilet, nemaipomenit! „Du-te acasă şi aşteaptă-mă."

încă putea vedea cuvintele mâzgălite, în mintea ei. Exact cum îşi putea imagina roşcata cu care i se

spusese că părăsise staţiunea. Si privirea plină de compasiune a ochilor negri ai Carmelitei când îi spusese lui Maddie despre femeia misterioasă.

- Nu sunt supărată pe tine, Case, spuse cât de rece putu. De fapt, îţi sunt recunoscătoare. Ne-ai scutit pe amândoi de o scenă jenantă.

- O scenă jenantă? repetă el sprijinindu-şi o mână de trunchiului copacului sub care stătea ea. Vrei să spui, ca aceea pe care ai făcut-o tu la restaurant?

Ea se înroşi, dar nu-şi mută privirea.

- Nu. Aia a fost, ă... m-ai luat prin surprindere. Vorbeam despre Cancun. Biletul tău m-a scutit de bătaia de cap de a-ţi spune că mă răzgândisem în privinţa căsătoriei.

Ochii lui Case s-au mărit, apoi s-au micşorat.

- Ce vrei să spui, de ce te răzgândiseşi? Vrei să te cred că nu te-ai fi măritat cu mine chiar dacă nu aş fi fost chemat la datorie?

„Chemat la datorie” ce mod interesant de a privi lucrurile. îşi îngrop' amărăciunea undeva în adâncul minţii, hotărâtă că nu se va mai simţi în vocea ei.

- Exact. Mi-am dat seama că era o greşeală, că mă lăsasem purtată de... ei bine, o mulţime de lucruri. Dar când mi-am revenit mi-am dat seama că nu mă puteam căsători cu un străin.

O cută fină şi albă apăru în jurul gurii lui Case. Maddie se concentră asupra ei intens. Era mai bine să se uite acolo decât să-i întâlnească ochii negri, trişti.

- Spui asta ca să salvezi aparenţele, nu-i aşa? o acuză el. Vrei să cred că tu ai fost cea care a anulat căsătoria!

- Crezi ce vrei, spuse ea dând din umeri. Nu mai contează. Important este că nu ne-am căsătorit. Ce-a fost... a fost; s-a terminat.

- Pe dracu' s-a terminat!

Vorbea cu o vehemenţă controlată, ceea ce o făcu să-şi strângă în braţe genunchii ridicaţi. Era hotărâtă să nu lase să se vadă vreun semn că el ar intimida-o. Noua Maddie Carmichael nu mai era şoricelul smerit de altădată. Dar îi era greu să nu pară întimidată când stătea pe pământ şi el se apleca deasupra ei.

Se ridică în picioare şi îl privi drept în faţă.

- S-a terminat, repetă ea. Admite asta, Case, n-a fost nimic serios între noi. A fost o dragoste de vacanţă, pentru Dumnezeu. Un flirt din impuls. Noi niciodată... noi nici măcar... ştii tu.

- Ne-am culcat împreună? Ai dreptate. Acum îmi dau seama că a fost o greşeală.

Ea se încruntă.

- Ce vrei să spui?

- Dacă am fi fost amanţi în Cancun, nu am fi avut această discuţie acum. Ai fi ştiut că-mi aparţineai.

Această afirmaţie plină de încredere o făcu să tresară de furie. Ce tupeu grozav!

Ce proastă fusese în Cancun să nu vadă aroganţa din spatele şarmului acestui bărbat. Fusese atât de furată de povestea de dragoste pură, atât de flatată

de atâta atenţie, atât de vrăjită de frumuseţea lui şi de copleşitoarea masculinitate, încât pur şi simplu ignorase avertismentul unei judecăţi raţionale.

Pur şi simplu fusese de acord să se căsătorească cu el. Desigur, făcuse asta în timp ce se plimba cu el de mână pe plajă, sub clar de lună, după o cină, un dans şi o subtilă seducere. Si o ceruse în căsătorie după ce o sărutase până când urechile-i ţiuiseră iar mintea îi era prea înceţoşată de dorinţă ca să mai gândească normal. îi spusese că o doreşte. îi spusese că avea nevoie de ea. Că o căuta de mult timp.

Era într-un avion spre Mississippi, mândria îi era călcată în picioare şi ochii îi erau roşii de plâns, înainte
să-şi dea seama că el nu-i spusese niciodată că o iubeşte.

Acele amintiri dureroase o făcură să-şi ridice bărbia şi să-l înfrunte fără să se clintească.

- Nu-ţi aparţin, Case Brannigan. Nu aparţin nimănui.

El doar ridică una din sprâncene, având o expresie de-i venea să-l pocnească. Vechea Maddie n-ar fi avut un impuls atât de violent şi nedemn de o doamnă. Cea nouă era teribil de tentată să facă asta.

Respiră adânc, hotărâtă să pună lucrurile la punct, matur şi raţional.

- Ascultă, Case, nu ştiu ce cauţi tu aici, nu ştiu ce vrei de la mine, dar treaba este că noi doi nu suntem logodiţi. Suntem practic nişte străini, pentru

Dumnezeu. Ce s-a întâmplat între noi anul trecut a fost o... o aberaţie. Prea multă lumină de lOună, prea multe dansuri lente, prea multă şampanie. Amândoi ne-am revenit în simţiri în dimineaţa următoare şi eu una aş vrea să las lucrurile aşa cum au fost.

- Eu nu m-am răzgândit în dimineaţa următoare, protestă Case. Am fost chemat. Cu o problemă.

Ea nu prea înghiţi asta. Totuşi rămase pe gânduri.

- Iar în ce priveşte tot ce ai spus, nu e decât praf în ochi. Şi pot s-o dovedesc, adăugă el, mâinile căzându-i pe umerii ei.

Ea înţepeni şi-l privi în ochi suspicioasă, prea conştientă de căldura mâinilor lui prin tricoul ei.

- Nu cred că tu...

- Acum nu mai este lună, interveni el, ridicându-şi bărbia pentru a indica soarele luminos de după-amiază. N-am mai dansat de şase luni şi nici unul din noi doi nu a băut şampanie.

- Nu ştiu ce...

- Vreau să lămuresc lucrurile înainte să fac asta, murmură el. Si apoi îşi lipi gura de a ei.

Maddie încercă să-l respingă. Dar, nu ştiu cum, degetele i s-au încurcat în haina lui, unde au şi rămas încăpăţânate. îşi îndepărtă buzele ca să-i spună să se oprească. Limba lui pătrunse printre ele înăbuşindu-i cuvintele.

Nimeni n-o mai sărutase precum Case. Nici un alt bărbat nu o făcea să-i tremure mâinile, să i se înmoaie genunchii, să ameţească şi să simtă că-i

arde pielea. înainte s-o sărute Case pentru prima dată în urmă cu şase luni, credea că acele senzaţii există numai în romane. Cu Case, găsise acele „artificii” la care doar visase.

Stia cu siguranţă că aceasta era doar o vagă imitaţie a ceea ce ar putea-o face să simtă dacă ar merge mai departe de un sărut.

Mâinile lui îi mângâiau trupul de parcă încercau să se obişnuiască din nou cu formele ei, căutând schimbările pe care o dietă şi un exerciţiu strict le produseseră. Nici ea nu scăpă din vedere cât de slab era el.

Ea încercă să alunge valul brusc de îngrijorare care trecu peste ea. Nu voia să ştie ce se întâmplase cu el, nu voia să-i pese cât de mult ar fi suferit. Nu voia să fie acolo, să-l sărute cu nesaţul cuiva care fusese privat de hrană timp de şase luni.

îşi trase gura de lângă a lui şi îşi lăsă capul în jos, încercând să respire şi să-şi revină.

- Fără lună, murmură Case, cu o voce groasă, fără şampanie.

La un moment dat, în timpul sărutului, bravada ei dispăruse. închise ochii şi şopti uşor:

- Nu face asta, Case.

Nu era sigură că va mai putea trece prin asta încă o dată.

- E prea târziu, Maddie. Eşti a mea. Ai fost a mea de când ţi-am făcut cinste prima dată cu o băutură în Cancun. Ne-ai scuti de multă bătaie de cap pe

amândoi dacă ai recunoaşte asta acum.

- Eu... eu... cuprinsă de panică, se despărţi de el şi fugi fără să vadă, către siguranţa şi intimitatea casei sale.

îl auzi pe Case strigând-o, îl auzi înjurând când se împiedică pe cărare, dar nu încetini. Trebuia să pună o distanţă de siguranţă între ei, trebuia să-şi revină din efectele acelui sărut înainte de următoarea confruntare.

Pur şi simplu părea că nu mai gândea când Case o săruta.

Case alergă doar doi paşi după Maddie când îşi dădu seama că nu o va prinde. De data asta. Se opri cu o înjurătură mormăită, trăgând nerăbdător de nodul cravatei. La naiba, nimic nu era după cum plănuise!

Se forţă să respire adânc şi să se calmeze. Gândeşte logic! în regulă, poate fusese prea arogant să pretindă că Maddie îl va primi cu braţele deschise, şi că o vor lua de unde se opriseră cu şase luni. Adevărul e că nu se întrebase niciodată dacă ea îl va aştepta.

Fusese un şoc pentru el să audă că ea se întâlnea cu altcineva. Dar oricine ar fi fost tipul, orice ar fi făcut ea, totuşi îi răspunsese sărutului cu aceleaşi nesaţ, ca în Cancun. Simţea adânc în suflet că ea era femeia pe care o voia lângă el pentru tot restul vieţii, indiferent cât de mult încerca ea să arate că se schimbase.

Maddie credea că el părăsise Cancun-ul pentru că se răzgândise în privinţa căsătoriei. De-ar fi avut timp s-o vadă, să vorbească cu ea. Spusese că-i primise biletul dar evident, mesajul lui mâzgălit în grabă nu fusese suficient. Nu putuse s-o contacteze în timpul celor şase luni mai întâi pentru că era prea departe, în jungla din Columbia, pentru a contacta pe cineva, şi apoi pentru că fusese spitalizat într-o ţară străină, în afara misiunii, şi nu era sigur că-şi va reveni astfel încât să se căsătorească.

Când fusese asigurat că nu va rămâne invalid, fusese atât de nerăbdător s-o vadă, încât nu putea să aştepte o invitaţie specială. încercase să o sune cu o săptămână în urmă. Sunase toate familiile Carmichael din zonă înainte că cineva să-i spună că Maddie locuia acolo dar nu era acasă. Case nu voise să lase un mesaj. Decisese să-i facă o surpriză.

Se părea că reuşise. Şi avusese şi el parte de câteva surprize neplăcute.

Putea explica totul de-ar putea-o face să stea ţintuită într-un loc şi să-l asculte, la naiba!

îşi spuse că era un semn bun faptul că Maddie era atât de nervoasă. Dacă ar fi fost rece şi liniştită, s-ar fi îngrijorat. Dar el îi văzuse tumultul de emoţii din ochi, îl simţise în sărutul ei. Ştia că nu-i era indiferent, aşa cum nu-i fusese nici în Cancun.

El va câştiga, pur şi simplu, pentru că nu suporta să piardă. Case Brannigan voia un cămin, o familie. O viaţă.

El intenţiona să aibă toate aceste lucruri cu Maddie.

Maddie stătea chircită pe scaunul de lângă fereastră, uitându-se fix la picioarele ei goale, când un ciocănit rapid se auzi uşa dormitorului.

- Cina-i gata, anunţase mătuşa Nettie, deschizând uşa fără să fie invitată. Ia uită-te la tine! Părul e zburlit, încă ai pantalonii scurţi pe tine, desculţă. Vreau să te îmbraci cu ceva decent şi să te piepteni înainte să cobori, auzi? Grăbeşte-te, toată lumea te aşteaptă!

Maddie deschise gura să spună că nu-i era foame. Şi apoi o închise cu un suspin, amintindu-şi de ocazie. Din păcate, nu putea să scape de a cina cu familia în seara aceea.

- în regulă, mătuşă Nettie, vin.

- Să nu vii arătând aşa pleoştită, replică ferm mătuşă-sa cu acelaşi ton pe care-l folosea când era copil. Frank a petrecut ore în şir curăţind mizeria de verdeţuri şi să pregătească şunca aia pentru ziua bunicului tău. A făcut şi un tort de ciocolată pentru desert. Vreau să-i arăţi că-i apreciezi munca.

- Aşa voi face, mătuşă Nettie, murmură Maddie ascultătoare aşa cum făcea când era mică.

Nettie încuviinţă cu satisfacţie şi închise uşa, nu înainte de a o zori pe Maddie încă o dată.

- Hai, mişcă-te!

Maddie se schimbă repede într-o rochie roşie împletită şi lărguţă şi îşi trecu peria prin păr. îşi

strecură picioarele goale în nişte pantofi fără toc, plaţi confortabili, sperând ca Nettie să nu observe că ea nu purta dresuri subţiri. Nettie Brogg, mătuşă de 80 de ani a lui Mike Carmichael, din partea tatălui era autoritară, fără tact şi nerăbdătoare. Dar Maddie o iubea mult.

Se opri să scoată un cadou învelit frumos din dulap înainte să coboare. Astăzi bunicul Carmichael împlinea 89 de ani şi seara urma să fie una festivă. Maddie nu voia să-l lase pe Case Brannigan să-i strice petrecerea. îl va scoate pur şi simplu din minte, îşi spuse în timp ce cobora către vorbăria ce se auzea din sufragerie. Nici nu se va gândi la Case Brannigan tot restul...

Si apoi îl văzu. Case stătea în sufragerie, înconjurat de familia ei evident curioasă. El îi întâlni ochii şi zâmbi, părând că plănuise să stea unde era pentru tot restul serii.

S-a terminat cu scosul lui din minte, se gândi ea gemând în gând.

Capitolul 3

Mike Carmichael era singura persoană în afară de Case care o observase pe Maddie intrând.

- Iat-o şi pe Maddie, anunţă el, îndreptându-se spre ea cu o privire întrebătoare. Intră, draga mea. Poate ai vrea să ni-l prezinţi oficial pe logodnicului tău.

Privirea rapidă pe care i-o aruncă Maddie lui Case ar fi trebuit să-l iacă să-şi arcuiască sprâncenele. El doar zâmbi amabil.

- Ce caută el aici? îl întrebă Maddie pe tatăl ei.

Mike încerca să rânjească.

- Stătea pe-afară, aşa că l-am invitat înăuntru, spuse tatăl ei. Este un străin în oraşul nostru, scumpo. Nu vrem să-i dăm impresia că nu suntem ospitalieri, nu-i aşa?

- Pur şi simplu nu mă interesează ce crede el, răspunse Maddie. Aceasta este o cină în familie.

- După cum spune Case, şi el e pe cale de a deveni o parte a familiei, o întoarse Mike, evident savurând încurcătura.

Maddie îşi strânse pumnii, dar respiră adânc pentru a se calma înainte de a spune:

- Mi-e teamă că domnul Brannigan te-a tachinat, tată, spuse ea hotărât. Nu este logodnicul meu. Abia dacă l-aş putea considera o cunoştinţă.

Stând în apropiere, aparent în largul său, Case râse uşor:

- Asta sunt, murmură el, neafectat de descriere.

Maddie îşi dădu seama că reacţia lui calmă o făcea să
pară o mincinoasă.

- Da, spuse ea scurt. Asta şi nimic mai mult.

Se întoarse pentru a pune cadoul bunicului său pe o măsuţă, pe care erau îngrămădite deja alte cadouri, având nevoie de câteva momente pentru a-şi reveni din surpriza de a-l vedea pe Case aici.

Mătuşa Nettie o privea îndeaproape. Maddie evită ochii ei prea insistenţi în timp ce trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre bărbatul care stătea în capul mesei lungi.

Se aplecă şi îl sărută pe bătrân pe capul chel.

- La mulţi ani, bunicule.

Soneria sună înainte ca bunicul să poată răspunde. Zâmbi.

- Alţi invitaţi la petrecerea mea, anunţă el, chipul său luminându-se de încântare. Bunicului Carmichael îi plăcea la nebunie să fie în centrul atenţiei, se gândi Maddie zâmbind.

Noii-sosiţi erau alţi membri ai familiei. Sora lui Mike, Anita şi soţul ei Dan, erau însoţiţi de fiica lor, adică verişoara lui Maddie, Lisa, care era cu cinci ani mai mare decât Maddie şi divorţase de câţiva ani. Gemenii Lisei care aveau 15 ani, Kathy şi Jeff, intrară în cameră în urma ei.

Camera se umplea şi toţi vorbeau în cor. Totuşi

Maddie era conştientă de prezenţa lui Case, stând într-o parte a camerei şi privind tot ce se petrecea în jur, fiind atent la ea.

îl auzi pe tatăl ei prezentându-l pe Case surorii lui.

- El este Case Brannigan. Pretinde că este logodnicul lui Maddie.

Maddie se înroşi când mătuşa Anita scoase o exclamaţie. Situaţia devenea penibilă, se gândi ea. Şi tatăl ei se purta la fel de rău ca şi Case.

Ar fi trebuit să ştie că Mike va găsi toată situaţia asta amuzantă; întotdeauna îl acuzase pe tatăl său că avea un simţ al umorului ciudat, acuzaţie pe care el nu o putuse niciodată nega. îl iubea mult, dar nu era prima oară când o punea într-o situaţie jenantă de dragul de a face o glumă.

Cu o uşurare cam suspicioasă, Case o lăsă să-l tragă afară din casă.

- Familia ta e foarte interesantă, spuse Case de îndată ce păşiră pe veranda casei. Nu ezită să spună ce cred, nu-i aşa?

- Nu, aşa e. Sau să se bage în problemele altui membru al familiei.

- Cred că aşa se petrece în toate familiile apropiate şi numeroase.

- Probabil. Case eu...

- Pot să mă obişnuiesc cu asta, spuse el încuviinţând din cap.

Maddie fu exasperată de aroganţa lui.

- O să poţi, nu-i aşa?

- Desigur. Aşa sunt familiile. Era ciudat de satisfăcut de concluziile sale.

- Case, trebuie să vorbim.

- Bine. El îşi încrucişă braţele şi se sprijini de un stâlp al verandei, cu un picior ridicat pe gardul din spatele lui. Inspiră adânc aerul de primăvară şi privirea îi rătăci peste priveliştea rurală scăldată în lumina lunii. Ai o casă frumoasă aici, Maddie. Nu-i de mirare că nu te-ai grăbit s-o părăseşti.

Era bucuroasă că umbrele îi ascundeau obrajii care se înroşeau. în ultima vreme era foarte sensibilă la faptul că încă locuia cu familia ei. Dar ea devenise sensibilă la multe lucruri în ultimele şase luni.

- Am locuit singură o perioadă după ce am terminat colegiul. Am avut un apartament în oraş, lângă restaurant. M-am mutat înapoi acum vreo câţiva ani, când mătuşa Nettie şi-a fracturat şoldul şi menajera a ieşit la pensie. După călătoria mea în Europa o să-mi caut un nou apartament, acum că lucrurile au reintrat în normal aici.

Case vru să zică ceva, dar ezită. Când vorbi, ea simţi că schimbase voit subiectul.

- Vorbind de menajere, am cunoscut-o pe-a voastră mai devreme.

- Frank?

- Da. Nu este ceea ce mă aşteptam.

Nu putu să nu zâmbească.

- Ştiu. Dar e nemaipomenit. El conduce casa atât de uşor că nu ştiu ce ne-am fi făcut fără el.

- Unde l-aţi găsit?

- A fost cu tata în armată, cu mulţi ani în urmă. Tata i-a spus mereu că dacă va avea vreodată nevoie de o slujbă, să-l caute. Tata se gândise desigur să-i dea o slujbă la restaurant. Frank era bucătar în armată. După câteva luni de la plecarea fostei menajere şi după ce m-am mutat iar aici, Frank a sunat la uşă şi i-a spus tatei că-şi pierduse slujba şi soţia îi acceptă oferta.

- I-a murit soţia? întrebă Case cu milă.

- Nu. A fugit cu un evanghelist.

- Oh, spuse el.

Maddie încuviinţă.

- Oricum, înainte să ştim exact ce s-a întâmplat, se şi mutase în casa de oaspeţi şi preluase conducerea casei. El găteşte, face curat, face cumpărăturile, are grijă de bunicu', are grijă ca mătuşa Nettie să-şi ia medicamentele e probabil cel mai important membru al familiei, încheie ea cu un chicot.

- Familia ta pare nerăbdătoare să primească noi membri, spuse Case rapid, încă privind la pajiştea acoperită de ceaţă.

Maddie detectă o umbră de visare în vocea lui. Apoi îşi spuse că probabil se înşelase. Case Brannigan nu o putea păcăli cu aerul ăsta de orfan

singuratic. Nu ştia ce voia el de fapt, dar de data asta nu se va mai lăsa păcălită de el.

- Case, încercă ea să încheie discuţia. De ce-ai venit aici?

îşi întoarse capul şi se uită la ea.

- Am venit să-mi cer soţia.

Cuvintele lui îi produseră un tremur prin trup. îşi drese glasul înainte să poată vorbi calm.

- Tu nu ai soţie. Cel puţin, eu nu o cunosc. Dacă nu cumva te-ai căsătorit cu roşcata.

- Roşcata? repetă el.

- Am auzit că ai plecat cu o roşcată înaltă şi frumoasă. Sefa ta, presupun?

Case zâmbi deodată, dinţii lui părând foarte albi în lumina palidă.

- Asta era? Ai crezut că te-am părăsit pentru alta? Maddie, tu...

Făcu un pas spre ea. Ea se dădu înapoi, ridicându-şi ambele mâini pentru a-l ţine la distanţă.

- Nu mă atinge, îl avertiză ea, încercând să nu pară la fel de disperată cum se simţea. Dacă ar mai săruta-o acum... Nu vreau să mă atingi, Case.

El oftă, dar rămase unde era.

- N-a fost aşa, Maddie.

- Nu-mi pasă.

- Desigur.

Acum s-a convins că totul n-a pornit decât de la o mândrie feminină rănită, se gândi ea frustrată.

- Nu-mi pasă, repetă ea foarte clar. Nu-mi pasă de ce ai plecat. Important este că noi nu ne-am căsătorit. Nu-ţi sunt soţie, mulţumesc lui Dumnezeu, şi nici n-am să-ţi fiu.

- Mi-ai dat cuvântul, Maddie!

- Şi tu pe-al tău! se repezi ea. Eu am fost acolo. Tu unde naiba erai?

îşi închise gura, dar îşi dădu seama că era prea târziu. Recunoscuse că nu se răzgândise atunci în Cancun. La naiba!

- îţi dai seama că asta-i prima oară când mă întrebi de ce n-am fost acolo?

Ea încercă să-şi recapete calmul.

- Asta-i pentru că nu-mi pasă dacă ai fost sau nu. Doar mă bucur că m-ai împiedicat să fac o mare greşeală.

- N-ar fi fost o greşeală. Şi nici de data aceasta nu va fi o greşeală.

- Nu va fi „o data aceasta”. S-a terminat. N-o să te mai las să mă vrăjeşti de data asta, Brannigan. Am alte planuri şi n-o să le schimb pentru că ai apărut tu deodată.

- O să vorbim de planurile tale mai târziu, spuse Case un pic ameninţător. Mai întâi am să-ţi spun de ce a trebuit

să te părăsesc în Cancun. Şi tu o să mă asculţi, fir-ar să fie!

Ea s-a gândit că ar fi bine să-i facă pe plac. Şi în plus, chiar voia să-i audă explicaţia. Cum va justifica apariţia roşcatei înalte? Sora lui? Ar fi bine să nu încerce varianta asta!

îşi încrucişă braţele şi se sprijini de peretele din spatele ei.

- Bine, să auzim.

- Ţi-am spus că am lucrat pentru guvern.

- Da. Presupun că şi asta era în imaginaţia ta doar?

- La naiba, Maddie! Case se opri şi respiră adânc. Taci şi ascultă, te rog.

Mai impresionată de izbucnirea lui violentă decât voise să arate, Maddie tăcu şi încuviinţă.

El continuă, cu o răbdare forţată:

- Nu era imaginaţie. Lucrez-am lucrat pentru guvern. DDG Departamentul pentru Droguri. E o slujbă periculoasă, dar mi-a plăcut. Pentru un timp. Când te-am întâlnit, eram în permisie. Eram obosit, terminat. Gata de o schimbare. Am plecat la Cancun în vacanţă ca să decid ce să fac în continuare cu viaţa mea. Dar ţi-am mai spus câte ceva din astea şi atunci.

Ea încuviinţă. Atunci îl crezuse. Mai târziu se întrebase dacă nu fuseseră toate nişte minciuni. Acum... acum nu ştia ce să mai creadă...

- Oricum, continuă el, Jade roşcata...

Desigur, numele ei era Jade, gândi Maddie disperată.

- Jade era o asociată, explică Case. Un alt agent. Eu şi cu ea nu lucrăm prea des împreună şi nici nu prea ne înţelegeam bine când lucram. Ea a venit la Cancun să-mi spună că fostul meu partener şi unul din puţinii prieteni pe care-i aveam, fusese capturat de traficanţii de droguri în jungla columbian' şi era reţinut ca deţinut politic. Cineva trebuia să-l salveze şi eu eram cel mai potrivit.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- L-am eliberat, spuse Case zâmbind. Nu exact în forma iniţială. Este încă la recuperare. Probabil va mai sta acolo câteva luni. Dar cel puţin trăieşte.

Maddie privi picioarele lui Case, gândindu-se la şchiopătatul care-i apăruse de când se văzuseră ultima oară.

- Ai fost rănit? Vocea nu-i era atât de calmă cum ar fi vrut.

- Da. S-a pus problema dacă voi mai merge vreodată.

Ea-şi ţinu respiraţia, dar rămase tăcută.

- N-am putut să te contactez, Maddie, la început pentru că eram în junglă căutându-mi prietenul şi apoi pentru că am fost internat în stare gravă. N-am putut... n-am vrut să te sun până când n-am aflat că nu voi fi invalid. N-aş fi venit la tine în scaun cu rotile,

adăugă el. Dar niciodată n-am încetat să mă gândesc la tine, jur. După mine, logodna noastră era valabilă. Imediat ce mi-am revenit cât de cât, am venit după tine. Am sunat o dată, dar nu erai acasă, aşa că m-am hotărât să-ţi fac o surpriză.

- Şi chiar ai reuşit, murmură Maddie încercând să creadă ce-i spusese el. L-ar putea oare crede? El îşi spusese povestea simplu, fără zorzoane, dar avea un anumit tremur în voce. Regret. Amărăciune . Regret.

Orice s-ar fi întâmplat, cu siguranţă suferise. Şi inima ei se înmuie. Dar nu putea să cedeze atât de rapid. Se tot gândea la lucrurile pe care nu le spusese.

- De ce vrei să te însori cu mine, Case?

El păru că se încurcă pentru o clipă, căutând un răspuns.

- Mi-am dat seama când te-am întâlnit la Cancun că mă săturasem de viaţa pe care o duceam. Ţi-am spus că nu am familie, că am crescut în orfelinate după ce a murit mama, când aveam şapte ani. N-am ştiut niciodată cine a fost tatăl meu. Am intrat în slujba legii când eram încă un adolescent şi mi-am petrecut ultimii 15 ani pe drumuri, neputând sta niciodată într-un loc încât să prind rădăcini, neştiind dacă voi mai trăi după următoarea misiune. Nu vreau să mai trăiesc aşa. Sunt pregătit să mă aşez, să-mi fac o familie. Cu tine.

Ea nu putu vorbi pentru o clipă. Un nod i se

pusese în gât, blocându-i toate cuvintele.

Luând tăcerea ei ca un semnal pentru a continua, Case spuse:

- îmi place ce-am văzut din oraşul tău, familia ta. E un loc nemaipomenit să-ţi creşti copiii. Putem să ne găsim un loc al nostru, o casă şi puţin pământ. Eu am bani destui ca să ne întreţinem până găsesc altă sursă de venit şi...

- Case, îl întrerupse Maddie, uşor. Nu mai putea asculta, nu se mai putea stăpâni. Opreşte-te, te rog. Nimic nu s-a schimbat. Nu mă mărit cu tine.

- Maddie...

Vocea lui era extrem de seducătoare. însă i se împotrivi.

- Nu, spuse ea scurt. Nu. N-o să-ţi mai cad în braţe, de data asta. Te uiţi la mine şi vezi o femeie cu care ţi-ar plăcea să-ţi faci o familie şi să-ţi poarte copiii. Ei bine, las-o baltă. Peste câteva luni voi împlini 30 de ani şi nu am ieşit din oraşul pe care-l găseşti atât de atrăgător, decât o dată. Se opri doar cât să inspire adânc. Poate că tu te-ai plictisit de aventură, dar eu sunt gata să o trăiesc. Voi călători prin Europa, voi încerca lucruri noi, voi trăi pe muchie de cuţit. Vreau să văd Irlanda, Grecia, Portugalia şi Cehia, toate locurile despre care am citit dar pe care nu m-am gândit niciodată să le vizitez. Si nu vreau să fiu doar o turistă vreau să merg în sate, să văd locurile unde trăiesc localnicii. Si poate atunci... o să

mă apuc de alpinism. Sau de paraşutism. Ceva plin de aventură. Si voi face asta singură.

Case scutură din cap.

- Nu ştii ce spui. Ţările acelea nu sunt sigure pentru o femeie care călătoreşte singură, mai ales pentru o femeie care şi-a părăsit orăşelul doar o singură dată. Nu poţi pur şi simplu să hoinăreşti prin sate străine unde nu cunoşti limba şi obiceiurile, sperând că vei fi la fel de în siguranţă ca în Mitchell’s Fork. Crede-mă, Maddie, am dus aşa- numita viaţă aventuroasă la care visezi tu. O s-o urăşti. Nu e ceea ce vrei tu, nu e ceea ce ai nevoie tu.

- Eu voi decide ce voi vrea şi de ce o să am nevoie, sări ea. N-am nevoie să-mi spui tu!

- Ba îţi spun, zise el pierzându-şi calmul. Eşti o femeie a naibii de norocoasă, Maddie Carmichael. Ai o familie care te iubeşte, prieteni, un cămin. Ai totul aici. De ce vrei să pleci?

- Asta va trebui să descopăr singură, nu-i aşa?

- Dacă vrei aventură, o poţi găsi cu mine, spuse el.

Aroganţa lui incredibilă o uimi şi în acelaşi timp o înfurie.

- Ce vrei să mai fac ca să te conving că totul s-a terminat între noi?

Mâinile lui se sprijiniră de umerii ei.

- Nimic nu mă va convinge. Te-am aşteptat prea mult, Maddie Carmichael. Nu voi renunţa la tine atât

de uşor.

- Tu...

Cuvintele ei furioase fură oprite de sărutul lui.

Capitolul 4

La un moment dat, în timpul acelui sărut înfierbântat, Maddie îşi dădu seama că ea nu va fi niciodată capabilă să-l convingă pe Case că nu mai era atrasă de el. Că nu-l mai dorea.

Imediat ce Case îşi încheie sărutul, Maddie scorni un plan disperat.

- Bine, zise ea trăgându-se din braţele lui cu o asemenea grabă încât aproape era să cadă pe spate. Nu pot să te conving să pleci, aşa că nici n-am să mai încerc.

- Asta înseamnă că suntem încă logodiţi? întrebă Case.

- Nu. Răspunsul ei fusese foarte clar. Pur şi simplu înseamnă că nu pot să te fac să pleci din Mitchell’s Fork. Evident, ai toate drepturile să stai aici. Sunt gata să pariez că în câteva săptămâni vei fi atât de plictisit încât vei fugi mâncând pământul către acele senzaţii tari şi aventura pe care pretinzi că nu le mai vrei.

- Si ai pierde pariul, îi răspunse Case imediat. Dar cum rămâne cu noi? Vei continua să fugi de fiecare dată când ai să mă vezi?

- Eu o să-mi văd de viaţa mea. Am multe responsabilităţi aici şi intenţionez să-mi onorez obligaţiile. Dar imediat ce tata se va putea descurca singur probabil peste patru sau cinci luni o să iau banii pe care i-am moştenit de la mama şi am să plec în Europa, singură.

- Nu-ţi irosi banii pe acel pariu. Nu se va întâmpla aşa. Dacă vrei să mergi în Europa, vei merge cu mine.

Maddie deschise gura să-l contrazică dar uşa de la intrare se deschise.

- Maddie? Tatăl ei stătea în uşă, uitându-se curios de la Maddie la Case. Bunicul e nerăbdător să-şi deschidă darurile. Toată lumea te aşteaptă.

Maddie îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi se întoarse către uşă.

- Vin.

Case voi s-o urmeze. Ea se învârti pe călcâie.

- Stai!

Case ezită.

- îmi ceri să plec?

- Nu. Tata te-a invitat la cină şi nu vreau să fiu nepoliticoasă să o anulez. Totuşi, cu o condiţie.

El oftă şi dădu din cap.

- Să nu pomenesc de logodnă.

- De logodna noastră inexistentă, îl corectă ea.

Case îi zâmbi amabil.

- Cum spui tu, Maddie.

îi trecu prin minte să-l plesnească peste gura arogantă, totuşi atât de pricepută. Apoi se gândi că-i putea face acelaşi lucru şi tatălui ei, care rânjea ca un catâr care mănâncă un cactus, cum ar fi spus mătuşa Nettie.

- Taci, îi spuse tatălui în timp ce trecu pe lângă el foarte mândră.

- N-am zis nimic, o asigură el.

- Nici nu trebuia, adăugă ea suspinând.

Aşa cum promisese, Case se purtă foarte bine în timpul cinei. Vorbi încet cu Mike şi unchiul Dan, asculta cu atenţie bolboroseala bunicului, vorbi despre maşini şi motociclete cu Jeff şi schimbă amabilităţi cu Anita, Lisa şi Kathy. Parcă simţind că Nettie nu va fi uşor vrăjită, o tratăcu foarte mult respect ceea ce în curând o cuceri.

Toată lumea era impresionată de fosta meserie a lui Case,de agent la DDG. Mike, Dan şi Nettie apreciau pe oricine ar fi intrat în slujba legii ca să lupte împotriva traficului cu droguri. Anita, Lisa şi Kathy fură fermecate de iluzia romantică de a fi un agent al guvernului, riscându-ţi viaţa pentru siguranţa celor care respectă legea.

Jeff, desigur, îl considera pe Case cel mai tare tip pe care-l întâlnise vreodată.

Până când Frank puse tortul pe masă, Maddie îşi dădu seama că toţi cei prezenţi o considerau nebună să nege logodna ei cu Case. Parcă îi auzea spunând că alte oferte mai încântătoare nu avea.

Datorită respiraţiei greoaie a bunicului, Frank nu pusese decât o lumânare în mijlocul uriaşului tort de ciocolată. Bunicul suflă în ea cu mândrie, apoi zâmbi în timp ce toţi îi cântau „La mulţi ani”, chiar şi Case.

Cadourile fură aduse şi deschise cu mare pompă. Bunicul fu foarte încântat de lenjeria intimă pe care o primise de la sora lui, Nettie, aşa cum fusese încântat

şi de pulovărul moale din caşmir dăruit de Dan şi Anita. El păru foarte impresionat de darul lui Maddie. Când pictase acel tablou, folosise drept model o veche fotografie a bunicii şi bunicului la picnic. Bunicul era îmbrăcat într-o cămaşă cu gulerul înalt, bretele şi o pălărie de paie, în timp ce iubita lui Annabelle purta o rochie din muselină cu margini din mătase şi o pălărie de paie, cu flori, care-i ferea chipul de soare.

- îmi amintesc ziua asta atât de bine, spuse bunicul visător, ţinând tabloul în mâinile sale tremurătoare. Mulţumesc, Maddie.

Maddie se aplecă să-l sărute.

- Cu plăcere, bunicule. Sunt încântată că-ţi place.

- E foarte frumos, Maddie, spuse Case câteva minute mai târziu, în timp ce ceilalţi discutau mai încolo. Nu ştiam că eşti atât de talentată.

Se înroşi.

- Mulţumesc. E doar o pasiune.

Soneria se auzi încet, din cealaltă parte a casei. Frank o ţinu pe Maddie când aceasta vru să se ducă să răspundă.

- Stai aici, mă duc eu.

Jeff se plictisise deja. Se întoarse spre Case.

- Urmăreai traficanţi de droguri când te-ai rănit la picior, Case?

- Cred că pot spune aşa, răspunse Case după o uşoară ezitare.

- Ai fost împuşcat!

Din nou Case se opri, aruncând o privire întrebătoare spre Maddie. Din moment ce ea nu interveni el spuse:

- Da, am fost împuşcat în spate şi în şoldul stâng.

Maddie simţi că leşină. Nu se gândise până atunci cum fusese Case rănit, cum ajunsese el în spital. Auzindu-l spunând acele cuvinte, o durere trecu prin ea, simţind milă pentru agonia prin care trecuse el. Oh, Doamne!

Spera ca aceste reacţii să nu i se vadă pe chip. Se părea că toţi din încăpere o priveau. Toţi, cu excepţia lui Jeff, care era încă fascinat de Case.

- Ai împuşcat vreodată pe cineva? întrebă el foarte curios.

- Jeff! strigară mama şi bunica lui.

Toţi păreau să aştepte răspunsul lui Case. Maddie înţelesese. Case Brannigan era desigur o noutate prin locurile acelea. Un animal exotic rătăcit printr-o curte obişnuită. Nimeni din încăpere nu mai întâlnise un agent al guvernului, un om care văzuse lumea, şi-a riscat viaţa, trăise aventuri pe care oamenii din Mitchell’s Fork le trăiseră doar în filme sau în imaginaţie.

Maddie se săturase să trăiască astfel. Voia şi ea să trăiască propriile-i aventuri. Nu ştia exact ce voia să facă dar ştia că trebuie să facă ceva. Ceva îndrăzneţ. Ceva la care vechea Maddie Carmichael nu s-ar fi gândit.

- Dacă nu te superi, îi spuse Case încet lui Jeff, n-

am să-ţi răspund la această întrebare. Au fost multe aspecte ale slujbei mele care nu mi-au plăcut şi la care n-aş vrea să mă întorc. Să presupunem că am făcut ceea ce a trebuit, bine?

Ceea ce desigur răspundea întrebării lui Jeff.

- Ei bine, spuse o voce masculină din uşă. Ce interesant! Cine-i străinul periculos, Maddie?

Maddie icni şi se răsuci. Jackson! Deodată îşi aminti ce căuta el acolo. Doamne!

Jackson Babbit îşi ridică sprâncenele ca răspuns la reacţia ei. Jackson avea 33 de ani, divorţase de două ori şi era considerat playboy-ul zonei o reputaţie pe care şi-o însuşise cu mândrie. Un vânzător de echipament pentru ferme plin de succes, îi plăcea să se asemene cu cântăreţul country Marty Stuart. Jackson avea părul negru şi destul de lung, dat cu fixativ aşa că nici un fir nu i se clintea. îi plăceau hainele în culori vii, precum cămaşa de un roşu deschis, pantalonii negri strâmţi şi cizmele western înalte şi frumos lustruite pe care le purta acum, şi bijuteriile scumpe. Un lanţ de aur lucea la gâtul său şi două inele cu diamante străluceau pe mâinile sale îngrijite.

Jackson era încrezut, superficial şi materialist, dar era mai hazliu decât oricare alt tip cu care ieşise Maddie în Mitchell’s Fork. Ştia cum să râdă, cum să se joace, cum să-i acorde unei femei toată atenţia lui. Chiar dacă pentru scurt timp, Maddie ieşise cu el de vreo

câteva ori în ultimele trei-patru luni şi plăcuse fiecare ieşire. Nu intenţionase niciodată ca vreuna din întâlnirile lor să fie mai mult decât pură distracţie Ii explicase clar lui Jackson că urma să părăsească oraşul în curând şi că nu voia să se culce cu el. El răspunsese că va face orice ca ea să se răzgândească până să plece, dar totuşi nu făcuse nimic care s-o deranjeze. Maddie simţi că lui Jackson chiar îi plăcea să aibă o prietenie fără complicaţii cu o femeie, fără pretenţiile unei relaţii sexuale ceea ce era o noutate pentru el. Desigur că el ar fi negat asta. Căci trebuia să-şi apere reputaţia cu greu

câştigată.

- Jackson, spuse ea, eu... ă...

- Să nu-mi spui că ai uitat de întâlnire! Dar uitase. Ea şi Jackson plănuiseră să meargă la un film după petrecerea bunicului. Cum de uitase? De parcă ar fi trebuit să ceară voie, ea se uită la Case.

Case se uită la Jackson urât de parcă voia să-l descompună pe celălalt bărbat. Era, evident, ură la prima vedere. Maddie înghiţi în sec.

Jackson nu simţi antipatia direcţionată spre el. El zâmbi, dădu din cap salutând pe toţi cunoscuţii din încăpere, apoi se îndreptă spre Case cu mâna întinsă.

- Nu cred că ne-am cunoscut, spuse el amabil.

- Sunt Jackson Babbit. Tu eşti...?

Case abia îi întinse mâna.

- Case Brannigan. Sunt...

- Un prieten, zise Maddie repede şi repede.

- Logodnicul ei, zise Case succint. Gropiţele lui Jackson se adânciră.

- Se pare că există păreri diferite.

- O stare temporară, îl asigură Case.

- Foarte temporară, afirmă Maddie, uitându-se provocator la Case.

Unii bărbaţi ar fi avut reţineri văzând tensiunea dintre Maddie şi Case. Jackson însă rânji şi mai tare.

- Ei bine, Maddie? Mai e valabilă întâlnirea?

Ea îşi scutură capul.

- Desigur. Sunt gata.

- Maddie! strigă Case, făcând un pas spre ea.

Ea îi întâlni ochii. îi trebui mai mult curaj decât ar fi recunoscut ca să facă faţă furiei din ochii lui gri.

- Da, Case?

El trebuia să-şi fi dat seama că nu se mai putea face nimic aici, în faţa familiei. Privirile lor se susţinură ceva timp, moment în care nimeni nu făcu o mişcare.

- Vorbim mâine.

- Poate, spuse ea cu o indiferenţă pe care n-o simţea de fapt.

Ea îl sărută repede pe bunicul, spuse noapte bună celorlalţi, îşi strecură mâna la braţul lui Jackson şi îl

trase afară din cameră.

In hol se opri ca să-şi recapete respiraţia. Putea auzi frânturi din discuţiile celor rămaşi acolo, toate referindu-se la ea.

- Nu ştiu ce-i cu fata asta în ultima vreme, mormăi Nettie. Ea...

- Imi place coafura ei, spuse Kathy. Mă întreb dacă...

- Cum de nu i-ai tras un pumn lui Jackson, Case? Ăsta era desigur Jess.

- Jeff! strigă mama lui exasperată.

- Maddie? întrebă Jackson calm. Eşti gata de plecare?

- Da, Jackson. Te rog. Nu-i plăcuse nota de disperare din vocea ei, dar trebuia să plece de acolo. Imediat.

Spre uşurarea lui Maddie, Jackson nu menţionă numele lui Case în timpul drumului cu maşina până la cinema. Filmul pe care-l aleseseră era o comedie în care jucau doi actori îndrăgiţi de Maddie. Reuşi să uite de evenimentele stresante din timpul zilei, şi să se bucure de film.

Singurele localuri deschise după film dumineca erau doar câteva fast-food-uri. Jackson trase în parcarea de la Dairy Queen.

- Vrei îngheţată? întrebă el.

- Da. De ce nu? Ţinuse o dietă strictă de când se întorsese de la Cancun, dar în seara asta avea chef să se desfete. Căci nu reuşise să mănânce mai mult

de o bucăţică de tort, nu cu Case şi ceilalţi urmărind-o îndeaproape.

Jackson comandă banana split şi cafea pentru amândoi. Maddie nu se mai deranjă să spună că nu comandase asta.

- Vorbeşte-mi despre Case Brannigan. De ce spune că e logodnicul tău?

- Probabil pentru că i-am spus c-o să mă mărit cu el, murmură ea.

Jackson nici măcar nu clipi.

-Asta l-ar fi putut face să ajungă la concluzia asta.

Ea trebui să zâmbească la comentariul lui sec.

- Stiu. Dar m-am răzgândit.

- Desigur, privilegiul femeii sau al bărbatului.

- Problema este că el nu s-a răzgândit. Chiar dacă m-a lăsat să aştept la altar în Cancun, la naiba! Nu ştiu dacă roşcata e doar o asociată sau dacă e mai mult - dar chiar nu-mi pasă... nu voi fi o femeie convenabilă pentru un fost spion care a venit să caute căldura unui cămin. Si-a făcut o imagine cam ciudată a unei vieţi liniştite într-un orăşel, probabil pentru că el n-a avut niciodată o familie sau altceva şi nu-l învinoţesc că-şi doreşte una, dar dacă el crede că am să renunţ la visele şi planurile mele ca să încep să fac menajul pentru el, chiar dacă n-a spus asta niciodată, se înşală!

Conştientă deodată că Jackson îşi mânca încet îngheţata şi ascultă atent fiecare cuvânt al ei, Maddie se opri şi se înroşi. Scuză-mă, dar cred că n-ai înţeles

nimic din toată pălăvrăgeala asta.

- Din contră. Am găsit-o chiar elocventă.

Maddie tresări.

- A...

- Deci n-o să te măriţi cu el?

- Nu, spuse ea repede.

- Nu ştiu, Maddie. Mie mi s-a părut un tip insistent.

- Şi eu pot să fiu insistentă. Crede-mă, în câteva săptămâni, Case va fi atât de plictisit de Mitchell’s Fork încât abia va aştepta să scape de aici. Doar tu ştii cum e pe aici. Tu însuţi ai spus că ai fi plecat dacă n-ai fi muncit atât de mult ca să ai succes în afacerea ta.

- Mitchell’s Fork e în regulă. Un pic cam amorţit, dar eu fac tot ce pot să-l mai umplu de viaţă uneori.

Maddie se încruntă. Jackson o încurajase să rupă tiparele după care fusese crescută, fusese singurul care o sprijinise când îşi exprimase dorinţa să plece un timp, să vadă locuri noi, să încerce lucruri noi. Intot- deauna l-a crezut când îi spunea că era o chestiune de timp, dar şi el se va rupe de acolo. Fuseseră doar vorbe-n vânt? Era el atât de înrădăcinat aici ca şi mulţi alţii?

De parcă îi auzise întrebările, Jackson chicoti.

- Nu te uita aşa la mine, Maddie. Imediat ce pun deoparte nişte bani, am şters-o de aici. M-am gândit să mă îndrept spre Tahiti mai întâi. Poate spre Bimini. Stii, acolo unde-i soare tot timpul şi...

- Si femeile nu poartă sutien, îl cită Maddie. L-auzise spunând asta de multe ori. De parcă ar fi fost atât de naivă să-l creadă!

- Exact, zise el umflându-se în pene.

începea să-i pară rău pentru lipsa ei de discreţie, că îi destăinuise totul lui Jackson. Nu ştia ce o apucase.

- Jackson, ceea ce am spus... că am fost părăsită la altar? Poate am putea-o...

- ... face uitată.

- Mulţumesc, zâmbi ea mulţumită.

- Desigur şi tu trebuie să-mi promiţi că n-o să spui că am fost înţelegător şi grijuliu, căci am o reputaţie rea de apărat.

Ea dădu din cap în semn de reproş.

- O reputaţie pe care ţi-ai creat-o cu grijă. Tot nu înţeleg de ce eşti atât de hotărât să-i convingi pe toţi că eşti un playboy egoist şi superficial, când sub acest exterior se ascunde un tip tare de treabă.

- Hei, taci! Se uită repede în jur să vadă dacă n-a auzit cineva vorbele ei. Cineva te-ar putea auzi. Adevărul e, continuă el întorcându-se spre ea cu un zâmbet forţat, că sunt şi egoist şi superficial. Foarte rar pot să depăşesc aceste tendinţe naturale şi atunci fac un mare efort. Dar dacă aş face asta mai des, lumea ar începe să aştepte aceste lucruri de la mine tot timpul şi e prea multă bătaie de cap.

Maddie râse.

- Sincer, Jackson, eşti incorigibil.

- Exact cum îţi spuneam.

- Dar eşti şi un bun prieten.

El mormăi şi îşi şterse fruntea.

- Am încercat să te seduc luni de zile şi tot ce-mi poţi spune e că sunt un prieten bun. Cred că-mi cam ies din mână.

- Tu? Imposibil.

- Sună promiţător. Asta înseamnă că o să mergi acasă la mine după ce plecăm de aici?

- Nu.

El oftă adânc. Cu siguranţă îmi ies din mână.

- Mănâncă-ţi îngheţata, Jackson, spuse ea, înfigându-şi linguriţa în propria îngheţată. Se topeşte.

- De-ar avea farmecul meu acelaşi efect asupra ta!

Maddie râse şi îi mulţumi pentru distracţie.

Jackson o lăsă pe Maddie în faţa casei ei puţin după miezul nopţii. O conduse până la uşă, o sărută uşor pe gură şi o avertiză să se ferească de „logodnici care stau la pândă”. Apoi plecă fluierând, purtându-se de parcă fusese amuzat de întreaga seară.

Capitolul 5

Case petrecu majoritatea zilei de luni căutând case de vânzare. Avea două motive. Mai întâi, că nu avea nici o intenţie să mai stea prea mult în micul hotel Spartan care era de altfel cel mai bun din Mitchell’s Fork. Si în al doilea rând, îşi făcea de lucru până când va găsi momentul potrivit să vorbească cu Maddie.

Ar fi putut să nu fie atât de răbdător cu ea dacă n-ar fi văzut-o cu Babbit cu o seară în urmă. Dacă ar fi suspectat că sentimentele lui Maddie pentru acel individ erau serioase, Case ar fi fost tentat să facă un gest disperat. Cum ar fi s-o arunce în spinare şi s-o ducă la prima stare civilă. Dar i-a văzut împreună la fast-food şi apoi la uşa ei, când se încheiase întâlnirea lor. Văzuse îndeajuns ca să se convingă că nu era nimic serios între Maddie şi Babbit.

Ei bineînţeles că nu ştiau că el îi văzuse. Case se ascunsese deseori, monitorizase prea multe întâlniri clandestine ca să se dea de gol în faţa a doi amatori nesuspicioşi.

Maddie s-ar înfuria probabil dacă ar şti că el îi urmărise noaptea trecută. Dar rău, se gândi el cu un zâmbet scurt. In ceea ce-l privea ea i se dăruise pe acea plajă în Cancun verbal, dacă nu fizic. Şi Case Brannigan proteja ceea ce era al lui.

Agenta imobiliară observă zâmbetul rece al lui Case, cu o panică vizibilă. Ea era genul agitat, o patroană supusă care vindea case pentru pentru a mai câştiga ceva bani în plus, se gândi Case. Probabil

că nu întâlnise niciodată pe cineva ca el.

Făcu un efort să-i zâmbească mai natural.

- Parcă asta seamănă mai mult cu ceea ce aveam în minte, zise el încurajator, arătând spre terenurile din jurul lor în timp ce se apropiau de cea de-a treia casă pe care ea i-o descrisese. Celelalte avuseseră amândouă câte un defect, una era prea mică, cealaltă prea urâtă. Acest loc, însă, arăta bine, se hotărî Case în timp ce se îndrepta spre uşa de la intrare, iar agenta, uşurată se ţinea după el.

Presupunea că stilul casei era de tip rural din epoca victoriană. Era cuibărită pe o pajişte în pantă, cu copaci stufoşi în jur şi răsaduri de flori care vor arăta frumos mai târziu, în vară. O verandă de jur-împrejur. Îi plăceau detaliile de afară. Liniile laterale erau de un galben pal. Marginea de jos era crem. Şindrile ca nişte solzi de peşte pe frontoane. Acoperiş din cedru. Multe unghiuri şi curburi interesante. Chiar şi o fereastră ovală din sticlă colorată pusă la veranda din faţă probabil în partea de sus a unui hol deschis, se gândi el.

Da, casa asta era interesantă. Aproape cum îşi imaginase el un „adevărat cămin”.

- Câte dormitoare? întrebă el, observând cât de mare era casa.

- Cinci, răspunse agenta. Principalul apartament este la primul etaj şi celelalte patru sus. Si sunt patru băi cu cadă şi două fără. Casa are numai 10 ani şi terenul din jurul ei este de şapte acri. Este şi un mic eleşteu la capătul terenului şi o pajişte frumoasă care

ar fi perfectă pentru o piscină, dacă veţi vrea să aveţi una.

Case dădu din cap.. Cinci dormitoare, era bine. Se întreba pe câte din ele ar fi Maddie să le umple cu copii. O scândură scârţâi sub picioarele lui în timp ce urca scările şi traversa veranda spaţioasă. Se opri să o testeze, şi hotărî că face zgomot.

- Probabil va mai trebui să reparaţi câte ceva pe ici, pe colo, spuse femeia foarte sincer. N-a mai locuit nimeni aici de un an.

- De ce? întrebă Case, amintindu-şi să arate puţină suspiciune.

- Este... cam... cam scumpă pentru zona asta, recunoscu ea. E mai mare şi a costat mai mult la construire decât multe alte case din jur. Si, desigur, încălzirea centrală şi aerul condiţionat costă mai mult, din cauza mărimii ei.

Case se relaxă. Banii nu erau o problemă. Nici reparaţiile nu-l deranjau. Asta făcea parte din riscul de a avea o casă. Desigur, el nu avusese una vreodată. Crescuse în apartamente cu purici, internate şi case cu chirie ieftină, şi ultimii ani şi i-a petrecut trăind pe drumuri, cu valiza mereu pregătită. Dar încă îşi mai amintea acele fantezii din copilărie-o familie, un câine, o casă frumoasă în care să-şi primească prietenii pe care ar fi vrut să-i aibă.

- Casă mare, spuse el în timp ce o urmă în holul din care pornea o scară în spirală. Putea să vadă camerele mari, goale şi fără perdele care se deschideau din hol. O bibliotecă apăru pe stânga, şi o

cameră octogonală cu pereţi din sticlă, la dreapta. Se gândi că fusese iniţial o sufragerie. In mintea sa o umplu cu o masă mare şi un candelabru luminos. Desigur, se imagina în capul mesei, cu Maddie în dreapta lui.

Nu fusese niciodată gazda unei petreceri. Se întreba dacă nu era prea târziu să înveţe să fie acum.

Poate l-ar putea învăţa Maddie.

- Este o casă mare, supuse agenta întrerupându-i visarea. Cei care au construit-o au venit de undeva din nord. Au locuit aici până când doamna Fulding a vrut să se întoarcă să locuiască lângă nepoţi. Au scos casa la vânzare acum doi ani, dar deşi nu s-a vândut ei tot s-au mutat şi au lăsat-o agenţiei unde lucrez eu.

Case îşi trecu mâna peste balustrada lustruită din lemn de nuc.

- Hm, zise el, pe jumătate convins. Arătaţi-mi şi restul.

O licărire speculativă apăruse în ochii nervoşi ai agentei. Işi drese glasul, îşi îndreptă umerii şi făcu turul casei. Garajul care avea loc pentru trei maşini. Magazia de lemne separată. Case întotdeauna voise să se joace cu uneltele. Zâmbi.

îi arătă salonul familiei înalt cât două etaje cu masivul său şemineu. Principalul dormitor cu un alt şemineu. Uşi cu geamuri care duceau spre o altă verandă acoperită şi o cameră de zi cu geamuri în loc de pereţi. O bucătărie complet dotată şi un birou cu mobilă din stejar negru. O cameră de zi octogonală,

tocmai potrivită pentru micul dejun în familie. Sus erau patru dormitoare destul de mari şi un salon sau o cameră de jocuri, cu un alt şemineu.

- îmi place, spuse Case.

Agenta zâmbi şi deodată nu se mai uită atât de urât.

- Sunt sigură că veţi fi foarte fericit aici, îi spuse ea. Case se gândi că ar putea avea dreptate. Spera ca şi Maddie să simtă acelaşi lucru.

- Ce a făcut? cu telefonul lipit de ureche, Maddie se afundă în scaunul din spatele biroului unde punea la punct actele săptămânale.

- A făcut o ofertă pentru Fielding Place, îi răspunse Jill veselă. Sherry Holder i-a arătat-o. E atât de încântată de comision încât deja şi-a comandat o maşină nouă de la dealer-ul Ford McKenzie.

Lui Maddie nu-i venea să creadă.

- De ce naiba vrea Case o casă atât de mare?

- E mare pentru un tip singur. Cinci dormitoare, cinci sau şase băi, o bibliotecă, un salon la etaj şi trei şeminee

- este chiar şi o cameră pentru majordom.

- N-am fost niciodată acolo dar am auzit că încăperile sunt mari, cu tavanul înalt. Sherry mi-a spus că încălzirea şi aerul condiţionat costă o avere. Şi am auzit că mai trebuie făcute şi nişte reparaţii. Case nu ştie în ce s-a băgat.

- Sherry mi-a jurat că i-a spus totul. A zis că el părea că nici nu auzea problemele. S-a uitat o dată la casă şi a spus că o cumpără.

Maddie icni. Situaţia îi scăpa de sub control. Cum ar fi putut să-şi imagineze că el va alerga şi va cumpăra o casă, a doua zi după ce sosise în oraş. Nu că ar fi fost prea surprinsă de alegerea casei.

- Eu am fost, Sherry m-a luat cu ea acolo acum câteva luni, spuse Jill. E într-adevăr o casă frumoasă, dar culoarea e groaznică. Prea multe pasteluri. Ca bărbat, Case probabil că nici n-a observat asta. O undă de râs se simţi în vocea ei. Ştii ce mult îmi place decoratul. Voi fi bucuroasă să te ajut să alegi alte culori, alte covoare şi alte tapete când o să te muţi acolo.

- Când o să... Jill, eu n-o să mă mut acolo.

- Mmm, spune-i asta logodnicului tău, o tachină Jill. Sherry spunea că a pomenit numele tău de vreo cincizeci de ori în cele trei ore petrecute cu el.

- Şi presupun că spune la toţi asta.

- Probabil. Abia aştept să-l cunosc pe tip.

- Bine. O să ţi-l prezint. Poate te va găsi pe tine o soţie mai potrivită pentru el.

Jill râse.

- Din câte am auzit despre el, nu cred că am nici o şansă. Lisa şi Anita le spun tuturor că e foarte drăguţ într-un fel „periculos”. Lisa spune că Jeff e înnebunit după el şi chiar a spus că dacă tu nu-l vrei, ar fi bun pentru mama lui.

Sherry a spus că a cam speriat-o, dar n-a putut să nu observe că este aproape cel mai sexy bărbat din zonă. Jackson îl numeşte „Terminatorul”. Pretinde că şi-a riscat viaţa ducându-te la film aseară. Desigur că

râdea când spunea asta. Era evident că el găseşte toată această situaţie comică.

Maddie suspină adânc. Nu era surprinsă că Jill auzise bârfa. Era casieră la la singura bancă din Mitchell’s Fork. Foarte puţine bârfe îi scăpau.

- Ce mă fac, Jill?

- Un singur lucru poţi să faci.

- Ce?

- Să-ţi comanzi o rochie de mireasă şi ai face bine să mă rogi să-ţi fiu domnişoară de onoare...

- La naiba, Jill, eşti la fel de rea ca şi Jackson! Eu vorbesc serios. Tipul chiar crede c-o să mă mărit cu el. Cumpără casa aia cu intenţia de a locui acolo cu mine!

- După părerea mătuşii şi verişoarei tale, are un motiv puternic să creadă asta, spuse Jill un pic mai serios. Au spus că ai fi fost deja măritată dacă el n-ar fi fost chemat la datorie. E adevărat, Maddie?

Maddie aproape că se vedea cum intrase în biroul lui Lenor Ruiz, purtând rochia de plajă, şi deşi tremura era hotărâtă. Si chiar dacă nu voia să recunoască asta acum, ştia că dacă el ar fi aşteptat-o atunci, s-ar fi măritat cu Case. Aşa, pur şi simplu.

- Maddie? interveni Jill.

Maddie înghiţi în sec.

- Da, cred că e adevărat. Dar...

- Nu pot să cred că nu mi-ai spus nimic despre asta când te-ai întors. Jill vorbea repede, cu o nonşalanţă forţată, dar Maddie simţi în vocea ei că era rănită. Aceeaşi durere o simţise şi în vocea tatălui

ei cu o seară înainte.

Nu voise să-i rănească. Fusese tentată de mai multe ori să se confeseze şi mai ales să le spună prin ce trecuse în ultimele şase luni. Dar nu putuse să vorbească despre asta. Nu putuse să explice cum o făcuse Case să se simtă, cum zâmbise şi îi luase mâna şi cum se îndrăgostise imediat de el, deşi era un străin. Şi nu putea admite cât de umilită fusese când îşi dăduse seama cât de vulnerabilă i se păruse lui.

- Imi pare rău, Jill. Pur şi simplu n-am putut.

- Da, sigur. Inţeleg. Dar era evident că nu înţelegea, nu complet. Te las să te întorci la treabă. Vorbim mai târziu, bine?

- Desigur.

- A, Maddie?

- Da?

- Ştiu că te-am cam tachinat cu problema asta, dar dacă vrei să vorbeşti... Sunt aici, bine?

Ochii lui Maddie se umeziră.

- Ştiu, Jill. Mulţumesc. S-ar putea să am nevoie de tine.

- Orcând. Pa. Inchise înainte ca Maddie să răspundă.

Maddie îşi îngropă faţa în mâini şi scoase un geamăt
puternic.

De ce completase fluturaşii aceia de la intrarea în supermarket? De unde era să ştie că asta îi va schimba viaţa complet?

Case deschise geamurile de la Ferrari ca să respire aerul proaspăt şi cald de primăvară. Era puţin după 6 seara şi îi era foame. Era timpul să aleagă ceva din meniul de la „Mike şi Maddie“.

Cu un braţ sprijinit de marginea geamului, puse frână la culoarea roşie, fredonând cântecul ce se auzea la radio. Se simţea bine. Spera ca Maddie să fie într-o dispoziţie mai bună diseară.

Un camion plini de lumini trase lângă el pe banda întâi. Muzica heavy metal se auzea puternic dincolo de geamurile deschise ale camionului. Trei adolescenţi erau înghesuiţi pe bancheta acestuia, unul cu o pălărie western cam mare, ceilalţi purtând şepci de base-ball. Toţi studiau Ferrari-ul.

Soferul camionului acceleră, ceea ce-l făcu pe Case să-şi dea seama că viteza şi puterea motorului fuseseră modificate. Se uită într-o parte şi observă că derbedeii căutau ceartă şi se hotărî să-i ignore. Se uită la semafor dorindu-şi să se facă mai repede verde.

- Hei, strigă cel ce era mai aproape de Case. Ce viteză bagă maşina asta?

Case tăcu un moment, după care răspunsese.

- Merge cu viteza legală.

Băieţii râseră şi făcură remarci batjocoritoare. Motorul camionului se ambală din nou, rămânând pe loc deşi săgeata spre stânga a semaforului se aprinse.

- Haide, bunicule. Hai să vedem ce poate face acest skateboard italian, ţipă şoferul.

Case simţi mirosul de bere venind dinspre ei. Se uită cu cea mai intimidantă privire la ei.

- Mai bine v-aţi duce acasă, băieţi. Vă aşteaptă mamele voastre.

Probabil că n-ar fi trebuit să-i provoace astfel, dar faptul că-l numiseră bunic îi răni mândria. La naiba, n-avea nici 35 de ani! Putea să snopească din bătaie pe oricare din derbedeii ăştia mucoşi chiar pe toţi trei o dată. Apoi şi-aduse aminte că trebuia să se adapteze aici. Snopindu-l în bătaie pe „leul" local nu ar fi cel mai bun lucru.

Culoarea semaforului se schimbă în verde înainte ca băieţii să mai poate răspunde. Case apăsă pe acceleraţie şi îi lăsă într-un nor de praf provocat de un nemapomenit motor italian. îşi verifică oglinda retrovizoare să vadă dacă nu-l urmăreau şi fu uşurat că nu se vedea nimeni.

Poate n-a fost decât vorba de ei, se gândi el relaxându-se. Doar se distrau un pic. în viitor îşi va aminti că este un civil şi că nu mai erau inamici ascunzându-se în tufişuri.

Primul lucru pe care-l observă Case când ajunse în parcare fu că aceasta era goală. Complet. Trase lângă uşa de la intrare şi citi programul de pe uşă.

La naiba! Restaurantul se închidea după prânz duminica, şi nu se deschidea până la 11, marţi dimineaţa. Deci unde putea să mănânce cineva înfometat, luni seara?

Se gândi că poate nici Maddie nu luase cina. Poate nu era prea târziu s-o convingă să cineze cu el.

întoarse maşina şi se îndreptă spre casa ei.

- Mă întrebam când o să apari, spuse menajera când deschise uşa.

Neştiind cum să ia cuvintele lui Frank, Case îşi drese glasul şi spuse:

- Maddie-i acasă?

- Da. E în spate; hrăneşte câinii.

Case se dădu un pas înapoi.

Mă duc s-o caut.

- Staţi la cină?

- M-am gândit s-o invit pe Maddie să cineze cu mine.

- Anunţaţi-mă câte farfurii să pun la masă. După asta, închise uşa.

Case dădu din cap şi merse pe trotuar în jurul casei, căutând-o pe Maddie. Din nou gândi că ea locuia într-o casă ciudată, sau cel puţin oamenii de aici erau ciudaţi. Probabil acelaşi lucru îl credeau şi ei despre el.

O găsi pe Maddie turnând hrană uscată în două castroane de aluminiu în timp ce câinii se gudurau nerăbdători.

- In regulă, băieţi, numai un pic, da? Jeez, parcă n-ai mai mâncat de-un secol.

Arată nemaipomenit, se gândi Case, stând în spatele ei, fără să fie observat. Purta o pereche de jeanşi, şi un tricou mulat. Părul îi era lăsat pe spate. In sfârşit se obişnuia cu noua ei imagine de fapt o găsea mai atractivă acum. Ceva îi spuse că ar fi simţit acelaşi lucru chiar dacă ea nu s-ar fi schimbat

deloc.

Ochelari sau lentile de contact, păr castaniu sau cu şuviţe blonde, nu avea nici o importanţă. O dorea pe Maddie şi lunile petrecute departe de ea nu făcuseră decât s-o dorească şi mai mult.

Câinii se repeziră la castroane, înfulecând mâncarea. Maddie îi privi un pic, chicotind şi apoi se întoarse şi-l văzu pe Case. Sacul de plastic în care era mâncarea pentru câini căzu pe jos.

- O! spuse ea, obrajii luându-i foc. M-ai speriat.

- îmi pare rău.

Se aplecă să ridice sacul. îşi recăpătă curajul până se ridică.

- Ce cauţi aici?

- Am venit să te invit la cină.

- Puteai să suni.

- îmi cer scuze, repetă el. M-am gândit că lucrezi în seara asta. M-am oprit pe la restaurant şi am văzut că e închis lunea.

Ea încuviinţă, strângând sacul în mâini.

- Deci, ce spui? Cinăm?

- Nu sunt îmbrăcată pentru a ieşi în oraş.

- Arăţi numai bine. Se uită la pantalonii lui kaki şi la cămaşa sport din bumbac. O să mergem într-un loc obişnuit.

- Aveam de gând să fac nişte acte în seara asta.

- Ne vom întoarce devreme, spuse el prompt, între amuzament şi exasperare. E numai o cină, Maddie.

Ea suspină.

- în regulă, merg. Oricum voiam să vorbesc cu tine.

Case ar fi vrut ca ea să arate ceva mai mult entuziasm, dar se hotărî să nu sară calul.

- Cum spui tu, Maddie.

- Da, da, murmură ea. Aş fi vrut eu să fie atât de uşor.

Inainte ca el să apuce să spună ceva, ea adăugă:

- Mă duc să mă spăl. Ne vedem în faţă peste zece minute.

- Nu mă inviţi înăuntru?

- Şi să-ţi dau ocazia să pui la cale nunta, cu familia mea? Nu cred.

El râse.

- N-ai deloc încredere în mine, nu-i aşa, iubito?

Spre încântarea lui, ea se înroşi din nou ca răspuns la îndrăzneala lui, deşi îi aruncă o căutătură urâtă.

- Nu, deloc, îl asigură ea scurt.

Ii veni s-o sărute acolo, pe loc. Işi băgă mâinile în buzunare.

- Deci în faţă, în zece minute, spuse el.

Ea încuviinţă. apoi se întoarse şi intră în casă.

„Eşti a mea, Maddie Carmichael", gândi Case, privind-o cum intră în casă. „Cum să te conving de asta?"

Va face tot posibilul. Case Brannigan nu accepta să piardă când îşi punea în minte ceva. Şi niciodată nu voise ceva mai mult decât ca Maddie Carmichael să-i fie soţie.

Capitolul 6

- Asta e prima oară când sunt singur cu tine de când am sosit în Mitchell’s Fork, spunea Case cu mare satisfacţie o jumătate de oră mai târziu.

Maddie ridică din sprâncene şi privi la pizzeria oarecum aglomerată:

- Nu pot spune că eşti chiar singur.

- Ştii ce vreau să spun.

O chelneriţă plinuţă se apropie de masă, cu lista de preţuri în mână.

- Bună, Maddie, o salută ea. Ăsta-i tipul de care vorbeşte toată lumea?

Maddie se schimbă la faţă.

- Probabil. Ea e Jo Nell, el e Case Brannigan. Noi două am făcut şcoala generală împreună.

- Imi pare bine, spuse Case, întrebându-se dacă femeia aceea zâmbea vreodată.

- Ce vreţi să comandaţi?

Maddie era uşurată că JoNell nu avea de gând să stea prea mult în preajma lor.

- Eu vreau o salată şi o cola dietetică.

Case se încruntă.

- Nu-ţi place pizza?

- Ba da, dar îngraşă.

- Aduceţi-ne o pizza mare. Cu de toate în ea, adăugă el. Si eu vreau şi o bere.

Jo Nell dădu din cap.

-Asta-i o zonă cam uscată, domnule.

- A! Bine atunci aduceţi-mi şi mie o Cola.

- Imediat. JoNell îşi înfipse pixul după ureche şi se îndepărtă.

Case se întoarse spre Maddie care bătea cu un deget în melamina mesei, încruntată.

- De ce ai făcut asta? întrebă ea.

- Să fac ce?

- Stii tu. Să comanzi pizza deşi eu am spus că vreau o salată.

- Te-ai uitat la ea când am intrat. N-are în ea decât salată şi nişte legume veştejite.

- Totuşi, eu asta voiam şi nu aveai nici un drept să-mi anulezi comanda. Singurul motiv pentru care n-am spus nimic de faţă cu Jo Nell a fost că nu voiam să le mai dau alt motiv de bârfă.

- Jo Nell nu pare a fi o bârfitoare, observă Case.

- Atunci ar trebui să te mai uiţi o dată. Ii place la nebunie să facă asta. Ca multora de pe-aici, de fapt. Nu prea ai altceva de făcut ca distracţie.

Uşurat că i-a distras atenţia de la greşeala sa neintenţionată de a comanda pizza, Case continuă subiectul.

- Când ne-am cunoscut în Cancun, spuneai că-ţi iubeşti oraşul natal. De ce îl critici aşa, deodată?

- Imi iubesc orăşelul, răspunse ea defensiv. Doar că... mi-am dat seama că sunt atâtea de aflat în afara lui. Atâtea lucruri pe care nu le-am făcut niciodată. Şi cred că e timpul să le fac.

Case dădu din cap.

- Iar am ajuns la asta, nu-i aşa?

- Da. Nimic nu s-a schimbat.

Nu ştia ce să facă: s-o scuture sau s-o îmbrăţişeze. Işi dăduse seama acum că o rănise la Cancun şi n-o învinovăţea că era precaută cu el acum. Dar nu vedea ce greşeală putea face dacă pleca singură, nepregătită pentru ceea ce ar putea găsi în timpul acelor aventuri romantice la care visa? Case ştia toate astea prea bine. Maddie n-avea nici cea mai vagă idee.

El încercă să fie rezonabil.

- Inţeleg că vrei să vezi mai mult din lumea asta. E perfect normal. Multora le place să călătorească în cupluri sau în grupuri organizate. Dar călătoria de unul singur este periculoasă şi nechibzuită. E chiar o invitaţie spre dezastru, mai ales dacă vrei să mergi în satele acelea uitate de lume.

- Adică la fel ca greşeala pe care aproape era s-o fac ultima oară când am călătorit singură? Nu-ţi mai face griji în privinţa mea, Case. Nu fac aceeaşi greşeală de două ori.

Abia îşi mai păstra calmul.

- Ceea ce vreau eu să spun, zise el printre dinţii încleştaţi, e că poţi trăi aceste aventuri după ce ne vom căsători. Putem merge în luna de miere în Europa, dacă vrei. îţi voi arăta locuri pe care nu le vei găsi pe nici o broşură turistică. Te voi duce în acele

sate uitate de lume, şi vei fi în siguranţă. Asia, Australia, Caraibe, spune unde vrei şi te voi duce.

Ea îşi holbă ochii.

- Ai fost în toate aceste locuri?

- Aproape.

- Si îţi permiţi să mai mergi acolo acum?

El dădu din umeri.

- Am bani. N-am cheltuit prea mulţi din câştigurile mele din ultimii ani; în afară de maşina asta, am gusturi simple. Si mi s-a spus că am un cap viclean pentru investiţii.

- Cum ar fi casa familiei Fielding? Este aia o investiţie?

El tresări.

- Ai auzit deja?

- Sherry îşi cheltuieşte deja comisionul. Casa costă o avere, Case.

- După cum ţi-am spus, investiţiile mele merg, bine aducându-mi un venit mai mult decât confortabil. Nu voia să creadă că sentimentele lui Maddie faţă de el vor fi influenţate de situaţia lui financiară, dar ea avea dreptul să ştie că el era capabil s-o întreţină. Aşa cum trebuia să facă un soţ obişnuit, îşi aminti el.

- Imi ajung banii să cumpăr şi să repar casa şi-mi mai rămân şi de călătorie. O să mă concentrez asupra investiţiilor după ce ne vom aşeza la casa noastră. Poate o să-mi deschid un birou de consultanţă financiară. Cu siguranţă unii fermieri şi mici întreprinzători din zonă ar avea nevoie de sfaturi în ce priveşte managementul financiar.

Maddie dădu din cap.

- Imi pare rău. Banii tăi nu mă interesează. M-a surprins doar. N-am ştiut că guvernul plăteşte atât de bine.

- Plătesc pentru anumite misiuni. Şi după cum ţi-am spus, am cap bun pentru investiţii.

- Bravo ţie. Atunci n-o să ai probleme să-ţi găseşti o soţie, zise ea brusc.

Case se întrebă dacă ea făcea asta intenţionat ca să-l enerveze.

- Nu vreau să-mi cumpăr o soţie.

- Dacă ar fi să te bazezi pe şarmul tău ca să-ţi găseşti o soţie eu aş zice că te-ai răzgândi. Nu sunt multe femei moderne care ar accepta un tip arogant

şi care face pe şeful.

- Nu păreai să te plângi de şarmul meu sau de lipsa lui, la Cancun, răspunse Case, gândindu-se la acele săruturi lungi şi pasionate, la lumina lunii.

Amintirile păreau că se reflectă în ochii lui Maddie.

- Repet. Nu fac aceeaşi greşeală de două ori.

Jo Nell puse o pizza în mijlocul mesei. Case simţi că între ei atmosfera era atât de tensionată încât putea tăia pizza felii cu ea.

- Mai vreţi altceva? întrebă chelneriţa.

Case şi Maddie clătinară din cap.

- Poftă bună!

Case îşi drese glasul.

- Ascultă, Maddie, ştiu că am făcut numai greşeli de când am venit în oraş. îmi pare rău că te-am rănit la Cancun şi îmi pare rău că te-am pus într-o poziţie proastă în faţa familiei şi prietenilor de aici. Să fiu sincer, am crezut că totul fusese pus la punct în Cancun. Am crezut că mă vei aştepta, gata s-o luăm de unde rămăseserăm atunci. Cred că a fost cam arogant din partea mea.

- Cu siguranţă.

El încuviinţă din cap.

- Bine. îmi cer scuze şi pentru asta. Dar nu putem să lăsăm deoparte furia şi suferinţa, cel puţin în seara asta? Ne-am simţit bine la Cancun, trebuie să recunoşti asta.

Expresia tristă trecu prea repede pe chipul ei ca el s-o observe. Vocea ei era cam aspră.

- Dar n-a fost nimic real, Case. N-a fost decât o dragoste de vacanţă care a scăpat de sub control.

El îşi dorea s-o contrazică. îl durea s-o audă vorbind aşa despre ce se întâmplase acolo. Reuşi totuşi să spună calm.

- Nu sunt de acord. A fost foarte real. Pentru mine a a fost.

Ea îşi mută privirea, ca el să nu-i poată citi nimic pe chip.

Pentru că ea nu mai spunea nimic, Case continuă:

- în regulă. Suntem de acord să lăsăm la o parte ce s-a întâmplat la Cancun cel puţin pentru moment. O s-o luăm de la capăt dacă vrei. Vreau o şansă, să-ţi demonstrez că ceea ce am clădit atunci mai există, şi că ne poate fi foarte bine în Mitchell’s Fork, Mississippi, sau oriunde în altă parte.

Ea îl privi cu suspiciune.

- Ce vrei să spui?

- Să ieşim împreună. Să ne cunoaştem. Stiu că eşti ocupată cu restaurantul, şi nu vreau să-ţi neglijezi slujba sau celelalte obligaţii, dar sunt sigur că se va găsi timp şi pentru noi doi. Se pare că ai găsit timp pentru întâlniri în ultimele luni, spuse el neputându-se abţine.

- Nu ştiu, Case.

- Nu vreau să insist, promise el, tentat să-şi

încrucişeze degetele pe sub masă. Vreau doar să te văd. îmi acorzi această şansă?

- Sper că n-ai să-mi interzici să mă văd cu altcineva?

- N-o să pretind că-mi place să ieşi cu altcineva, dar cu siguranţă, n-am nici un drept să-ţi interzic asta. Incă, adăugă în sinea lui.

Ea încuviinţă:

- Exact!

- Deci? interveni Case nerăbdător.

Ea îşi întinse mâna spre o felie de pizza. Sunt cu tine în oraş acum, nu?

- Inseamnă c-o să mai ieşi cu mine?

Ea zâmbi.

- Cred că va trebui să vedem cum decurge seara asta mai întâi. Nu aşa funcţionează arta întâlnirilor?

El presupuse că trebuie să se mulţumească şi cu atât. După cum spusese ea, era cu el acum. Intenţiona să profite la maximum de seara asta. Işi puse şi el o bucată groasă de pizza în farfurie.

- Arată bine. Nu-mi amintesc când am mâncat pizza ultima oară.

Ea se simţi uşurată că el schimba subiectul.

Capitolul 1

Afacerea restaurantului „Mike şi Maddie” părea că merge mai bine ca niciodată marţi la prânz. Nu i-a trebuit mult lui Maddie să-şi dea seama de ce. Toţi voiau să afle despre bărbatul misterios care adusese o undă de agitaţie în Mitchell’s Fork.

- E adevărat că e un spion al guvernului? întrebă o femeie.

- Nu, n-a fost spion. A fost membru al Departamentului pentru lupta împotriva traficanţilor de droguri, explică Maddie.

- Am auzit că vrea să cumpere casa Fielding ca să-şi deschidă un motel. Se spune că o să-şi construiască o adevărată atracţie turistică aici, spuse altul.

- Nu-şi deschide nici un motel, raspunse Maddie, abia stăpânindu-se. O să cumpere casa Fielding pentru sine.

- E cam mare pentru un bărbat singur, nu crezi?

- Am auzit că el şi Jackson Babbit s-au bătut pentru tine, spuse bărbierul oraşului şi cel mai mare bârfitor. Si apoi îi şopti lui Maddie: chiar în faţa familiei tale.

- Asta-i culmea. Nu-i adevărat! sări Maddie, pierzându-şi răbdarea. Hei, Hank, comanzi sau nu? Mai am şi alţi clienţi.

Hank comandă specialitatea zilei, cu un mormăit. Maddie ştia că s-a supărat mai mult pentru că nu-i dăduse şi alte detalii siropoase, decât că îl repezise.

Maddie se simţi uşurată când o văzu pe Jill intrând.

- A fost oribil, spuse ea în timp ce-şi conducea prietena mică şi brunetă la o masă. Nici nu-ţi vine să crezi ce-au putut scorni!

- Ba da, cred, răspunse Jill veselă. Multe eu le-am scornit.

Mârâind, Maddie o aşează pe Jill pe un scaun.

- Nu e momentul pentru glumele tale. Nu vezi că eu mor aici?

Jill chicoti.

- Scuze, nu m-am putut abţine. Dar ştiu bârfele. Le-am auzit la bancă, azi dimineaţă.

Maddie dădu din cap a dezgust.

- Mă înnebunesc pur şi simplu. Cred că oamenii din oraşul ăsta au şi altceva mai bun de făcut decât să bârfească despre viaţa mea personală, sau a lui Case.

- Haide, Maddie, Mitchell’s Fork nu-i singurul oraş obsedat de bârfă. De ce crezi că ziarele alea de scandal se vând atât de bine, când toată lumea ştie că scriu numai prostii? Dacă un străin misterios vine în oraş, oamenii normal că vor să afle mai multe despre el. Sunt curioşi. Ăştia-s oamenii.

- E enervant.

- Cine a spus că oamenii nu sunt enervanţi?

- Cred că ai dreptate, recunoscu Maddie zâmbind. Ce vrei să mănânci?

Nici n-apucă Jill să comande când observă un

bărbat stând în uşă.

- Oh! Lasă-mă să ghicesc ăsta-i Case!

Maddie se întoarse brusc, şi apoi înghiţi în sec.

- Da, răspunse ea. Ăsta-i Case.

- O, Doamne! Eşti sigură că nu-l vrei, Maddie? Că dacă nu-l vrei eu sunt disponibilă.

- Nici măcar nu-l cunoşti.

- Ce mai trebuie cunoscut? întrebă Jill dând din umeri. E nemaipomenit. Se pare că are bani. Plănuieşte să se stabilească într-o casă frumoasă şi să-şi întemeieze o familie. Dacă nu are un lucru ciudat cum ar fi să poarte lenjerie de damă, nu văd nici o altă problemă.

Maddie scoase un sunet de dezgust.

- Tu chiar ai un ciudat simţ al umorului, nu-i aşa? Şi vorbeşte mai încet, pentru Dumnezeu. Mai urmează să se răspândească zvonul că e un travestit, sau altă pros...

- Se pare că am sosit la ţanc, spuse Case din spatele lui Maddie. Ce tot vorbeşti acolo, Maddie?

Maddie se înroşi ca racul. Jill însă râse. Observând că erau centrul atenţiei în sala aglomerată, Maddie îşi înghiţi mârâitul şi spuse:

- Case aceasta este fosta mea prietenă cea mai bună. Jill, el e Case Brannigan.

- Nu-ţi pot spune ce încântată sunt să te cunosc, spuse Jill întinzându-i mâna lui Case ignorând descrierea pe care i-o făcuse Maddie.

Case ţinu mâna lui Jill mai mult decât consideră

Maddie că era necesar.

- încântat de cunoştinţă.

- Ai venit să iei masa de prânz?

- Da.

- Singur?

- Da.

Jill zâmbi.

- Si eu. Nu vrei să stai cu mine?

Maddie deschise gura să protesteze. Dar înainte să poată spune ceva, cineva o strigă de la o masă alăturată.

- Hei, Maddie! Vrem să comandăm.

- Mulţumesc, îi spuse Case lui Jill, deja îndreptându-se spre scaunul liber de la masa ei. Mi-ar face plăcere.

Maddie încercă din nou. Dar...

- Maddie! strigă tatăl ei, trecând repede spre clienţii care fuseseră uitaţi. Cei de la masa patru au devenit nerăbdători.

- Nu vreau să te reţin de la treabă, Maddie, îi spuse Case cu un zâmbet răutăcios. Adu-mi şi mie ce-a comandat Jill.

Pentru că era chemată din mai multe direcţii, Maddie nu mai putu sta cu ei. Mai aruncă o privire furioasă peste umăr în timp ce se îndepărta. Cine ştie ce-o să-i spună Jill lui Case, sau viceversa! Nu era geloasă, bineînţeles că nu era geloasă, de ce-ar fi? Numai că nu avea încredere în nici unul dintre ei, deşi Jill chiar era cea mai bună prietenă a ei, şi Case era...

Ei bine nu putea să spună ce era Case pentru ea în acel moment. Ştia doar că nu era încântată să-l vadă vorbind atât de intim cu altă femeie, chiar dacă era Jill.

Deşi Jill trebui să se întoarcă la bancă, Case mai rămase la cafea şi desert până la închidere, adică până la 2:oo. Se deschidea la 5:oo, pentru cină. Maddie de obicei profita de cele trei ore pentru a mai întocmi nişte acte, pentru a face cumpărături sau alte treburi. Astăzi avea alte lucruri în minte.

Hazel şi cealaltă chelneriţă de la prânz plecaseră deja. Personalul de la bucătărie era ocupat cu spălatul vaselor şi cu pregătitul cinei sub îndrumarea lui Mike. Mulţumită că totul mergea bine, Maddie se apropie de masa unde stătea Case, tolănit în scaun cu a cincea ceaşcă de cafea în faţă, aşteptând-o pe ea.

- Restaurantul s-a închis, spuse ea.

El încuviinţă.

- Eşti liberă un pic acum?

- De ce? întrebă ea scurt.

- Mă gândeam că poate reuşeşti să fugi o oră sau două. Vreau să-ţi arăt ceva.

- Bine. îşi spuse că fusese de acord doar cu un singur scop voia să afle ce discutaseră Jill şi Case în timpul mesei. De câte ori se uita înspre ei, în timpul cât era ocupată, ei aveau capetele apropiate. Jill vorbea cel mai mult, iar Case asculta foarte atent. Si i-a zâmbit lui Jill într-un fel care o făcuse pe Maddie

să-şi încleşteze pumnii.

Nu sunt geloasă, se asigură ea, doar suspicioasă.

Case fu surprins de uşurinţa cu care acceptase. El se ridică repede de parcă s-ar fi temut că ea s-ar putea răzgândi.

- Să mergem atunci.

Ea se uită la hainele ei de serviciu.

- Am alte haine în birou, să...

- Arăţi bine aşa. Trebuie să spui cuiva că pleci?

Maddie se uită spre uşa bucătăriei unde îl văzu pe tatăl
ei privind-o, cu un zâmbet.

- Nu, spuse ea răutăcios. Nu cred că e necesar.

Case o scoase rapid din restaurant. Maddie nici nu se gândi să-l întrebe unde o ducea. Era prea ocupată acum să se întrebe ce i-a spus Jill.

Maddie nu fu prea surprinsă când Case o luă cu maşina pe drumul întortocheat spre casa Fielding.

- Asta voiai să-mi arăţi?

El dădu din cap.

- Jill mi-a spus că n-ai fost niciodată înăuntru.

- Nu. Am văzut doar exteriorul. Dar...

- Am luat cheile azi-dimineaţă. M-am gândit că poate ai vrea să arunci o privire.

- Case...

- Nu-i nici o presiune, Maddie, îi promise el. Vreau doar s-o vezi.

Ea suspină.

Casa chiar era frumoasă, gândi ea în timp ce Case

parca. Tencuiala era de un galben pal iar bordura crem. Geamul de deasupra verandei reflecta soarele de după- amiază, adăugând o nuanţă vie la faţada de tip victorian.

Ea era curioasă să vadă interiorul, deşi tot continua să se întrebe de ce o adusese Case acolo.

Probabil pentru că Jill menţionase asta deja, primul lucru pe care-l observă la interiorul casei fu ciudata paletă de culori. Covoarele erau corai prea portocaliu, după Maddie iar pereţii erau acoperiţi cu nişte culori pastelate. I-a luat ceva timp să ignore aceste detalii pentru a vedea frumuseţea aranjamentelor de la etaj.

- Case, e nemaipomenită, spuse ea, observând câtă lumină pătrundea prin ferestrele atât de mari, cum suprafaţa lucioasă a parchetului reflecta lumina deşi era acoperită de praf. Ea îşi imagină sufrageria cu un tapet înflorat, cu un candelabru de cristal atârnând de firele goale care indicau că un alt candelabru atârnase de ele odată. Desigur, familia Fielding şi l-a luat pe-al ei. Era loc şi pentru o masă lungă, un bufet şi o vitrină cu bibelouri.

- Un loc drăguţ, nu-i aşa? întrebă Case.

- încântător! Deşi cam ciudaţi, cei din familia Fielding trăiau ca nişte pustnici. Rareori venea cineva la ei.

- Numai ei doi locuiau aici?

Maddie încuviinţă.

- în majoritatea timpului, da. Fiii şi nepoţii lor îi

mai vizitau din când în când.

Case dădu din cap.

- Casa asta a fost concepută pentru o familie.

- Si totuşi te gândeşti s-o cumperi pentru tine, nu rezistă Maddie să-i spună.

- Da, dar spre a o umple cu o familie, îi reaminti el.

Cu excepţia culorilor, totul o încânta. Exclama la fiecare nou detaliu descoperit, speculând cu glas tare ce culori s-ar potrivi mai bine şi ce mobilă ar merge, după forma şi mărimea camerelor. Case o urma zâmbind, din când în când încuviinţând sau cerând un sfat.

- Nu prea sunt bun la amenajări interioare. Am locuit numai în locuri deja mobilate.

- Adică n-ai deloc mobilă? Nici un tablou, nici un bibelou, nimic? întrebă Maddie neputând să-şi imagineze că o persoană de vârsta lui nu adunase ceva.

- Nu. Doar hainele şi maşina. Se pare că o să încep de la zero. Farfurii, lucruri pentru bucătărie, lenjerie şi multe altele.

Se întoarse spre el, stând în mijlocul dormitorului principal.

- Case, eşti sigur că vrei să treci prin toate astea? îl întrebă ea îngrijorată. Stii câtă responsabilitate este în întreţinerea unei asemenea case? Trebuie să fie vreo 2000 de metri pătraţi.

- 2618, o corectă el.

- Şi mai rău. Casa asta a stat goală timp de un an. Acoperişul s-ar putea să fie stricat sau s-ar putea să găseşti vizuini de veveriţe în pod şi în coşuri, gândaci, mucegai. Plus că mai sunt şapte acri de pământ şi gard pentru astea. Curtea arată ca naiba, răsadurile de flori s-au uscat şi...

- Ştiu toate astea, Maddie, o întrerupse Case. E ceea ce vreau.

Ea era exasperată. Cum putea el să fie atât de sigur? Atât de calm?

Se îndepărta de tot ceea ce era obişnuit pentru el, începând totul de la capăt, din nimic, într-un alt oraş. El era pregătit să se însoare cu ea era doar o problemă de timp cum spuseseră toţi, sau cel puţin fusese gata să se însoare cu ea, când sosise în Mitchell’s Fork. Ea presupuse că nimic nu se schimbase din moment ce era nerăbdător să-i arate casa.

Singurul lucru care o deranja era că nu-i venea greu deloc să se imagineze locuind în acea casă. Adevărul e că-i plăcea foarte mult. Toţi cei 2618 metri pătraţi. Parcă abia aştepta s-o vadă decorată şi mobilată.

Dar îşi reaminti că nu avea nici o intenţie să renunţe la visele ei aventuroase ca să se mărite cu un bărbat care o voia doar ca pe o soţie convenabilă şi ca pe o iapă de prăsilă. Asta credea ea că simţea Case.

Avea nevoie de mult mai mult. Işi încrucişă

braţele defensiv.

- Dacă eşti atât de nerăbdător să-ţi iei toate aceste responsabilităţi, atunci îţi doresc noroc. Cred că o să-ţi iasă pe nas.

- Eu cred că te înşeli. Dacă însă te îngrijorează faptul că întreţinerea casei va cere prea mult şi nu vom avea timp să călătorim şi să ne distrăm, te înşeli. Oricând vom vrea, pot să angajez pe cineva să mă ajute. Alţii au reuşit.

Pentru că bătuse iarăşi un apropo subtil că ea va locui aici cu el, deşi promisese să nu insiste, Maddie îi aruncă pastila:

- Ar trebui s-o aduci pe Jill aici. îi place casa la nebunie.

Case o privi şi încercă să-şi dea seama ce voise să spună.

- Da, aşa a spus. Deşi a menţionat că nu-i plac culorile casei. Am asigurat-o că nici mie nu-mi plac.

- Bun. Uite că aveţi ceva în comun. Ar trebui s-o inviţi în oraş, Case. Jill e gata să se aşeze la casa ei şi să renunţe la slujbă. Cu banii şi casa ta, vei reuşi foarte uşor s-o convingi.

Case se încruntă.

- Credeam că Jill e prietena ta.

- Da, este.

- Atunci de ce o prezinţi ca pe o vânătoare de averi?

Maddie îşi închise o clipă ochii simţind cum începe să-i
ardă faţa. O, Doamne, el avea dreptate. Cum putea

să vorbească despre Jill în felul ăsta?

Bine, poate fusese un pic geloasă. Simţea că-şi pierde minţile.

- Cred că am văzut tot ce era de văzut aici, spuse ea. Ar fi bine să mă duci înapoi la restaurant.

- Vrei să mă ajuţi?

- Să te ajut? Ce vrei să spui?

Se îndreptă spre tapetul înflorat.

- Imediat ce reuşesc să fac actele, vreau să încep s-o redecorez. Nu pot să aleg covoarele, tapetul, tablourile şi mobila singur. Am nevoie de ajutor. Mă ajuţi?

- Case, nu sunt chiar atât de bună la lucrurile astea. Ai putea angaja un decorator profesionist din Tupelo...

- Nu vreau un decorator profesionist. Vreau să arate a casă, nu a sală de spectacol.

- Atunci roag-o pe Jill. E foarte talentată.

- Jill ar merge, o întrerupse el brusc, înaintând un pas. Sunt sigur că voi sunteţi prietene bune, în ciuda a ceea ce ai spus mai devreme. Dar nu e ea femeia pe care o vreau. Eu te vreau pe tine.

- Ca să te ajut să decorezi, vrei să spui, clarifică ea ştergându-şi palmele umede de fustă.

El tăcu o clipă, apoi încuviinţă:

- Si pentru asta.

- O, Case... Nu cred că pot să te ajut prea mult. îţi va lua ceva timp să pui casa asta la punct. Probabil că voi pleca din oraş, până ai să termini. Ieri m-am

uitat pe nişte broşuri de călătorie şi...

Mâinile lui se aşezară uşor pe umerii ei, făcând-o să tacă.

- Cât o să te mai împotriveşti, Maddie? Cât o să te mai prefaci că noi nu suntem făcuţi unul pentru altul?

- Nu sunt...

El o sărută.

- Te doresc, Maddie. Te doresc de mult timp.

Genunchii i se înmuiară. Se simţea atât de bine mângâiată de el. Parcă auzea întrebarea lui Jill: „Eşti sigură că nu-l vrei, Maddie?”

Il dorea. Il dorise şi în urmă cu şase luni. Il dorea şi acum.

Dorinţa ei adâncă o îngrozi.

- Case, gemu ea.

- Maddie, şopti el, buzele lui mişcându-se pe ale ei, mâinile alunecându-i spre şolduri. O trase mai aproape, strângând-o între picioarele lui desfăcute. Ea tremură simţind duritatea inconfundabilă presându-i stomacul.

Mâinile lui i se strânseră pe şolduri şi le simţi tremurând. Niciodată nu-şi imaginase că-l va putea face pe acest bărbat puternic să tremure. Descoperirea asta o ului.

- Chiar mă doreşti, nu-i aşa? murmură ea.

El gemu.

- Na-i idee cât de mult...

Ea clipi.

- Vrei să spui... că n-ai... mai... de şase luni?

- Mai mult de-atât. Chiar de foarte mult timp.

- Doamne!

- Cred că tu...

- De ani de zile, spuse ea rapid şi apoi se înroşi.

El râse uşor:

- Ce pereche mai suntem!

- Nu fac sex la întâmplare, Case.

- Stiu. Nici eu. Oricum, n-am mai făcut-o de foarte mult timp.

încă era lipită de el, totuşi, prea conştientă de dorinţa lui. Si de-a ei, bineînţeles. Se uitau ochi în ochi. Nici unul nu respira.

Maddie realiză cât de importante erau momentele următoare pentru ei. De parcă tot viitorul ei aştepta în balanţă, ca să fie decis de cuvintele lor. Ea nu ştia ce să spună. Spera ca el să zică ceva.

Case respiră adânc. O sărută rapid şi profund, apoi îi dădu drumul. Ar fi bine să ne întoarcem la restaurant.

Ea îşi ţinea capul sus, luptându-se cu o dezamăgire inexplicabilă.

- Da, cred că ar fi bine.

Case se opri în holul de la intrare, după care o urmă pe Maddie la uşă.

Hazel aştepta la uşa restaurantului.

- Hazel? spuse Maddie, studiind expresia angajatei. De ce te-ai întors atât de devreme? Nu te aşteptam până la cinci.

- M-a sunat tatăl tău. Vrea că eu şi Bob să

deschidem restaurantul în seara asta.

Ceva din vocea blândă, necaracteristică lui Hazel, o făcu pe Maddie să se încordeze.

- Da’ ce-i? Ce s-a întâmplat?

Case puse o mână pe umărul ei, parcă simţindu-i panica.

- Bunicul tău. L-au dus la spital. Imi pare rău, dar cred că starea lui e gravă.

Maddie se sprijini de Case, mulţumită când el îşi trecu braţul în jurul el.

- O, nu! Trebuie să mă duc să-l văd.

- Te duc eu, zise Case.

Ea nu se împotrivi.

Familia se adunase în sala de aşteptare a spitalului.

Toţi s-au întors să-i salute pe Maddie şi Case, când aceştia intrară în cameră. Mike se ridică şi luă mâinile fiicei sale.

- Cum se simte? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

Mike dădu din cap.

- Nu ştim încă. Dar nu prea pare să fie bine. Ea gemu şi Mike o luă în braţe. Putem doar să sperăm.

- Ştiu, sopti Maddie încercând să-şi oprească lacrimile. Ştia că bunicul său nu se simţea bine de ceva timp încoace, dar ea îl iubea mult. I-ar simţi foarte mult lipsa dacă l-ar pierde acum.

Capitolul 8

Abia seara târziu reuşi Maddie să-l vadă pe bunicul ei. Stătea în patul de spital, arătând slăbit şi foarte bătrân. El scăpă câteva lacrimi când ea se aplecă şi-l sărută pe chelie.

- Bună, bunicule.

- Maddie, spuse el cu o voce şoptită. Ce cauţi aici? N-ar trebui să fii cu bărbatul tău în oraş?

Ea zâmbi.

- Si cine-ar trebui să fie bărbatul?

- Logodnicul tău! îmi place de el. Are ochi sinceri.

Maddie abia se stăpâni să nu zâmbească.

- Am să-i transmit ce-ai spus. Nu era momentul să-i reamintească bunicului că ea încă nu se considera oficial logodită. Cum te simţi?

El suspină obosit.

- Te las să te odihneşti atunci. Ne vedem mâine, bine? El încuviinţă.

- Voi fi aici.

- Ştiu. Doctorul a spus că va trebui să mai stai în spital câteva zile.

Degetele subţiri ale bunicului îi strânseră mâna.

- Am crezut că de data asta urma să mă duc la Annabelle.

Lui Maddie îi pieri zâmbetul.

- Sunt foarte egoistă, bunicule. Nu sunt gata încă să te las să pleci.

- Atunci mai stau un pic pe-aici. Acum, du-te acasă, Maddie. O fată drăguţă are lucruri mai bune

de făcut seara decât să stea într-un spital.

- Te iubesc, bunicule!

El îi mângâie mâna şi zâmbi în timp ce pleoapele lui se închideau deja.

Intr-un interval de două săptămâni, Case se mută în propria-i casă. Vânzarea nu s-a făcut atât de rapid, bineînţeles, dar oferta lui a fost imediat acceptată. Reţinut de sistemul lent, Case îi contactase pe foştii proprietari şi aranjase să se mute în noua casă ca un chiriaş, până la semnarea actelor. Se săturase până peste cap de camera îngustă de motel.

O văzuse pe Maddie de câteva ori pe parcursul celor două săptămâni, deşi nu atât de des pe cât şi-ar fi dorit. Se abţinuse greu să n-o vadă două zile la rând şi făcuse un efort s-o sune înainte de fiecare dată când o vizita. Deşi îi lipsea în fiecare clipă în care nu era cu ea, deşi îl durea că n-o putea atinge, n-o putea strânge-n braţe şi mai mult, era hotărât să nu-i dea nici un motiv să-l acuze că era prea sigur de ea.

El se adaptă la rutina din Mitchell’s Fork. învăţa repede că micul dejun la Classy Cafe, pe strada Main, era o tradiţie păstrată de cei mai în vârstă. Acolo bea el o cafea tare, mânca ouă, şuncă, biscuiţi, şi asculta poveştile pensionarilor cărora le părea bine să aibă pe cineva nou căruia să-i povestească. Era încă un nou-venit, încă un outsider, dar era primit cu căldură la cafenea. Asta îl mulţumea, în ciuda curiozităţii care se ascundea în spatele saluturilor.

îl tunsese un bărbier flecar la frizeria din strada Main, care funcţiona din 1922. Observase că majoritatea revistelor erau la fel de vechi ca şi frizeria. Tunsoarea lui deveni motiv pentru glume proaste şi bârfe.

îşi deschise un cont în bancă. Jill îl prezentase domnului Reacock, directorul băncii. La început un pic suspicios, Reacock se uită la suma pe care o transfera Case la banca din Mitchell’s Fork şi imediat decise că vor fi prieteni buni pe viaţă. îl invită pe Case în fiecare joi în sala privată de la restaurantul Mike şi Maddie. Case acceptă imediat.

Oriunde mergea, primea sfaturi cum s-o curteze mai bine pe Maddie Carmichael. Se părea că cei din oraş fuseseră îngrijoraţi din cauza ei.

- Are aproape treizeci de ani şi nu e măritată, spuse unul dintre domnii de la Classy Cafe. Nu e normal pentru o drăguţă ca ea. Prea pretenţioasă, asta i-am spus mereu şi tatălui ei. Nici unul din băieţii de pe-aici nu i-a plăcut. Cu excepţia lui Jackson Babbit. Şi toţi ştiu că el n-o să se însoare cu ea. După cele două soţii care l-au chinuit, el priveşte căsnicia aşa cum priveşte puiul oala de ciorbă.

- Nu poţi s-o laşi să te manipuleze. Intotdeauna i-am spus lui tată-său că o răsfaţă, spuse o doamnă în vârstă. După ce-a murit mama ei, nu era nimic să vrea ea şi el să nu-i dea. O făcea să se simtă ca o prinţesă. Acum s-a vopsit, poartă haine strâmte şi tot umblă cu Babbit şi pot să-ţi spun că mamă-sa s-ar

răsuci în mormânt dacă ar vedea-o. Desigur, e o dulceaţă. Are mare grijă de bunicul ei şi de mătuşa Nettie. Mulţi alţi tineri nu au timp de cei mai în vârstă azi. Să n-o îndepărtezi de familie, Case, ai auzit?

- Maddie Carmichael o să fie o soţie şi o mamă bună, spusese Hank, frizerul. Ea vine dintr-o familie bună, ştie să gătească şi să ţină o casă. Şi e şi deşteaptă. A fost şefă de promoţie la sfârşitul liceului şi apoi a mers la o şcoală economică unde a învăţat cum să se ocupe de afacerile restaurantului. Mulţi spun că şi-a cam ieşit din mână, dar eu cred că-i trebuie un soţ şi nişte copii s-o ţină ocupată. Ştii ce vreau să spun, Brannigan?

- Dragoste, şopti Jill. Incearcă cu flori, poezii şi muzică lentă. Maddie e înnebunită după poveşti de dragoste.

- Diamante, spuse Reacock, cu un ochi la contul lui Case. Dacă vrei să se simtă logodită, cumpără-i o piatră pe deget. Fratele meu are un magazin de bijuterii. O să te prezint. Poate să-ţi facă o reducere.

Case le mulţumise politicos tuturor pentru sugestii şi continuase în felul lui. Dar, totuşi, păstră în minte tot ce

i se spusese. S-ar putea să fie atât de disperat încât să folosească aceste sfaturi?

Maddie o luase cu maşina pe drumul ce ducea la casa lui Case. Un teanc mare de broşuri cu modele de tapet era aşezat pe scaunul din dreapta, iar pe bancheta din spate avea mostre de covoare. Le luase

de la depozitul din oraş. încă nu ştia cum ajunsese să fie de acord să le aducă aici, în această luni după-amiază de iunie.

Nu putuse să-l refuze pe Case când acesta îi ceruse o favoare. Era acea slăbiciune care o determinase să accepte să se mărite cu el.

îl văzu pe Case imediat ce casa îi apăru în faţă. Stătea în genunchi pe scările ce duceau la veranda din faţă, umblând cu un ciocan mai mult cu entuziasm decât cu pricepere. Purta jeanşi şi adidaşi, dar îşi scosese cămaşa.

- Oh, Doamne, gemu ea. O, Case!

Era prima oară când vedea cicatricele. Chiar deasupra taliei, era o cicatrice roşie şi zbârcită, o mărturie a rănii care era cât pe ce să-l lase invalid pe viaţă. Maddie observă că glonţul îl rănise doar la câţiva milimetri de coloană.

Se gândi la piciorul lui şi la şchiopătatul care începuse să se vindece de când sosise în Mitchell’s Fork, cu trei săptămâni în urmă. Trebuia să mai fie o cicatrice la fel de

urâtă şi pe pulpă, se gândi ea, inima strângându-i-se când îşi dădu seama cât suferise. Dintr-un oarecare motiv, ea nu-i crezuse povestea până acum, când văzuse dovada cu propriii săi ochi.

Case privi în jos şi se încruntă.

- Scuză-mă. Ştiu că arată urât. O să-mi pun cămaşa.

Abia auzindu-l, ea întinse mâna să-i atingă cicatricea.

- Cred că te-a durut îngrozitor.

- N-a fost prea plăcut. Dar cicatricele o să dispară cu timpul.

Ea clătină din cap.

- Nu-mi pasă de cicatrice, spuse ea aspru.

Case se uită la ea o clipă. Şi apoi păşi peste broşurile cu tapet împrăştiate şi o luă în braţe pe Maddie.

Maddie îşi îngropă faţa în umărul lui gol, mâinile stre- curându-i-se pe sub cămaşă.

- Imi pare atât de rău, îi şopti ea, pentru că ai fost rănit şi pentru că m-am purtat atât de urât cu tine când mi-ai povestit. N-am ştiut, nu mi-am dat seama.

- Ştiu, murmură el în părul ei. Ştiu, Maddie. Nu-i nimic.

Pentru prima dată se gândi la el stând într-un pat de
spital, întrebându-se dacă va mai merge sau nu vreodată. Probabil că a fost speriat şi singur; se gândise oare la ea?

Ea îşi reţinu un geamăt. De aceea nu-şi permisese să se gândească prea mult la ceea ce spusese el. Ştia şi atunci că durerea lui Case n-o putea lăsa indiferentă.

- Maddie, spuse Case, ridicându-i chipul cu un deget sub bărbia ei. Rănile se vindecă. Cicatricele n-o să se mai vadă. S-a terminat.

Dar nu se terminase, gândi ea, privindu-i chipul. El era aici, încă doritor să se însoare cu ea şi să locuiască în aceeaşi casă. Dar încă nu ştia dacă el o iubea sau dacă era doar îndrăgostit de ceea ce reprezenta ea.

Nici ea nu era sigură ce simţea pentru el. îl dorea. Era fascinată de el, fusese încă de la început. Nu suporta gândul să ştie că îl durea ceva. Si indiferent ce le spunea celorlalţi, nu se putea imagina spunându-i adio şi să nu-l mai vadă niciodată. De teamă că dacă va face ast,a îşi va frânge inima deja zdrobită.

Era oare iubire?

Presupunea că da.

- Pari atât de serioasă, murmură el mângându-i obrazul. La ce te gândeşti?

- Mă gândesc ce-am să fac cu tine, spuse ea.

- Mărită-te cu mine, repetă el vechea replică.

Ea doar suspina.

El zâmbi cam şiret, şi se aplecă s-o sărute.

- Hai să ne uităm la mostrele de tapet, spuse el după aceea.

încă sub influenţa sărutului, Maddie încuviinţă din cap, luă un braţ de mostre de covoare de pe bancheta din spate şi-l urmă în casă.

Era prima oară când Maddie intra în casa aceea de când o adusese el acolo, cu două săptămâni în urmă, ziua când i se făcuse rău bunicului ei. Era amuzată să vadă casa la fel de goală ca atunci.

Se pare că el dormise în camera de lucru, în sacul de dormit. Două valize şi un sac erau aruncate în apropiere,
conţinutul vărsându-se din ele. Şifonierul lui, gândi ea.

- Asta-i tot ce ai? nu se putu ea abţine să întrebe.

El dădu din umeri.

- Da. Trebuie să-mi cumpăr o mulţime de lucruri. Nici umeraşe n-am pentru cămăşile mele.

- Ca să mobilezi o casă aşa de mare îţi trebuie multă bătaie de cap, îl avertiză ea.

- M-am gândit să mobilez camerele pe rând. Dar mi s-a părut o idee bună să le văruiesc, să tăpetez şi să pun covoare, înainte să le mobilez.

- Da, dacă nu te deranjează să trăieşti aşa între timp.

- Am trăit în locuri mult mai primitive.

Ea se întrebă din nou ce fel de viaţă dusese el. Cum se putea acomoda cu liniştitul Mitchell’s Fork?

Case puse teancul de cărţi cu tapet pe podea şi o ajută pe Maddie să facă acelaşi lucru cu mostrele de covoare.

- Vrei ceva rece ce băut?

- Da, mulţumesc. Il urmă în bucătărie.

Era un maldăr de farfurii pe masă. Bucătăria fusese mobilată cu un frigider mare, sobă, aragaz, cuptor cu microunde şi o maşină de spălat vase. Case adăugase şi un filtru de cafea. Cam asta era tot.

- Dar ce-ai mâncat până acum? întrebă ea.

El deschise uşa frigiderului. Ea putu vedea conserve de carne, un borcan cu muştar, băuturi la cutie, o sticlă cu lapte şi câteva feluri de semipreparate.

- Aproape în fiecare seară cineva îmi aduce de mâncare. Cred că prietena ta, Jill a pus asta la cale. Ea a fost prima care mi-a adus mâncare în prima mea seară aici era din pui. A fost bună.

Maddie se luptă iar cu gelozia.

- Deci Jill a venit să te vadă?

- Mm. Foarte frumos din partea ei. Si din partea celorlalţi, desigur.

Lui Maddie i se păru că-l vede pe Case zâmbind când acesta îşi băgă capul în frigider. Ce doreşti? întrebă el amabil. Cola, bere, sau suc de fructe?

Maddie ceru Cola.

- Va trebui s-o bei direct din cutie, sau dintr-o cană de cafea, o avertiză el. Nu am pahare.

- Mă descurc să beau din cutie îl asigură Maddie. Ea se îndreptă spre chiuvetă şi se uită pe fereastra de deasupra acesteia.

îşi imagină ferigi luxuriante atârnând de streaşina

verandei şi flori viu colorate răsărind din pământ. Va fi o privelişte frumoasă pentru cineva care va lucra în această bucătărie, se gândi ea.

- Am auzit că i-ai cunoscut pe cei din oraş, spuse ea fără să se întoarcă. Toţi cei peste care dau zilele astea, întreabă de tine. Ai făcut o impresie bună la Classy Cafe.

- Nemaipomenit mic dejun, spuse el venind lângă ea. îi întinse Cola şi îşi desfăcu cutia lui. în linii mari, oamenii de pe-aici par drăguţi.

Auzindu-i ezitarea din glas, se uită la el.

- Ai cunoscut pe cineva care nu era atât de drăguţ?

Ochii lui se îngustară.

- L-am întâlnit pe şerif, de dimineaţă.

Ea tresări.

- McAdams? Cum ai dat peste el? Sper că n-ai intrat în vreo belea?

- Nu chiar. Am fost la el să raportez un delict. E chiar un idiot.

- Da, aşa e. Ce delict ai raportat? Ea se întoarse spre el curioasă.

O undă de furie aprinse ochii lui gri.

- Un nemernic mi-a zgâriat Ferrari-ul cu o cheie.

- L-a zgâriat cu o cheie? repetă ea, nu prea înţelegând ce voia să spună.

- Da. A luat o cheie şi a zgâriat-o pe ambele părţi. Am fost foarte supărat.

Maddie îl ştia pe Case destul de bine ca să-şi dea

seama ce simţise el când îşi văzuse maşina zgâriatăsingura lui extravaganţă, aşa cum o numise el.

- Imi imaginez. Când s-a întâmplat?

- In timp ce-mi luam micul dejun.

- Presupun că nimeni n-a văzut cine a făcut asta.

- Nu.

- Crezi că a văzut cineva?

- Da. Câţiva pe care i-am întrebat au reacţionat cam ciudat de parcă voiau să-mi spună, dar le era frică.

- Oh!

- Da. Case crezu că şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi el. Cred că a fost Cooper şi prietenii lui. Ce n-aş fi dat să-i prind pe ticăloşi asupra faptului!

- Ai dreptate probabil, spuse Maddie. Danny ar fi în stare să facă una ca asta, mai ales că nu te place. N-o să depună oamenii mărturie împotriva lui.

- Asta mi-a spus şi idiotul ăla de şerif când i-am spus pe cine bănuiesc. A spus că nu are nici o dovadă şi că nu poate face nimic. A insinuat că e vina mea că am o maşină atât de scumpă.

Maddie exclamă dezgustată.

- Ticălosul!

- Cam aşa l-am numit şi eu. Cu alte adjective, desigur.

Acum Maddie era îngrijorată.

- Case, dacă vrei serios să te muţi aici, nu trebuie

să ţi-i faci duşmani pe şerif sau pe Cooperi. Pot să-ţi facă şederea foarte neplăcută.

- Nu mă îngrijorează.

- Stiu că nu ţi-e teamă de ei şi înţeleg. Dar, ei bine, nu face ceva care să-i determine pe orăşeni să aleagă între două tabere, bine? Căci tu eşti un străin pentru ei, deşi le place ceea ce ştiu despre tine. Cooperii au trăit aici de ani de zile şi au multă putere.

- Asta pentru că n-a avut nimeni tupeul să-i înfrunte.

- Da, poate. Dar tot vreau să fii atent.

El dădu din umeri.

- Cum spui tu, Maddie.

întotdeauna spunea asta pe un ton care arăta că nu era de acord cu nici un cuvânt de-al ei, gândi Maddie exasperată. A încercat să-l avertizeze să nu şi-i facă inamici pe Cooperi şi pe aliaţii lor. Asta era tot ce putea face pentru moment.

Indepărtându-se de fereastră, trecu pe lângă el spre camera de lucru.

- Cred că ar trebui să ne uităm pe mostrele de covoare şi tapet.

Neavând unde să stea, se aşezară cu picioarele încrucişate pe podea, cu mostrele împrăştiate în faţa lor, cu capetele apropiate.

Maddie fu surprinsă de participarea lui Case la procesul de alegere. A oferit mai multe păreri şi sugestii decât se aştepta ea şi era sigur de ceea ce nu voia.

- Fără păsări şi carouri. Nu-mi place tapetul cu păsări şi cel cu carouri.

Maddie chicoti.

- Ce zici de cele cu păsări şi carouri?

Se uită urât la ea.

- Foarte drăguţ. El arătă un model înflorat. Ăsta-mi place.

- Şi mie, spuse ea, imaginându-l în sufragerie. Astea-s culorile pe care vrei să le foloseşti?

- Imi place albastrul, verdele şi roşul. Nu-mi place rozul şi violetul.

Ea îşi muşcă buza.

- Asta cam restrângere alegerile.

Case se uită la ea suspicios.

- Faci mişto de mine?

- Doamne fereşte!

- Ba da. Vrei să faci asta fără mine? întrebă el resemnat.

- Nu, spuse ea rapid. Doar e casa ta.

- Stii că eu sper că va fi casa noastră.

Ea se uită fix la mostrele din faţa ei.

- Ai spus că n-ai să mai faci asta.

- Am spus că n-o să te mai forţez, îi reaminti el. N-am spus niciodată c-o să mint.

- Case, nu prea îmi uşurezi situaţia.

- Bine, zise el aspru aplecându-se spre ea. Pentru că mi-e al naibii de greu să nu-ţi reamintesc zilnic că ar fi trebuit să fim deja căsătoriţi. Că ar fi trebuit să locuim amândoi în această casă, să mobilăm casa

noastră, pregătind-o pentru copii.

Ea îşi puse mâinile pe umerii lui, asta ca să se sprijine.

- Desigur, Case. Nu mai vorbi.

- Maddie, îşi bătu el joc un pic de ea. Nu mă pot abţine.

Gura lui se închise peste a ei cu o dorinţă pe care o ţinuse-n frâu în ultimele două săptămâni.

Maddie simţea cum pierde legătura cu realitatea. Ba chiar mai rău, nu făcea nimic ca să rămână în ea.

El îşi încheiase cămaşa înainte de a intra în casă. Ea simţea că urăşte materialul care o împiedica să-i atingă pielea.

Covorul prea portocaliu pe care-l urâse atât de mult se dovedi a fi foarte moale şi confortabil când o culcă pe el. Se aplecă asupra ei presând-o şi mai mult de covor. Ea se arcui ca să-l întâlnească, gura ei mişcându-se avid pe a lui.

Case îşi băgă mâinile în părul ei, ţinând-o în braţe în timp ce-i devora gura. Picioarele li se încâlciră. O carte cu tapet intră sub ei. Case o dădu la o parte.

- Maddie, gemu el. Te doresc. Te doresc atât de mult!

Maddie nu se mai putea lupta cu el. Nu se mai putea
lupta cu sine.

- Şi eu te doresc, murmură ea, ducându-şi mâna la primul nasture al cămăşii lui. Acum.

- Mulţumesc, Doamne, spuse el şi apoi o sărută

până când camera păru că se învârteşte în jurul ei.

Şi-au scos repede hainele, lăsându-le grămadă pe lângă ei. Infierbântaţi, căzură unul în braţele celuilalt şi Maddie strigă de plăcere atunci când îl simţi deasupra ei. Era mai bine decât în visele sale. Toate lunile în care îl dorise, îl visase, îl iubise.

Cuvintele o făcură să se încordeze, deşi sunau numai în capul ei. Case alese acel moment pentru a-şi apropia gura de sânii ei. Ea se topi de plăcere, toate îndoielile evaporându-i-se.

El se mişca deasupra ei, apoi ea se mişcă şi ajunse deasupra.

- Deschise ochii şi îi sărută pieptul.

- Case, aşteaptă. Nu se poate.

El gemu.

- Doamne, Maddie, nu acum!

- Nu m-am răzgândit, îl asigură ea repede, ştiind că va suferi la fel de mult ca şi ea dacă s-ar opri acum. Dar.. nu sunt protejată. Tu ai ceva?

El făcu o grimasă.

- Da.

- Ei bine? spuse ea nerăbdătoare când el ezită. Uşurată că el era mai pregătit pentru asta decât ea, era gata să continue. Deja o făcuse să simtă atât de multe, mai mult decât ar fi crezut că e posibil. Era nerăbdătoare să vadă ce mai urma.

Case oftă, iar expresia îi era plină de regret.

- Mă duc să aduc, spuse el rotindu-se şi ajungând la sac.

Ceva din vocea lui o făcu să se ridice într-un cot şi să se holbeze la el.

- Tu aveai asta în cap dinainte, spuse ea acuzator. N-aveai de gând să te protejezi, nu-i aşa?

- Maddie, spuse el întorcându-se la ea. Stii prea bine că vreau să-mi întemeiez o familie cu tine. Curând. Dar dacă vrei să mai aştepţi până la primul copil, o să aşteptăm.

îşi puse mâna pe frunte, neputând crede că o făcuse din nou. Case pur şi simplu presupusese că dorinţa ei de a face dragoste cu el acum însemna că totul se hotăra între ei, că va urma planurile lui. Oh, ce arogant e omul ăsta!

- Da, zise ea ferm. Sigur că vreau să aştept. Sincer, Case, tu...

El o împinse uşor pe covor.

- Mai târziu.

- Dacă crezi că mă poţi seduce până când eu...

Degetele lui se mişcară mai jos. O săruta dulce şi convingător.

- Da?

Ea gemu şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

- Mai târziu, promise ea.

- Mult mai târziu, şopti el şi o sărută în timp ce pătrundea adânc şi uşor în ea.

Incapabilă să spună mai mult decât numele lui, Maddie uită de temerile legate de viitorul lor şi se abandonă plăcerilor momentului.

- Ce părere ai de acest covor bej, iubito? Mie îmi

place.

- Case, spuse Maddie încercând să-şi încheie nasturii de la jeanşi.

- Nu s-a decis nimic.

Purtând doar jeanşi pe care nu se deranjase să-i încheie, puse deoparte mostra şi căută alta.

- Ştiu. Dar asta-mi place până acum.

Maddie suspină adânc.

- Nu vorbeam de covor.

- Nici n-am început să alegem tapetul.

- Nu e momentul pentru prostii! Vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat aici în după-amiaza asta.

Case îşi luă privirea de la ea şi se uită la bucăţile de material împrăştiate în jurul lui. O pată maro pe covorul portocaliu marca locul unde ei turtiseră o cutie de suc. Nici unul nu văzuse asta pe moment. Case nu-i dădu atenţie, ştiind că va înlocui covorul deşi ăsta părea să aibă anumite avantaje.

- Bine, Maddie. Spune ce vrei să spui.

Ea îşi puse mâinile în şolduri, şi îl privi direct în ochi.

- Doar pentru că noi... noi...

- Am făcut dragoste, o ajută el.

- Doar pentru că am făcut dragoste. O, Doamne, suna atât de promiţător. Doar pentru că noi am făcut sex, spuse ea, dar sună mai rău. Nu vreau să crezi că m-am răzgândit în ceea ce ne priveşte. Nimic nu s-a schimbat.

- Te înşeli. Multe s-au schimbat.

- Vreau să spun că noi nu suntem logodiţi, sări ea, nervii cedându-i.

O studie un pic, după care încuviinţă. Bine. Atunci ce crezi despre covorul bej?

Maddie vru să ţipe.

- Nici măcar nu m-asculţi?

- Ba am auzit tot ce-ai spus. Nu suntem logodiţi. Dar eu tot am nevoie de un covor.

Ea îl privi suspicioasă. Această acceptare rapidă a lui o irită. Chiar nu se contrazicea cu ea? Era atât de sigur că-i putea schimba gândurile, sau şi le schimba el pe-ale lui? Si dacă da, de ce? Ea credea că actul lor sexual fusese cel mai spectaculos, cea mai incredibilă experienţă din viaţa ei, dar oare Case simţea la fel?

Capitolul 9

In Mitchell’s Fork întotdeauna avea loc un mare festival de Ziua Independenţei. Incepea cu o paradă pe strada Main, până la parcul de distracţii, unde căluşei şi jocuri, mâncare şi magazine de artizanat şi câteva scene cu clovni aşteptau mulţimea. Concursuri de frumuseţe, spectacole pentru evidenţierea talentelor, concursuri cu saci, lupte cu odgonul, jocuri cu mingea, jocuri de artificii; organizatorii spuneau că „oferă distracţii pentru toată lumea”.

Copiii se năpusteau în parcul de distracţii, unii urmaţi de părinţi care încercau să-i potolească, alţii singuri, dar avertizaţi de acasă să nu facă prostii. Doi sau trei poliţişti patrulau prin parc, din când în când, mai admonestându-i pe tinerii care exagerau. In acest „spirit de sărbătoare”, se uitau după hoţii de buzunare, şi la cei care stricau plăcerea celorlalţi cetăţeni. Dar în mare, atmosfera evenimentului era relaxată şi prietenoasă, o şansă pentru oamenii muncitori din zonă să se distreze.

Maddie mersese la acest festival împreună cu familia ei de când se ştia. Anul acesta era doar o singură deosebire. Ştia că-l va vedea pe Case acolo.

Mike şi Maddie îi aşezară confortabil pe bunicul şi pe mătuşa Nettie în fotolii de paie, la umbră, într-un colţ al parcului, destul de aproape ca să poate vedea agitaţia, dar totuşi departe de vânzoleala mulţimii. Rudele mai în vârstă nu stăteau mult, Frank venise singur cu maşina, ca să-i ducă acasă când oboseau.

Mike şi Maddie hotărâseră să stea mai mult, dar din motive personale. Mike se întâlnea cu o profesoară văduvă, care coordona spectacolul tinerilor anul acesta. Iar Maddie se aştepta să petreacă cel puţin o parte a zilei cu el.

- Sigur nu vrei nimic, bunicule? îl întrebă ea când toţi se aşezară. Bunicul ei, încă slăbit dar totuşi pe picioare după atacul de săptămâna trecută, ţinea un pahar de limonadă într-o mână şi un con de îngheţată în cealaltă. Nu avea voie să mănânce prea multe dulciuri, dar la o asemenea ocazie regimul era uitat.

- Du-te şi caută-ţi prietenul, îi spuse bunicul. Distrează-te.

- Să nu te urci în montagne russe, o avertiză mătuşa Nettie, care ţinea în mână un şerbet de ananas pe care-l gusta cu delicateţe. Ştii că nu prea am încredere în maşinăriile astea, mai ales când ştiu cine sunt cei care le manipulează.

Maddie rânji. Mătuşa Nettie spunea acelaşi lucru de când era ea mică, iar Maddie răspundea la fel.

- N-o să mă urc în montagne russe, mătuşă Nettie.

Ea nu menţionase că îi era frică şi nu s-ar fi urcat într-unul nici dacă Sfântul Petru i-ar fi garantat că nu se va întâmpla nimic. Mătuşa Nettie era atât de mulţumită că Maddie o asculta.

- Maddie. Iată-te! De când te căutam, apăru Jill urmată de Jackson. Purtând un costumaş cu pantaloni scurţi şi cu părul strâns la spate, Jill arăta mai în vârstă decât atunci când amândouă veneau aici în

adolescenţă

- Du-te şi distrează-te cu prietenii tăi, îi spuse Frank lui Maddie. Am eu grijă de bătrân.

Maddie îi zâmbi în semn de mulţumire.

- Stiu, Frank, mulţumesc.

Obrajii lui se înroşiră un pic la auzul laudei. El dădu din mână jenat. Maddie îşi sărută tatăl.

- Plec cu Jill şi cu Jackson.

- Bine. Să fii cuminte, auzi? Maddie chicoti. Am aproape treizeci de ani, ce naiba, îi reaminti ea.

- Da, dar până când aşa-numitul logodnic al tău va căpăta controlul asupra ta, tot eu sunt responsabil pentru tine, o tachină Mike.

- Haide, Maddie, că un magician îşi începe spectacolul pe scena din est în 15 minute. Am auzit că e bun, o grăbi Jill.

- Si clubul optimiştilor are o gheretă cu grătar anul acesta, adăugă Jackson, lingându-şi buzele anticipativ. Vreau un sandviş de porc la grătar, cu un sos picant şi alte condimente.

Râzând, Maddie se lăsă trasă în mijlocul petrecerii. Si deşi vorbea cu prietenii ei ea căuta în mulţime un chip slab, cu părul negru şi cu ochii cenuşii.

Case o văzu pe Maddie imediat ce ajunse în parc. Arăta a naibii de sexy în pulovărul cu guler de marinar şi pantaloni scurţi marinăreşti. El se încruntă când observă că ea-l ţinea pe Jackson Babbit de braţ.

Credea că îi explicase clar lui Babbit că Maddie era a lui.

Apoi îşi reveni când o văzu şi pe Jill ţinându-l pe Babbit de celălalt braţ. Cei trei râdeau ca nişte adolescenţi de un băiat care era hotărât să-l scufunde pe directorul liceului în apă lovind o ţintă cu o minge.

Un băiat şi două fete. Nu era corect, zâmbi el forţat. Imediat se autoinvită să-i însoţească.

O mână se aşeză pe umărul ei şi Maddie ştiu cine era înainte să se întoarcă. Pulsul îi crescu anticipat.

Il privi printre gene. Case îi zâmbi iar expresia ochilor lui argintii o făcu să tremure. Ştia exact la ce se gândea el, pentru că şi ea se gândea la acelaşi lucru. Amândoi îşi aminteau cina pe care o luaseră împreună cu o seară în urmă şi care se terminase pe noul lui covor bej din camera sa de lucru.

Cel puţin, de data asta n-au mai vărsat suc pe jos, gândi Maddie. Asta s-a întâmplat doar prima dată, cu două săptămâni în urmă. Deşi îşi spusese că n-o să mai facă dragoste cu el, cel puţin până nu va lua o decizie în privinţa viitorului lor, nu reuşise să-i reziste când el o luase în braţe. Mai făcuseră dragoste de două ori şi ambele dăţi fuseseră la fel de grozave ca prima. Simţea că devenea dependentă de felul lui Case de a face dragoste, o dependenţă de care nu voia să se vindece.

- Bună, spuse Case, privirea lui mângâindu-i buzele ca într-un sărut.

- Bună, răspunse ea. Oh, el arăta nemaipomenit astăzi. Un cârlionţ din părul lui negru îi cădea ca de obicei pe frunte şi ei îi venea să i-l dea la o parte.

Purta o cămaşă cambrată şi jeanşi. Mai pusese ceva pe el de când venise în oraş, aşa că arăta sănătos şi în formă. Schiopătatul aproape nu se mai observa, deşi cicatricele vor rămâne. Maddie abia se abţinea să nu se arunce pe el, acolo, în faţa populaţiei din Mitchell’s Fork.

- Aici Pământul către Maddie! Haide, Maddie, spuse Jill amuzată.

Maddie se înroşi, întrebându-se cât stătuse acolo hol- bându-se la Case. Ea dădu repede drumul braţului lui Jackson şi se îndepărtă de amândoi bărbaţii pentru a-şi reveni.

- Acum ai ajuns, Case? întrebă Jill.

El îşi mută privirea de la Maddie spre Jill.

- Da. Am pierdut ceva interesant?

- Doar finala concursului de frumuseţe. A câştigat Alison Derryberry. Lucy Stickling se aştepta ca fiica ei, Nicole, să câştige, căci tare şi-a mai arătat fundul, cum ar spune bunica. Claimed Patty şi Anne Derryberry i-au mituit pe cei din juriu să le aleagă pe fiicele lor. Asta-i culmea! Dacă cei din juriu ar putea fi mituiţi, Casey Cooper ar fi câştigat, asta-i fiica maiorului Cooper, în caz că nu ţi-ai dat seama. Sora delincventului de Danny.

Case clipea şi Maddie ştia că el nu prea reuşea să urmărească povestea lui Jill. Lui Maddie îi era milă de el.

- Nu contează, spuse ea. Asta-i numai bârfă. Ce vrei să facem acum?

- De ce nu-mi arăţi ce e pe-aici? îi sugeră el luând-

o de mijloc şi zâmbindu-i amabil lui Jackson. Mergem în patru, da?

Jackson rânji.

- Mă gândeam că n-o să dureze prea mult norocul meu de a le ţine pe aceste două doamne încântătoare doar pentru mine. Se întoarse spre Jill. Ei bine, scumpo? Vrei să fii partenera mea?

Jill îşi dădu ochii peste cap şi oftă.

- Din moment ce nu am alte oferte mai bine accept.

Jackson mormăi şi se bătu cu mâna peste piept.

- M-ai rănit adânc, o acuză el. Dar pentru că sunt onorat de prezenţa ta fie şi numai pentru scurt timp, bucuros voi îndura limba ta ascuţită.

El reuşi să facă destule aluzii, astfel încât Jill se înroşi şi-l plesni peste mână. Apoi spuse că ea vrea să bea şi-l trase spre o gheretă cu răcoritoare, lăsându-i pe Maddie şi Case un pic în urmă.

- Ăştia doi parcă-s câinele cu pisica, nu? observă Case, arătând spre Jill şi Jackson.

Maddie zâmbi.

- Intotdeauna au fost aşa. Adică aproape întotdeauna. Au ieşit împreună o perioadă, în liceu.

- Glumeşti!

- Nu, Jackson era în ultimul an, iar Jill era în clasa a X-a. Erau înnebuniţi unul după altul, dar s-au despărţit când
Jill l-a prins sărutând-o pe Linda Prince în spatele sălii de gimnastică. N-au mai vorbit ani de zile. Jackson şi Linda s-au căsătorit câţiva ani mai târziu, dar nu a

durat mult. Când au divorţat, Jill era căsătorită cu un tip pe care-l cunoscuse la bancă. Apoi Jackson s-a căsătorit cu altcineva, un alt dezastru.

- Si acum amândoi sunt liberi.

- Exact. Jill pretinde că n-ar mai ieşi cu Jackson nici dacă ar fi ultimul bărbat din statul Mississippi - nu are încredere în el. Dar în ultima vreme au petrecut mult timp împreună, mai ales pentru că el este aproape singurul bărbat liber de vârsta ei, în Mitchell’s Fork.

- Crezi că vor fi împreună?

Maddie dădu din umeri.

- Fie aşa, fie vor sfârşi prin a se urî din nou. Cine ştie?

- Tu nu te bagi, nu?

- Deloc, îl asigură ea. Nu e modalitate mai rapidă de a-ţi pierde un prieten sau chiar doi prieteni, decât de a te băga în viaţa lor amoroasă.

- înţeleaptă observaţie. Personal, singura dată în care m-aş băga în viaţa lui Babbit ar fi dacă nu te-ar lăsa în pace. Atunci va trebui să intervin cu forţa.

Maddie îi privi suspicioasă. De ce suna asta ca o ameninţare?

Case reuşi să pară atât calm cât şi periculos în acelaşi timp.

Capitolul 10

Câteva roţi vechi de lemn înconjurau arena principală a parcului.

Câţiva oameni începeau să se adune în jurul arenei pentru a vedea jocul de artificii programat pentru ora 9 p.m. mai erau douăzeci de minute.

Maddie fu îngrozită când văzu cea mai mare roată prăbuşită în centru şi rămăşiţa structurii atârnând periculos. Cinci copii... între şapte şi doisprezece ani... erau cocoţaţi în vârf, stând agăţaţi de bucăţile de lemn care se legănau, ţipând.

Câteva din băncile de sub ei căzură, copiii balansându-se pe scaunul din vârf, la câţiva metri deasupra unei gropi. Soarele apunea iar scena era luminată doar de luminile arenei, aruncând umbre peste mulţime şi intensificând starea de groază.

- O, Doamne, şopti Maddie, stând nemişcată imaginându-şi restul construcţiei căzând şi transformându-se într-o grămadă amestecată cu moloz şi copii.

Era un haos în jurul ei, oameni alergând, strigând, ţipând. Se părea că nimeni nu lua iniţiativa, căci şeriful McAdams şi ajutorul său se înghesuiau printre ceilalţi, fiind cuprinşi de panică.

Situaţia se schimbă rapid:

- Voi! strigă Case la un grup de băieţi vânjoşi, unul dintre ei fiind Jeff. Ţineţi suporturile!

Băieţii fură cam derutaţi o clipă. După care înconjurară suporturile roţii, care se legănau,

ridicându-le pentru a sta drepte. Alţi bărbaţi şi femei se grăbiră să-i ajute. Revenindu-şi din şocul momentan, Maddie se băgă şi ea ca să ajute, proptindu-şi piciorul în pământ şi ţinând suportul de lemn cu amândouă mâinile. Deşi mai ţineau încă şase oameni acelaşi suport, simţea lemnul legănându-se şi ştia că nu-l va mai putea ţinea prea mult.

Auzind ceva deasupra ei, se uită la copii. Unul dintre ei, un băiat de vreo zece ani, începu să coboare.

- Nu! strigă Case, făcându-l pe copil să îngheţe la auzul vocii autoritare. Stai pe loc. Vin după tine.

Maddie îşi înăbuşi un ţipăt de protest. Case urca? Dacă o să cadă? Dacă o să cadă cu structură cu tot şi cu copiii? N-ar trebui să aştepte până soseşte cineva cu o scară?

Roata scârţâi şi se mişcă. Maddie şi ceilalţi din jur se apropiară, folosindu-şi toată puterea pentru a ţine suportul de lemn.

- Se vor prăbuşi cu toţii! strigă McAdams de undeva din spatele lui Maddie. Toată lumea să se îndepărteze!

O femeie ţipă. Maddie o recunoscu ca fiind mama unuia dintre copiii de sus. Uitându-se peste umăr la şeriful ineficient şi lipsit de tact, Maddie vorbi cu femeia îngrozită care stătea în spatele său şi se uita cu lacrimi în ochi la copii.

- E în regulă, Carol! strigă ea. Case o să-i dea jos.

Nu ştiu cum, dar asigurarea păru să le liniştească

atât pe femeie cât şi pe Maddie.

Jackson şi Mike apărură deodată lângă Case, care verifica fiecare suport, asigurându-se că voluntarii vor folosi toată puterea lor să le sprijine. După o verificare în grabă, Jackson, Mike şi alţi doi îl ridicară pe Case. El se ţinu de un suport orizontal şi îi încercă rezistenţa. Lemnul scârţâi.

Maddie îşi ţinu respiraţia. Braţele ei începură să tremure. Ea îşi înfipse şi mai tare picioarele în pământ.

Foarte uşor, în timp ce Maddie îşi ridică ochii să vadă, Case ajunse în vârf, testând fiecare placă înainte să calce pe ea. In jurul lui Maddie, mulţimea, care dădea sugestii şi instrucţiuni, tăcuse, de parcă se temeau că zgomotul va putea afecta ceea ce se întâmpla deasupra lor.

- Daţi-l jos pe ăla de-acolo! strigă McAdams, vocea lui sunând strident în atâta linişte. O să-i dărâme pe toţi. Să aşteptăm echipa de salvare.

- Roata nu mai ţine până vine echipa de salvare, se repezi cineva la şerif. Brannigan ştie ce face.

Case aproape ajunsese în vârf. Maddie se gândea la piciorul lui rănit. O să-l ţină? Dacă... ?

Ea tresări, când o placă plesni sub el. Căzu la câţiva paşi de Maddie. Ea se feri automat, după care se forţă să stea nemişcată, ştiind că numai ea şi cei din jurul ei ţineau roata să nu cadă.

Case trecu spre locul unde stăteau copiii. Maddie expiră adânc, neobservând că şi ceilalţi din jur făcură

la fel.

Case se balansa spre banca unde cei cinci copii se agăţară de el speriaţi. Maddie observă cât de calm şi blând era cu ei, risipindu-le teama, deşi lemnul sub ei pocnea.

- Cum o să-i dea jos? întrebă mama înnebunită din spatele lui Maddie. O, n-ar fi trebuit să-l las pe Bobby să se joace acolo sus, cu ceilalţi băieţi. Trebuia să-l ţin cu mine.

- N-aveai de unde să ştii că se va întâmpla asta. De ce nu observase nimeni cât de şubrede deveniseră rotile? De ce nu făcuse nimeni nimic pentru a le asigura înainte de festival?

- O, Doamne, ce mai face acum? întrebă femeia şoptit.

Maddie se uită în sus şi-l văzu pe Case aplecându-se şi spunându-i ceva lui Jackson. Jackson imediat se urcă pe umerii puternicului şofer Andy Smith, un fost star de fotbal, un client obişnuit la „Maddie şi Mark“. Alţi doi se grăbiră să-l susţină pe Jackson.

Case se întoarse spre Bobby şi îl ajută să se mişte. Cu ochii larg deschişi, Bobby negă din cap.

Maddie privea cum Case zâmbea şi-l chema pe băiat la el. Mişcându-se încet, cu grijă, Case îl luă pe băiat de mijloc şi îl îndreptă spre braţele întinse ale lui Jackson. Alţi şase oameni aşteptau să ia copilul din braţele lui Jackson.

- O, slavă Domnului! oftă Carol când băiatul fu adus jos. Alergă spre el.

Sirenele sunau. Impărţindu-şi atenţia între acţiunea de sus şi haosul din jurul ei, Maddie observă că cineva stătea întins acolo unde partea principală se prăbuşise şi alţi oameni erau strânşi acolo. Incă nu înţelegea ce se întâmplase.

Unul câte unul, Case îi dădu următorii trei copii lui Jackson, doi băieţi şi o fată mai mare. In sfârşit, mai era un copil, o fetiţă care plângea şi se agăţase de piciorul lui de când se urcase el acolo. Ea dădu din cap şi-şi îngropă faţa-n umărul lui, evident fiindu-i teamă să coboare.

- Hai, Polly, lasă-l pe nenea să te dea jos! ţipă cineva.

- Aşa, scumpete, ajută-l! strigă o femeie.

Polly negă din cap şi se strânse mai tare la pieptul lui Case.

Ceva pocni tare sub roţi. Oamenii ţipară şi strigară în timp ce altă secţiune se prăbuşi. Cei care stătuseră sub acea secţiune se împrăştiară, cât pe ce să fie loviţi de băncuţe şi lemnul în cădere. Maddie tresări, dar rămase pe poziţie, rugându-se ca secţiunea de deasupra ei să ţină.

Casse şi micuţa Polly nu au fost zdruncinaţi prea mult, lemnul de sub ei legănându-se în timp ce oamenii îşi foloseau toată puterea pentru a mai susţine suportul un pic. Case luă copilul într-o mână, în timp ce se agăţa de margine, cu un picior în gol.

Foarte uşor, Case trecu copilul peste margine. Jackson aştepta. La fel şi părinţii copilului. Mulţimea

aclama.

Sunetul lemnului care pocnea acoperi zgomotul.

- Cade! strigă Case, amândouă picioarele atârnându-i acum deoarece băncuţa pe care se sprijinea se rupsese. Plecaţi! Maddie, pleacă de sub roată!

El avea grijă ca ceilalţi să nu păţească ceva, se gândi Maddie, rămânând pe loc. Fără să se gândească la pericolul în care era el, Case încercă să-i îndepărteze pe cei care sprijineau structura pe care stătea el.

Un grup de pompieri alerga spre roată, cu o scară. Maddie ştia că nu vor ajunge la timp. Ea se ruga. Va putea oare Case să supravieţuiască unei căderi de la o asemenea înălţime, şi prins între bucăţi de lemn?

Dându-se jos, Jackson se îndreptă spre roată îndem- nându-i pe cei din jur să i se alăture.

- Brannigan, strigă el. Sari!

Fără să ezite, Case dădu drumul suportului de care atârna şi se aruncă. Jackson, Andy şi alţi câţiva îl prinseră exact când echipa de salvare ajunse lângă ei.

Roată căzu chiar lângă ei. Maddie şi ceilalţi se dădură la o parte. Se împiedică şi căzu peste altcineva, dar nici unul nu păţi nimic. Prăbuşirea structurii fu asurzitoare, urmată de un nor gros de praf.

Ridicându-se, Maddie se aruncă în braţele lui Case, verificând să vadă dacă era întreg.

- O, Doamne, m-ai speriat de moarte, spuse ea strângându-i cămaşa în pumni şi holbându-se la el. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta!

- Eşti teafără? întrebă el, la fel de îngrijorat ca şi ea. Nu te-a lovit nimic?

- Nu, îl asigură ea.

O strânse din nou în braţe.

Deodată se găsiră în mijlocul mulţimii. Părinţii copiilor îi mulţumeau lui Case, cu lacrimi în ochi. Alţii voiau să-l felicite pentru rapida lui intervenţie. Reporterul de la Mitchell’s Fork Weekly voia să-i ia un interviu acolo, pe loc. Cineva îl dădu la o parte.

- Ce se petrece aici? întrebă McAdams, făcându-şi loc prin mulţime. Cum s-a întâmplat asta?

- Kale Sloane a făcut-o, insistă un băiat, strigând ca să fie auzit. Era în maşină şi s-a izbit de marginea roţii. Şi totul a început să se dărâme. Eu şi Curtis am sărit. Eu mi-am julit genunchiul. Danny Cooper, care stătea lângă tatăl său la marginea mulţimii, înaintă.

- Kale n-a vrut să intre în roată. A alunecat pe un smoc de iarbă şi a derapat.

Maddie se uită către asistenţii care se aplecau deasupra corpului pe care-l văzuse ea mai devreme. Văzu maşina răsturnată pe o parte, cu o grămadă de moloz pe ea. Îi văzu pe primar şi pe soţia lui aplecându-se asupra fiului lor.

- Kale e teafăr?

Cineva încuviinţă.

- E bine. Cred că şi-a rupt piciorul, dar nu e atât

de grav. îl duc la urgenţă.

Plin de furie, Case se întoarse spre şerif.

- De ce naiba nu i-ai oprit pe puştii ăştia să conducă în jurul parcului? M-am gândit că cineva o să fie rănit până la urmă.

Lui McAdams nu-i plăcea să fie criticat în faţa mulţimii.

- Nu făceau nimic ilegal. Maşinile lor erau departe de mulţime. Puştiul a pierdut controlul. A fost un accident.

- Un accident care era sigur că se va întâmpla, insistă Case. Roţile astea cred că au vreo cincizeci de ani. Lemnul e putred, iar suporturile erau de formă. Mare minune că n-au căzut până acum. Cât despre maşini, numai un nebun le-ar conduce în viteză pe lângă un parc plin de copii.

Danny spuse ceva ce Maddie nu prea înţelese. Se uită cu ură la Case, un sentiment pe care Maddie îl găsea nepotrivit pentru un băiat de vârsta lui Danny.

Tatăl său se încruntă.

- Eu îi supravegheam pe băieţi, insistă Cooper. Le-am spus să se ferească de mulţime şi asta şi făceau. A fost doar un accident. Nu avem nevoie de un străin să vină şi să ne critice, nu-i aşa? întrebă el, întorcându-se la privitorii care urmăreau tăcuţi confruntarea.

Spre neplăcerea lui, ei nu spuseră nimic.

Cooper se încruntă.

- Să mergem să vedem ce face Kale, băiete,

spuse el întorcându-se spre fiul său. Toţi sunt şocaţi de ce s-a întâmplat.

McAdams se uita încă la Case.

- Are dreptate, spuse el, mai încet, încercând să pară ameninţător. N-avem nevoie de străini să ne spună ce să facem.

- Nu sunt un străin, răspunse Case. Eu deţin o proprietate în oraşul ăsta şi în curând voi putea vota şi eu. Tu eşti ales, McAdams. Dacă nu poţi să te descurci cu slujba şi cu răufăcătorii din oraşul ăsta, indiferent câtă influenţă sau bani au, s-ar putea ca alegătorii să găsească pe altul, care să poată.

- Aşa, Case, spune-i! strigă cineva din mulţime. Maddie recunoscu vocea lui Jill.

McAdams se înroşi şi se încruntă. Se întoarse spre oamenii care se holbau la el.

- Hai, împrăştiaţi-vă. Trebuie să lăsăm echipele de salvare să treacă.

- Cred că jocul de artificii se anulează, spuse băiatul cu genunchiul julit.

Cooper apăru din nou.

- Nu, nu se anulează. Am plătit ca să ofer oraşului ăsta un spectacol de Ziua Independenţei şi acesta va avea loc. O să sărbătorim faptul că nimeni n-a fost rănit grav astăzi.

Unii aplaudară, alţii se dădură la o parte.

- Cred că am avut parte de destul spectacol în seara asta murmură Case.

- Si eu, spuse Maddie.

- Vrei să plecăm de aici?

Ea încuviinţă şi-şi trecu mâna încă tremurândă pe sub braţul lui.

Le-a trebuit mai mult de jumătate de oră să părăsească parcul. Toţi voiau să-l felicite pe Case. Maddie observase că şi lui Jackson i se dădea destulă atenţie, şi că acesta se bucura de fiecare clipă, spre deosebire de Case, care era din ce în ce mai deranjat să fie în centrul atenţiei.

Maddie îl apucă de mână.

- Fugi! şopti ea.

El îşi ridică sprâncenele.

- Ce?

Ea îl trăgea deja spre parcare.

- Fugi!

înţelegând, el zâmbi şi fugi.

Maddie se aruncă în scaunul din dreapta al maşinii lui Case, un Grand Cherokee, iar el se îndreptă spre casa lui. Ea nu protestă.

- încă mai eşti sigur că vrei să te stabileşti în Mitchell’s Fork, Case? îl întrebă nevenindu-i să creadă că el se mai agăţa încă de imaginea ideală a unei vieţi normale. Nu e atât de multă senzaţie pe-aici, dar întotdeauna vor fi bârfă, ipocrizie, politică josnică şi tot ce se mai potriveşte unui orăşel cam sărac.

- Da. Dar ăsta este oraşul care m-a primit cu zâmbete şi mâncare la ţiplă, oraşul care te-a sprijinit când bunicul tău a fost bolnav, unde oamenii te-au văzut crescând şi te protejează acum. Aici vreau să-

mi fie casa, Maddie. Cu tine.

Ea tăcu, neputând să contrazică felul în care el îi apăra oraşul şi oricum, nici nu voia s-o facă.

Luminile verandei ardeau când Case trase în faţa casei lui. Arăta ca un cămin.

Deşi ştia că nu era mobilă înaintru, că dormitoarele de sus erau goale, Maddie se putea imagina intrând în această casă minunată şi întâmpinată de o familie numeroasă. Oare acelaşi lucru îl văzuse şi Case lucrând la această casă? Oare simţise şi el la fel?

Case opri motorul.

- Mi-ar prinde bine ceva de băut, zise el.

- Şi mie, murmură ea, reuşind să zâmbească.

El îi mângâie obrazul.

- Tu nu bei, îi reaminti el.

- Mă gândeam să m-apuc.

El se aplecă şi-i atinse buzele cu ale lui.

- Cred că pot să-ţi ofer ceva mai relaxant şi mai plăcut decât alcoolul.

Ea puse mâna pe gâtul lui, simţindu-i pulsul rapid sub degete.

- Sunt sigur că poţi.

- Să mergem înăuntru, spuse el, părând nerăbdător.

Stăteau în mijlocul camerei de lucru imense şi goale,
uitându-se unul la altul fără să vorbească. Mâinile lui Maddie se sprijineau pe pieptul lui Case, iar mâinile

lui îi atingeau coapsele, spunând atât de multe fără cuvinte.

Case o sărută pe frunte. Maddie închise ochii, adul- mecându-i aroma bărbătească. Deja inima-i bătea de atâta excitare, pielea ei dorindu-i atingerea. Odată fusese înnebunită după aventură. Case Brannigan era toată aventura pe care şi-o dorise.

Mâinile lui se mişcară uşor pe spatele ei, luându-i în palme fesele şi strângând-o la piept. în curând căldura trupurilor lor le pătrunse tricourile şi jeanşii. Cu ochii încă închişi, Maddie îşi dădu capul pe spate. Gura lui Case o acoperi pe a ei, imediat ce invitaţia fusese făcută.

Excitarea lui era evidentă, totuşi el nu se grăbea.

Murmurul de dorinţă al lui Maddie fu înfundat. îşi trecu mâinile în jurul gâtului lui, ţinându-l mai lipit de ea. Era atât de puternic, de solid. Atât de real. Era cu totul deosebit de iubitul din imaginaţia ei de acum şase luni la Cancun.

Case spuse ceva incoerent şi se retrase. Ea se ţinu de el până când îşi dădu seama că o lasă pentru ca să-şi scoată tricoul. Ea coopera, dar nu suportă să stea departe de el. Cum va suporta să-l piardă din nou? Cum putea să continue să-i reziste când îl dorea atât de mult?

Nimic în afara acestei case nu se compara cu ce îi oferea Case, îşi dădu seama ea deodată.

Locuri exotice? Case o ducea acolo ori de câte ori o atingea. Să se caţere pe munţi? Nimic n-o putea

duce mai sus decât culmile pe care ajungea atunci când făcea dragoste cu Case.

Călătoria n-avea nici un farmec dacă nu era cu Case. Nu putea exista aventură adevărată fără el. Orice fericire ar păli pe lângă bucuria ce i-o aduceau mângâierile lui. Si felul în care îi zâmbea şi îi şoptea numele.

Hainele le căzură uşor pe covor. De data aceasta căldura trupurilor lor era de nesuportat. Maddie gemu de plăcere şi dorinţă. Răbdător, Case hrăni flăcările, mâinile lui mângâind, strângând, alunecând printre ei. Genunchii ei se înmuiară.

Dorind să arate că ardea, Maddie îi întorcea sărutările cu aceeaşi pasiune. Se mişca de-a lungul lui, îl mângâia cu trupul ei, sânii ei atingându-i pieptul.

Case gemu. Şi apoi se întinseră pe podea. Nu-l putu sprijini când genunchii lui cedară.

Ea râse bucuroasă că-l făcuse să pară slab. El sărută râsul de pe buzele ei, transformându-l în gemete de plăcere. Gemete pe care le scotea şi el în timp ce ea se arcuia să-l atingă.

Maddie ştia că explozia care veni era mult mai spectaculoasă, mai minunată, mai incredibilă, decât orice foc de artificii. Ochii i se umplură de lacrimi.

Ea se uită la el şi fu mirată să vadă că şi ochii frumoşi ai lui Case erau umezi. Fusese perfect şi pentru el, aşa cum fusese pentru ea?

Putea el să ştie că în ultimele ore ea luase o

hotărâre ce urma să schimbe vieţile amândurora?

- Maddie. Vocea lui era aspră, mâinile îi tremurau când îi luă faţa în mâini. O, Doamne, Maddie. Am nevoie de tine. Vreau ca această casă să fie un cămin. Căminul nostru. Când o să recunoşti că şi tu vrei asta la fel de mult ca mine?

- Acum, şopti ea, predându-se în faţa inevitabilului, rugându-se să nu-i regrete capitularea.

El rămase nemişcat, ochii lui cercetându-i faţa, de parcă îi era teamă că înţelesese greşit.

- Vrei să spui că...

- Vreau să spun că-mi ţin promisiunea pe care ţi-am făcut-o pe plaja din Cancun. O să mă mărit cu tine, Case. Când vrei tu.

Ea nu se aşteptase la încruntarea care apăru pe fruntea lui Case.

- Te măriţi cu mine doar pentru că mi-ai promis? Doar pentru că te simţi obligată să te ţii de cuvânt?

îi plăcu că el voia mai mult de-atât, deşi încă nu spusese cuvintele pe care ea dorea atât de mult să le audă.

- Nu, Case. Nu mă mărit cu tine din obligaţie. Nu mă mărit cu tine pentru bani sau pentru casa asta sau pentru că aşa mi-a zis bunicul!

El îşi umezi buzele.

- Atunci de ce?

- Pentru că te iubesc, spuse ea plină de curaj. Si pentru că n-aş suporta să mai trăiesc fără tine.

- Maddie... De data asta ştia că el avea lacrimi în

ochi. îşi lipi fruntea de a ei. N-o să regreţi. Jur că nu-ţi voi da motiv să regreţi. îţi dedic viaţa mea, Maddie Carmichael. Tot ce am, tot ce sunt totul e al tău.

- Dar cum rămâne cu iubirea ta, Case? Mi-o dai şi pe asta?

Era singura întrebare pe care nu o putea pune. Poate pentru că răspunsul era mai important decât propria-i viaţă.

Capitolul 11

In prima sâmbătă dimineaţă din august, Case Brannigan începu să fluiere în timp ce-şi înnoda papionul. Pe patul imens din spatele lui una din puţinele piese de mobilă pe care el şi cu Maddie le cumpăraseră pentru casă stătea întins smochingul său negru. Un certificat de căsătorie şi o verighetă erau puse în buzunarul de la haină. El zâmbi la gândul că un inel cu diamant va însoţi acea verighetă. Il cumpărase a doua zi după ce Maddie acceptase să se căsătorească cu el şi-l purta de atunci.

Nu o mai văzuse pe Maddie de 24 de ore, de la repetiţia pentru nuntă. De fapt, ea fusese atât de ocupată în luna pe care i-o pusese la dispoziţie ca să se pregătească, încât abia o văzuse în ultimele săptămâni. Abia aştepta să se termine toate astea, ca Maddie să fie în sfârşit a lui. In sfârşit!

Se uită la ceas şi tresări. La naiba, trebuia să se grăbească, altfel va întârzia la propria-i nuntă. Se trezise devreme ca să zugrăvească unul din dormitoarele de sus cel pe care hotărâseră să-l facă pentru copii şi timpul zburase.

Maddie o să-l spânzure dacă nu ajunge la timp. Si n-ar putea-o învinovăţi.

Pipăindu-şi buzunarele să se asigure că avea tot ce trebuia, Case ieşi repede din casă, încuind uşa. El şi cu Maddie se vor întoarce aici să-şi ia bagajele înainte să plece în luna de miere. El zâmbi gândindu-

se ce surprinsă va fi ea când va afla destinaţia. Spre exasperarea ei, el ţinuse totul secret, promiţându-i că-i va plăcea surpriza pe care i-o pregătise.

Grand Cherokee-ul său îl aştepta în faţa casei, strălucind de spălat ce era. Totul mergea ceas, gândi Case cu satisfacţie. Pleca cu zece minute mai târziu decât plănuise, dar avea destul timp să...

O pocnitură puternică se auzi în spatele lui. Se întoarse, dar nu văzu nimic. Ajunse la uşa maşinii, apoi se mai uită în jur o dată, simţind că ceva nu era în ordine.

Totul părea normal. Nimic nelalocul lui. Cu excepţia unui singur lucru.

încruntându-se, îşi luă mâna de pe mânerul portierei. Ochii lui erau aţintiţi asupra vechiului adăpost pentru furtună construit pe o pantă în spatele curţii sale. în afară de faptul că se uitase la el şi constatase că e cam dărăpănat,
Case nu-şi bătuse capul cu el, având nişte planuri vagi de a-l dărâma şi a construi un bazin acolo. Uşile duble ale buncărului de beton fuseseră închise şi verificate ultima oară când fusese el acolo. Acum erau larg deschise.

Ceva îl avertiză pe Case. Neştiind ce să facă, să se grăbească la nuntă sau să-şi asigure casa el ezită o clipă, oftă şi se îndreptă spre adăpost. Niciodată nu putuse să plece fără să ştie cine-i încălcase proprietatea. Şi de ce.

Maddie îl va ierta dacă va întârzia câteva minute,

dacă va şti că el păzeşte casa.

Se apropie cu atenţie, dar nu văzu pe nimeni prin jur. Se opri lângă uşile deschise cu urechile ciulite ca să audă orice sunet care ar putea veni dinăuntru. Nu se auzea nimic.

- Cine-i acolo? întrebă el dorindu-şi să fi avut o armă.

Nu primi nici un răspuns aceeaşi linişte.

- La naiba, murmură el, ştiind că nu va putea pleca fără să afle ce se petrecea de fapt.

Făcu un pas înăuntru.

Mai târziu, a spus că faptul că timpul trecea repede şi că îl aştepta o noapte a nunţii l-au distras, făcându-l să uite pentru moment toţi anii de antrenament şi experienţă. Nu se aştepta la un atac spunea el apărându-se.

Fu atacat imediat ce puse piciorul stâng pe prima treaptă înspre beci. Deşi piciorul i se vindecase în ultimele luni, forţa loviturii îi slăbi din puteri. Pierzându-şi echilibrul, căzu în faţă.

Auzi un râs batjocoritor imediat ce se lovi cu capul de ceva solid. Se lovi atât de tare încât o explozie de durere trecu prin el. Râsul străin şi durerea se contopeau, se amestecau, i se învârteau în cap. Apoi totul se întunecă.

Maddie stătea cu privirea fixă în oglinda mare din garderoba bisericii şi se întreba dacă ea era cea din imagine. Abia se mai recunoştea în valurile de dantelă şi tul.

Rochia fusese cumpărată în grabă, Case era atât de grăbit să se însoare cu ea, încât nu-i dăduse decât o lună să se pregătească. Si totuşi rochia era frumoasă. O fustă lungă până-n pământ, cu decolteu şi trenă. Mâneci lungi din dantelă înfoiate la umeri. Milioane de perluţe erau cusute pe dantelă. în păr avea o bentiţă din perle şi dantelă, de care atârnă voalul. Era rochia la care Maddie visase întotdeauna s-o poarte într-o bună zi.

Case voia ca nunta să fie perfectă. Domnişoare de onoare, fetiţe cu flori, tort şi şampanie, toate detaliile care le lipsiseră la Cancun. îşi alesese chiar şi un cavaler de onoare. Mulţi găsiră amuzant faptul că-l rugase pe Jackson Babbit să-i fie cavaler de onoare.

- Cât e ceasul? întrebă ea, privindu-şi buzele rozalii în oglindă.

Stând în spatele lui Maddie, într-o rochie lungă albastră, Jill îşi privi ceasul.

- E 10.56, spuse ea, după care îşi îndreptă florile prinse în păr. Mai sunt patru minute.

Patru minute! Maddie înghiţi în sec şi-şi apăsă o mână pe stomac. Mătuşa Anita conducea nunta şi îl putea trimite în orice clipă pe Mike să le cheme pe Maddie şi Jill.

Observând gestul lui Maddie Jill râse:

- Emoţionată?

- Un pic, recunoscu aceasta zâmbind. Mă tot gândesc la toţi oamenii aceia care aşteaptă să mă vadă mergând spre altar. Ar fi fost mai uşor dacă ne-

am fi căsătorit în altă parte.

- I-ai fi frânt inima tatălui tău. El spune că de ani de zile aşteaptă să te conducă la altar.

- Ştiu. Spune că mama va fi cu noi.

- Poate aşa va fi.

O bătaie uşoară în uşă le făcu să se întoarcă.

- Crezi c-au început mai devreme? întrebă Jill.

- Urează-mi noroc.

Jill zâmbi şi sărută obrazul rece al lui Maddie. Nu ai nevoie de noroc. Il ai pe Case.

Maddie zâmbi şi se relaxă.

- Ai dreptate. Aşa e.

Jill deschise uşa în timp ce Maddie îşi verifică ţinuta pentru ultima oară.

- Jackson? o auzi pe Jill spunând surprinsă. Credeam că eşti cu Mike. Trebuia să fi în camera pastorului, cu Case.

Intorcându-se, Maddie îl auzi pe Jackson şoptind ceva. Jill icni.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Maddie. Jill îşi muşcă buza de jos. Jackson era stânjenit.

- Case n-a venit, spuse el. E timpul să începem şi nimeni nu l-a văzut. Tatăl tău e afară, uitându-se după el.

Maddie dădu din cap exasperată.

- Dacă s-a lăsat prins de zugrăvit sau de tapetat, îl strâng de gât.

- N-ar zugrăvi în ziua nunţii lui, spuse Jill.

Maddie chicoti.

- Ba da. E obsedat să termine casa. Si insistă să facă totul singur, spune că n-ar fi acelaşi lucru dacă ar angaja pe cineva.

Pipăindu-şi papionul, Jackson întrebă:

- Ce vrei să facem până vine el? Toţi aşteaptă ca nunta să înceapă peste câteva minute. Mătuşa ta e înnebunită.

- Spune-i să-l roage pe organist să mai cânte câte ceva. Invitaţii vor trebui să aibă răbdare. Sigur Case va veni în câteva minute.

Patruzeci si cinci de minute mai târziu, tot nu se vedea nici o urmă de mire.

Maddie închise telefonul din garderobă si se întoarse uşor ca să-i înfrunte pe cei care o priveau cu atenţie. Tatăl ei, Jill, Jackson, pastorul, mătuşa Anita si Lisa.

Garderoba se aglomera. Mătuşa Nettie ar fi fost şi ea acolo dacă Mike n-ar fi convins-o să stea cu bunicul.

- Tot nu răspunde acasă? întrebă Jill fără să mai fie necesar.

Maddie clătină din cap, vălul gâdilându-i obrajii.

- Nu!

- Poate e pe drum, spuse Jackson. Jill se uită urât la el.

- Tot sună la el de o jumătate de oră. Nu durează atât să ajungă de acasă până la biserică.

- Poate i s-a stricat maşina, spuse Anita a treia sau a patra oară.

- Poate, spuse Maddie, aşa cum spusese de fiecare dată. Dar nu credea. O simplă defecţiune nu l-ar fi împiedicat pe Case să vină. Avea telefon în jeep. Ar fi sunat după cineva dacă ar fi avut nevoie.

- Maddie? vorbi Lisa cu o voce joasă şi grijulie, de parcă nu era sigură că voia să deschidă subiectul.

- Nu crezi... că... ă...

Maddie se uită în jur, la camera plină de oameni care erau conştienţi că el o părăsise din nou la altar, şi vedea întrebările din ochii îngrijoraţi ai verişoarei sale.

- Nu, spuse ea tare. Ceva s-a întâmplat, altfel ar fi fost aici.

Case nu-i trăsese clapa. Era convinsă. Avea încredere totală
în el.

Asta însemna că...

- O, Doamne, şopti ea îngheţând. Ceva s-a întâmplat cu el. Ceva foarte grav.

Jackson spuse hotărât:

- Mă duc acasă la el.

- Vin cu tine, îl anunţă Maddie, îndreptându-se spre uşă.

- Nu. Tu stai aici. Te sun de acolo, îi asigură Jackson.

Maddie dădu din cap. Neliniştea creştea în ea. Case avea probleme. Nu ştia ce era în neregulă, dar ceva era. Si deodată simţi o nevoie disperată să ajungă la el.

- Ba nu! Merg.

Se întoarse spre tatăl ei şi sora lui.

- Tată, mătuşă Anita, ştiu, lumea devine nerăbdătoare, dar vă rog să-i potoliţi cum ştiţi mai bine.

- Sigur, nu vrei să merg cu tine? se oferi Mike.

- Vreau să stai aici, răspunse ea blând, ridicându-se să-l sărute.

- Bine. Se întoarse şi ţinu uşa ca să iasă toată lumea în afară de Jill.

Maddie trecu pe lângă Jackson, îndreptându-se spre ieşire.

Jill se repezi după ea.

- Maddie, aşteaptă! Nu vrei să te schimbi mai întâi? Rochia...

Madie ezită, se uită în jos la straturile de material greu şi apoi îşi aminti de toţi nasturii de la spate. îi luase o veşnicie să se îmbrace cu rochia asta şi era prea agitată ca să treacă prin aceleaşi etape la dezbrăcare.

- Nu, Jackson, te rog. Să mergem.

El încuviinţă.

- Maşina mea e în faţă.

Maddie îşi ridică poalele şi se repezi după el.

- Vin cu tine, spuse Jill, aruncându-şi buchetul de flori pe o masă în timp ce alerga după ei, cât pe ce să calce pe trena lui Maddie.

Maddie încuviinţă absentă. Toată atenţia ei era concentrată asupra lui Case acum.

Maşina lui Jackson era pregătită. Fu un pic surprins s-o vadă pe Jill îmbrăcată încă în rochia ei elegantă, dar nu comentă. Maddie se aşeză în faţă, strângându-şi rochia şi voalul în jurul ei. Işi rupse bentiţa de pe cap, scăpând de voal. Jill se aşeză în spate, iar Jackson plecă din parcarea bisericii în mare viteză.

Abia întoarse Jackson spre drumul ce ducea la casa lui Case când Maddie observă o mişcare în pădurea de pe marginea drumului. Işi întoarse capul la timp ca să vadă o camionetă mergând în viteză printre copaci, departe de drum.

- Danny, spuse ea şi se uită la Jackson. Sunt sigură că tocmai i-am văzut pe Danny Cooper şi Steve Langford într-o maşină.

- I-am văzut, zise Jackson şi apăsă pe acceleraţie. Maşina prinse viteză.

- Doar nu crezi că i-au făcut ceva lui Case? spuse Jill din spate. Adică, Danny e un ticălos, dar...

- Il urăşte pe Case, spuse Maddie aducându-şi aminte de privirea băiatului la serbare. Cred că e în stare de orice.

Jackson opri lângă casă, în spatele jeep-ului lui Case.

- Maşina lui e aici. Trebuie să fie şi el, spuse Maddie deschizând portiera şi sărind din maşină. Case? Case! Alergă spre casă împiedicându-se în fuste, dar reuşind să-şi ţină echilibrul.

Uşa din faţă era încuiată. Ea sună. Casa rămase

liniştită.

- Am verificat toate celelalte uşi, spuse Jackson. Toate sunt încuiate.

- O, Doamne! Unde e?

- O să sparg uşa şi o să-l caut în casă. Tu şi cu Jill mergeţi în spate şi verificaţi garajul şi curtea.

Maddie alerga deja pe veranda ce înconjura casa. Jill o urma.

Uşile de la garaj erau închise, dar era o placă de acces pe perete. Maddie formă codul secret pe care i-l arătase Mike. Uşile se deschiseră. Garajul era gol.

îşi apăsă tâmplele cu mâna. Se întoarse şi verifică curtea. Era frumos aranjată, florile curăţate de buruieni. Case muncise atât de mult.

Unde era?

- Nu e înăuntru, spuse Jackson, grăbindu-se să li se alăture. Am căutat peste tot.

- Cred că ar trebui să chemăm poliţia, spuse Jill încet.

Maddie fu de acord. Se întoarse spre uşa de la bucătărie, pe care Jackson o deschisese dinăuntru după ce intrase în casă pe un geam pe care-l spărsese.

Ceva o făcu să se întoarcă şi să studieze curtea din nou.

Totul era liniştit. Soarele de august ardea, fierbinte şi orbitor. Ceva care strălucea în lumina soarelui îi atrase atenţia lui Maddie. Reflexia venea de la un lacăt metalic de la uşile duble ale

adăpostului pentru furtună.

Condusă de un presentiment, Maddie făcu un pas în direcţia aceea apoi altul. Si apoi începu să fugă. Case? Case?

-Maddie, ce s-a întâmplat? o urmă Jackson. Din cauza tocurilor înalte cu care păşea pe iarbă, Maddie abia îşi ţinea echilibrul.

Se opri în faţa adăpostului. Arătă spre praful ridicat din jur, dovada evidentă a faptului că uşile fuseseră recent deschise. Se vedeau şi urmele roţilor unei camionete care duceau înspre pădure.

Studiind acele semne o clipă, Jackson trase aceeaşi concluzie ca şi Maddie. Se apropie de uşi şi îşi lipi urechea de ele. Case? Hei, Case, eşti acolo?

Toţi aşteptau un răspuns. Nu se auzea nimic.

-Poate nu-i aici, spuse Jill. Nu i-ar lăsa pe băieţi să-l încuie înăuntru.

-Nu dacă i-ar ii aşteptat. Dar dacă l-au luat prin surprindere.

Ea îngenunche lângă uşi, cu urechea lipită de lemn.

Puse o mână pe uşă şi simţi un fior trecând prin ea.

-E aici, şopti ea, uitându-se în sus la Jackson. Simt că-i aici.

Jackson se încruntă dar strigă din nou.

- Case? Ne auzi?

- Cred că aud ceva, şopti Maddie, încercând să identifice sunetul slab. Să fi fost un geamăt?

Speriată ea se repezi la lacăt.

- Trebuie să-l descuiem! Trebuie să văd! strigă ea.

Jackson îi puse mâinile pe umeri şi o trase.

- Nu poţi să-l spargi cu mâinile. Avem nevoie de o bară. Maddie se trăgea, rezistând eforturilor lui de a o potoli, teama întunecându-i judecata. Jackson o scutură uşor. Maddie! zise el ascuţit. Are Case o bară? Sau orice aş putea folosi ca să sparg lacătul ăsta?

Ea respiră adânc şi încercă să-şi amintească.

- Caută în garaj. Acolo ţine uneltele.

Jackson fugi spre casă.

Jill puse mâna pe umerii lui Maddie, dar nu spuse nimic. Probabil nu ştia ce să spună. Amândouă se temeau că, dacă era acolo, exista un motiv pentru care Case nu răspundea.

I-au trebuit lui Jackson cincisprezece minute ca să spargă lacătul. Deschise uşile în cele din urmă. Maddie înaintă. Lumina soarelui pătrundea în beciul întunecat, o formă observându-se la capătul scărilor.

- Case! strigă Maddie şi se repezi într-acolo.

Se împiedică în jupă. Jackson o prinse la timp, înainte de a se rostogoli peste trupul lui Case. împreună, intrară cu mai multă prudenţă.

Ignorând mizeria şi pânzele de păianjen, Maddie înge- nunche lângă Case, atingându-i obrazul palid cu o mână tremurândă. Avea sânge pe faţă şi în păr, iar piciorul stâng îi era rău sucit. Dar respira. Respira.

- Case? şopti ea, cu gura aproape de urechea lui. Case, mă auzi?

Gemu şi pleoapele i se mişcară.

- Case! Sunt eu, Maddie. Deschide ochii, iubitule.

El îşi deschise ochii, deşi erau împăienjeniţi.

- Maddie? Vocea lui era gravă. Mi-ai spus iubitule?

- Da, şopti ea. O, Case, eşti teafăr?

- Mă doare capul. îşi ridică ochii precaut şi privi în jur.

Ea îşi dădu seama că îşi recapătă cunoştinţa, căci înjura
în barbă. Văzând că era teafăr, Jackson traversă încăperea,
ferinduşi capul de tavanul prea jos. Se aplecă să ridice un radio ieftin din plastic, care mergea cu baterii, pe care-l văzuse într-un colţ.

- Ce naiba-i ăsta? întrebă în timp ce-l închise.

Case se ridică în şezut, ajutat de Maddie şi Jill.

- Ăla m-a atras aici. Plecam spre biserică atunci când am văzut uşile de la adăpost deschise. Când am venit să le închid, am auzit zgomotul. Am intrat să văd ce e, când am fost lovit pe la spate. M-am lovit de grinda aia când am căzut. La dracu'!

Maddie îi atinse obrazul roşu, temându-se să nu aibă vreo contuzie.

- Şi de atunci eşti inconştient?

- Din când în când, cred. Am auzit tot timpul radio-ul, dar nu reuşeam să mă trezesc ca să-l închid. Acum mă simt bine, adăugă el pentru a o linişti.

Dar nu era liniştită. Voia să-l ducă la doctor cât mai repede.

- Credem că Danny şi un prieten de-al lui te-au atacat, spuse Jill, indignarea crescândă simţindu-se în vocea ei. Le-am văzut maşina în pădure.

Faţa lui Case se crispă.

- O să-i...

- O să laşi autorităţile să se ocupe de asta, îl întrerupse Maddie ferm. Clar?

El oftă.

- Da. Dar ar face bine să facă ceva cu puştii ăştia de data asta, că de nu am să mă ocup eu de ei.

- Ceva se va face, spuse Jill, îndreptându-se spre trepte.

Case îşi scutură capul, apoi îşi apăsă tâmplele cu degetele, de parcă mişcarea îl ameţea. Fără ambulanţă, spuse el. Cât e ceasul?

- Aproape 12.30, răspunse Jackson uitându-se la ceas. Haide, Brannigan, să te scoatem de aici şi apoi să te ducem la un doctor.

- Nu, spuse Case, deşi îl lăsă pe Jackson să-l ridice în picioare. Am alte planuri. Se uită la îmbrăcămintea răvăşită a lui Maddie. Uită-te la tine. Ţi-ai murdărit poalele. Cum o să arate în fotografii?

- Arătam grozav acum o oră, răspunse ea. Se pare că iar mi s-a tras clapa.

Case îi zâmbi într-un fel care-i topi inima.

- O, nu, iubito. Nunta a fost iar amânată. Deşi nu se ţinea prea bine pe picioare, arătă cu capul spre trepte. Haide. Trebuie să prindem preotul înainte să plece la pescuit sau în altă parte...

- Vrei să continuăm nunta? Acum?

El o sărută pe obraz.

- Te iubesc, Maddie. Nu vreau să mai aştept prea mult ca să-mi devii soţie.

Ea se uită fix la el, uitând de ceilalţi.

- Nu mi-ai mai spus asta.

- Nu?

- Nu.

- Dar sigur ştiai.

- Nu eram sigură. Nu până acum o oră.

- Când n-am apărut la nuntă?

- Ştiam că ai fi fost acolo şi numai ceva groaznic te-ar fi putut împiedica. Nu m-ai fi lăsat acolo intenţionat.

- Pentru că te iubesc. Mai mult decât propria-mi viaţă.

Maddie ştia, îşi dăduse seama de asta în garderoba bisericii. Case voia să se însoare cu ea, nu pentru că era convenabilă sau din orice alt motiv. Erau multe alte femei dacă ar fi vrut pur şi simplu o soţie, mai tinere, mai frumoase. Dar o ceruse pe ea pe plaja din Cancun. Se gândise la ea când stătuse în spital. Pe ea o căutase în Mitchell’s Fork, Mississippi. Şi pentru ea clădise un cămin şi cu ea voia să-şi facă o familie.

Pe Maddie o voia. Numai pe ea. Pentru că o iubea.

Reţinându-şi lacrimile, ea încercă din nou:

- Ce-ar fi să chemăm poliţia? Cum rămâne cu Danny şi Steve?

- Cineva poate să sune de la biserică. O să dau o declaraţie îndată ce spun „Da”. Acum, vii sau nu? El întinse mâna, cu ochii la Maddie, iar în argintul lor ea văzu adâncimea sentimentelor acestui bărbat puternic, căruia îi venea greu să şi le exprime.

Ea îl luă de mână. Să mergem.

Majoritatea invitaţilor erau încă la biserică, curiozitatea fiind cea care-i ţinuse acolo. Fascinaţi de întorsătura lucrurilor, se grăbiră să se aşeze înapoi pe scaune în timp ce Anita încerca să reia controlul asupra ceremoniei.

Organistul plecase, având alte planuri. Unul din invitaţi ştia să cânte şi îi ajuta. Fetiţa cu flori adormise în poala maică-sii şi trebui trezită, căscând şi cu pleoapele grele, dar cooperantă.

Smochingurile mirelui şi al cavalerului de onoare erau şifonate şi prăfuite şi era o ruptură în pantalonii mirelui. Schiopătă rău cu piciorul rănit iarăşi, deşi stătea drept aşteptându-şi mireasa. Părul era încă ciufulit şi lipit într-o parte de sânge. Faţa îi era palidă şi învineţită. Se spălă repede, dar scăpă o pată de sânge lângă tâmplă. Doctorul Adcock era gata să-l examineze, imediat ce se termina ceremonia. Dar mirele zâmbea.

Rochia de seară a domnişoarei de onoare era plină de praf pe tiv iar pantofii murdari. Florile se ofiliseră, la fel ca şi cele din buchetul miresei.

Mireasa era frumoasă. Nimeni nu observase că vălul îi era şifonat, că îi atârnau şuviţe de păr, sau că marginea rochiei era murdară şi ruptă în câteva

locuri. Si nimeni nu ştia că i se dusese firul la unul din ciorapi, acoperiţi de fusta lungă. Mulţi dintre invitaţi au spus mai târziu că a fost cea mai emoţionantă, cea mai sinceră schimbare de jurăminte la care participaseră vreodată.

Si Maddie era de acord.

Epilog

- Unde-o fi Case? Ce l-o fi reţinând atâta?

Maddie Brannigan reuşi să zâmbească auzind panica din vocea tatălui ei.

- Nu te îngrijora. O să vină la timp.

Stând lângă patul de spital în care era culcată ea, Mike încercă să pară mai liniştit.

- Sper să ai dreptate, draga mea. Nu sunt gata să fac pe moaşa. Pe vremea mea, bărbaţii aşteptau în camera de gardă în timpul naşterii.

- Vremurile s-au schimbat, tată, murmură ea, după care îşi ţinu respiraţia în timp ce avea o altă contracţie.

Mike gemu şi el la unison mângâindu-i mâna şi exprimându-şi tare dorinţa ca ginerele lui să vină mai repede.

Spre uşurarea tuturor, Case apăru câteva minute mai târziu.

- Am întârziat? întrebă trăgându-şi un halat apretat peste uniformă.

- Nu, îl asigură Maddie, cu lacrimi în ochi. Ai ajuns la ţanc.

Mike eliberă locul de lângă pat pentru soţul ei.

- Anunţă-mă când naşte, zise el peste umăr în timp ce ieşea din încăpere.

Zachary Michael Brannigan s-a născut o oră mai târziu, la nouă luni şi jumătate de la nunta părinţilor. El fusese conceput în timpul lungii şi aventuroasei luni de miere în Europa, cadoul de la mire pentru mireasă. în ciudaunei contuzii şi a unei glezne sucite,

mirele făcuse luna de miere de neuitat pentru mireasă.

După scandalul care-i trimisese pe Danny Cooper şi Steve Langford la şcoala militară, băieţii juraseră că nu intenţionau să-l rănească pe Case, că doar făcuseră o glumă încuindu-l în adăpost în ziua nunţii. Case fusese convins de un grup de cetăţeni să candideze la postul de şerif la următoarele alegeri. El câştigase detaşat, deşi spusese de mai multe ori că nu ştia cum se lăsase convins să facă asta. Nu intenţionase să rămână în slujba legii, dar Maddie presupuse că îi plăcea postul mai mult decât recunoştea.

Surprinzător, Case fusese sprijinit de Major Cooper, care se trezise la realitate când îşi dăduse seama că progenitura sa l-ar fi putut ucide pe Case cu răzbunările lui. Cooper pretindea că nu-şi dăduse seama de asta până când lucrurile nu au început să scape de sub control.

Intinsă pe pernele patului de spital, Maddie se odihnea după naştere şi îşi urmărea soţul jucându-se cu fiul său firav, având o privire plină de adoraţie pe chip.

- Ei, şerifule? Ce-ai de spus de data asta în apărarea ta. Cât pe ce să ne tragi clapa, mie şi fiului tău.

- A fost o scurgere de substanţe chimice pe autostradă. N-a fost nimeni rănit, dar cineva trebuia să supravegheze curăţirea locului.

- Şi acel cineva erai tu.

El încuviinţă din cap.

- Dar am alergat îndată ce Jackson a venit să-mi spună că ai intrat în travaliu în timp ce te pregăteai să faci duş pentru a merge la nunta lui şi a lui Jill. Era înnebunit să mă aducă la timp, şi-i mulţumesc. Nu aş fi pierdut asta pentru nici un dezastru din lume, Maddie.

Ea zâmbi.

- Ştiu, iubitule. Ştiam că vei fi aici. El nu-i întoarse zâmbetul. In schimb, îşi privi fiul care dormea. Când îşi ridică ochii din ochi, ochii îi luceau de emoţie.

- Te iubesc, Maddie.

Incă o spunea rar, la ocazii deosebite. Cum ar fi asta. Cuvintele erau speciale pentru Maddie, căci ea ştia că le spune cu sinceritate. Case Brannigam.

Sfâr[it